

НОРА РОБЪРТС ОПАСНА ИГРА

Превод от английски: Елена Кънчева, 2001

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Всичко, което му бе нужно, се намираще в провесената през рамо торба. Включително и 38-калибровият револвер. Ако нещата тръгнаха добре, нямаше да опре до него.

Роман извади цигара от смачкания пакет в горния джоб на якето си и се извърна с гръб към вятъра, за да я запали. Едно момченце, около осемгодишно, тичаше весело покрай парапета на ферибота, без да обръща никакво внимание на виковете на майка си. Роман бе на страната на детето. Беше студено, разбира се. Хапещият вятър откъм Пъджет Саунд бе всичко друго, но не и пролетен. Ала от палубата се разкриваше страхотна гледка. Да я наблюдава през стъклената стена на салона, настанил се удобно на топло, със сигурност би отнело голяма част от усещането.

Детето бе настигнато и уловено от руса жена с румени бузи и бързо почервяващ нос. Роман слушаше препирнята им, докато тя дърпаше противящото се хлапе обратно вътре. В семействата рядко цари единогласие, рече си. Обърна се и се подпря на парапета. Всмукваше лениво от цигарата, а фериботът бавно подминаваше скупчените острови.

Бяха оставили очертанията на Сиатъл далеч назад, макар планините на щата Вашингтон все още да се издигаха на хоризонта и да изпълваха наблюдателя с възхита и удивление. Тук, навън, цареше спокойствие, въпреки присъствието на по-калените и издръжливи пътници, които сновяха по клатушкащата се палуба или се тълпяха на слънчевите места върху дървените пейки. Той обаче предпочиташе големия град с неговия забързан ритъм, навалиците, енергичния ход на всекидневието. И неговата анонимност. Винаги го беше предпочитал. През целия си живот така и не можа да разбере откъде се вземаше туй чувство на тревожно неудовлетворение, което толкова му тежеше.

Работата. През последните няколко години обвиняваше за това работата си. Винаги бе приемал, дори приветствал постоянното напрежение. Смяташе, че без него животът би бил скучен и

безинтересен. Но напоследък това не му стигаше. Местеше се от място на място, като отнасяше малко и оставяше след себе си още по-малко.

Време бе да се откопчи, помисли си, загледан в преминаващото с пухтене рибарско корабче. Време бе да поеме напред. И да прави какво, запита се ядно и издуха струя цигарен дим. Да започне някакъв свой бизнес? Беше му хрумвала един-два пъти тази идея, ала не се отнесе към нея достатъчно сериозно. Би могъл да пътува. Беше обиколил вече света, но навярно щеше да е различно, ако го направеше като турист.

Някакъв храбрец излезе на палубата с видеокамера. Роман се обърна и се премести извън обсега на полезрението му. Излишна предпазливост, по всяка вероятност, едно движение, направено по инстинкт. Както инстинктивна беше наблюдателността и небрежната поза, зад която се таеше бдителна готовност.

Никой не му обръщаше особено внимание, макар и някои от жените да му хвърляха повторни погледи.

Беше малко над среден ръст, със стегнатото, жилаво телосложение на боксьор лека категория. Размъкнатото яке и износените джинси скриваха добре оформени мусели. Не носеше шапка и гъстата му черна коса се спускаше свободно покрай загорялото лице с хлътнали бузи. Беше небръснато, с твърди черти. Очите — с бистър светлозелен цвят — биха могли да смекчат вида му, който сякаш казваше: „Я върви по дяволите“, ако погледът им не бе изпитателен, пронизващ, а в момента неподвижно прикован.

Очертаваше се да бъде една рутинна задача.

Той чу сигнала за навлизане в пристанището и вдигна торбата. Рутинна или не, чакаше го работа. Щеше да я свърши, да напише рапорта и после да си вземе няколко седмици отпуск, през които да обмисли какво ще прави с живота си оттук нататък.

Слезе от ферибота с тълпата на останалите пътници. Към загадъчния мирис на морето сега се примеси съперническият му аромат на цветя. Цветята растяха волно, в щедра пищност и великолепие, някои от китните цветове бяха с големината на юмрук. Не можеше да не се възхити на багрите и очарованието им, ала нямаше навика да отделя време за подобни неща.

Колите се изтърколваха от рампата и поемаха към вкъщи или към забележителностите, на чието разглеждане собствениците им бяха

посветили деня си. След като палубата се разтовареше, нови пътници щяха да се качат на ферибота и да се отправят към някой от другите острови или на по-дългото, по-студено пътешествие до Британска Колумбия.

Роман извади нова цигара, запали я и хвърли привично нехаен поглед наоколо — на спретнатите пъстроцветни градини, привлекателния бял хотел и ресторанта, табелите, които даваха информация за разписанието на ферибота и предлаганите услуги по настаняването. Сега всичко опираше до правилното разчитане на времето. Подмина кафенето с масички отвън, макар мило и драго да давеше за чаша кафе, и се насочи към паркинга.

Лесно откри пикапа — американски бяло-син модел с надпис отстрани: „Хотелче при китовете“. Сега задачата му беше да направи така, че да го качат в камионетката и по този начин да попадне във въпросното хотелче. Ако добре беше съобразил всички подробности за целта. Ако ли пък не, щеше да намери друг начин.

Той се наведе да завърже обувката си, за да спечели време. Чакащите коли се товареха, а пешите пътници вече бяха на палубата. На паркинга сега нямаше повече от десетина коли, включително и пикапа. Роман се помота още някой и друг миг, докато разкопчаваше якето си, и тогава я видя.

Косата ѝ бе опъната назад и събрана в плитка, а не падаше свободно, както на снимката. На слънчевата светлина изглеждаше по-ярко и наситено руса. Жената носеше тъмни очила с големи рамки, чиито стъкла закриваха половината ѝ лице, но той знаеше, че не бе сбъркал. Виждаше нежната линия на брадичката, малкия прав нос, правилно очертаната уста с пълни, плътни устни.

Информацията му се оказа точна. Висока около метър и шестдесет и пет, петдесет пет килограма, с дребна, спортна фигура. Облеклото ѝ беше най-обикновено — джинси, кремав ръчно плетен пуловер и синя блуза. Цветът на блузата навярно подходеше на очите ѝ. Джинсите бяха пъхнати във велурени боти, а на ушите ѝ се поклащаха малки кристални обици.

Крачеше целенасочено, като подрънкваше с връзка ключове в едната ръка, и с голяма платнена чанта, праметната през другото рамо. В походката ѝ нямаше нищо преднамерено предизвикателно, ала един

мъж би го открил. Дълги, гъвкави крачки, леко поклащане на хълбоците, вдигната глава, насочен напред поглед.

М-да, един мъж несъмнено би го забелязал, реши Роман и хвърли цигарата. Помисли си, че тя също го съзнаваше.

Той я изчака да стигне до пикапа и тогава се отправи натам.

Черити спря да си тананика финала на Деветата симфония на Бетовен, погледна към дясната предна гума и изруга. Тъй като не подозираше, че някой я наблюдава, я ритна ядосано и отиде отзад да вземе крика.

— Проблем ли има?

Тя се сепна и едва не изпусна крика върху крака си, после се обърна.

Решителен и упорит. Това беше първото ѝ впечатление, когато се взря в него. Мъжът стоеше с присвити срещу слънцето очи, пъхнал едната си ръка под ремъка на повесената през рамо торба, а другата в джоба. Черити се хвана за сърцето, за да се увери, че бе на мястото си, след това се усмихна.

— Да беше само един! Спукана гума. Току-що докарах четиричленно семейство за ферибота, с две хлапета под шест, кандидати за изправителен дом, и нервите ми са на скъсване. В шеста стая имам спукана водопроводна тръба, а майсторът ми тъкмо спечели от лотарията. Какво ще кажеш?

В сведенията не се споменаваше, че гласът ѝ бе като кафе със сметана, гъсто и силно, каквото можеш да пиеш в Ню Орлиънс. Роман го отбеляза и допълни в досието, после кимна към спуканата гума.

— Искаш ли аз да я сменя?

Черити можеше да го направи и сама, но не беше от тия, дето да откажат помощ, щом им се предлага. Освен това той навярно щеше да се справи по-бързо, а и имаше вид на човек, комуто щяха да са добре дошли петте долара, които смяташе да му даде.

— Благодаря. — Тя му връчи крика и извади от чантата си лимоново драже. Спуканата гума щеше да ѝ отнеме предвиденото за обяд време. — От ферибота ли слизаш?

— А-ха. — Не си падаше много по приказките, ала щеше да използва нейната общителност и дружелюбност така ловко, както боравеше с крика. — Предприел съм малко пътешествие. Смятам да

прекарам известно време на острова, да видя дали няма да ми се удаде случай да зърна някой кит.

— Дошъл си точно на нужното място. Вчера видях от прозореца цяло стадо.

Черити се облегна на колата и с наслада подложи лице на слънцето. Гледаше ръцете му, докато работеше. Силни, бързи, сръчни. Възхищаваше се на хора, които си вършеха добре работата.

— В отпуск ли си?

— Просто пътувам. Наемам се на временна работа тук и там. Да знаеш някой, който има нужда от помощник?

— Може би. — С издадени напред устни тя го гледаше преценяващо, докато Роман умело махаше гумата. Изправи се, като я придържаше с ръка. — Какъв вид работа? — добави Черити.

— Всякаква. Къде е резервната?

— Резервната?

Действаше ѝ хипнотизиращо да го гледа в очите повече от десет секунди.

— Гума. — Устните му неволно се извиха в усмивка. — Нужна е една здрава.

— Ах, да! Резервната — тръсна тя глава на собствената си несъобразителност. — Отзад е. — Обърна се, за да отиде да я донесе, но се блъсна в него и залитна. — Извинявай.

Той я задържа да не падне. Останаха за миг един срещу друг, като се гледаха навъсено, с присвити срещу слънцето очи.

— Няма нищо, аз ще я взема.

Когато Роман се качи в пикапа, Черити си пое дълбоко дъх. Нервите ѝ бяха по-опънати, отколкото си бе мислила, че бе възможно.

— Ей, внимавай да не... — Лицето ѝ се изкриви в съчувствена гримаса. Той вече клечеше на пети и чистеше остатъците от черешов конфитюр от коляното си. Смехът ѝ бе спонтанен, със същия мек и плътен тембър като гласа ѝ. — Сувенир от петгодишния разбойник Джими Макарти Разрушителя.

— Поне да не беше толкова лепкав. Бих предпочел една тишъртка.

— Всеки би предпочел. — Черити забърса размазаното петно с една раздърпана салфетка и я пъкна в чантата си. — Тук сме семеен курорт — обясни му тя, когато Роман скочи долу с резервната гума. —

На всички им е драго да има деца наоколо, ала когато попаднеш на такива като Джими и Джуди, близнаците дяволчета от Уала-Уала, започваш да се замисляш дали да не превърнеш това място в бензиностанция или автосервиз, да речем. Обичаш ли децата?

Той пъкна гумата на мястото ѝ и вдигна поглед.

— От безопасно разстояние.

Черити се засмя одобрително.

— Откъде си?

— Сейнт Луис. — Можеше да спомене и десетина други места. Не му беше ясно защо избра да каже истината. — Но не ходя често там.

— Семейство?

— Не.

Начинът, по който го произнесе, я накара да потисне присъщото си любопитство. Не би си пъхала носа в нечии лични работи, както и не би хвърлила на земята оцапаната със сладко салфетка.

— А пък аз съм родена тук, на Оркас — Острова на китове. Всяка година се заричам да се откъсна за шест месеца и да попътувам. Където и да е. — Тя сви рамене, а Роман затегна последния болт на колелото. — Ако нямаш някакъв определен срок, може да се окаже, че ще останеш тук по-дълго, отколкото си възнамерявал.

— Може би. — Той се изправи и махна крика. — Ако си намеря работа и къде да отседна.

Черити не смяташе, че действа импулсивно и необмислено. Беше го наблюдавала и преценявала в продължение на близо петнадесет минути. Повечето интервюта за работа едва ли траеха по-дълго. Имаше як гръб и интелигентни, макар и смущаващи очи, и ако състоянието на торбата и обувките му беше някакъв показател, то късметът му бе проработил. Тя бе научена да подава ръка на хората в нужда. Пък и ако същевременно разрешеше така един от своите неотложни проблеми...

— Сръчен ли си? — попита го.

Роман я погледна и не можа да възпре обратата на мисълта си.

— А-ха, много ме бива.

Веждите ѝ, както и скоростта на кръвта във вените ѝ, подскочиха от погледа, с който я измери.

— Имам предвид дали добре се оправяш с инструменти — чук, трион, отвертка. Можеш ли да вършиш дърводелска работа, зидария, всякакви ремонти по поддръжката на една къща?

— Естествено.

Очертаваше се да бъде лесно, едва ли не прекалено лесно. Учуди го лекия, непривичен пристъп на вина, който почувства.

— Както ти споменах, нашият майстор спечели от лотарията — доста голяма сума. Отпраши към Хаваите да прави проучване на бикините и да яде местни вкуснотии. Бих му пожелала приятно прекарване, ако не бе зарязал по средата ремонта на западното крило, който захванахме. На хотелчето — добави Черити и посочи надписа върху камионетката. — Ако разбираш що-годе от тези работи, мога да ти дам стая, храна и петарка на час.

— Това май ще реши проблемите и на двама ни.

— Чудесно! — Тя му протегна ръка. — Аз съм Черити Форд.

— Деуинтър — стисна той ръката ѝ. — Роман Деуинтър.

— И така, Роман — отвори Черити вратата на колата, — качвай се!

Не изглежда лековерна, помисли той, докато се настаняваше на седалката до нея. Ала все пак, а Роман го знаеше по-добре от всеки, външният вид понякога лъже.

Беше точно там, където искаше да бъде, и то без да прибегва до разни номера. Запали цигара, а Черити изкара пикапа от паркинга.

— Дядо ми построил хотелчето през 1938 — обади се тя и свали прозореца откъм своята страна. — Добавял пристройки на няколко пъти през родините, но все пак си е останало едно хотелче. Не се осмеляваме да го наречем хотел дори в рекламните брошури. Надявам се да търсиш уединение.

— Устройва ме.

— Мен също. През повечето време. — Бъбривец, няма що, помисли Черити с половин усмивка. Ала това бе добре. И бездруго тя приказваше за двама. — Все още е началото на сезона, тъй че при нас далеч не гъмжи от курортисти. — Подпря се с лакът на отворения прозорец и бодро продължи да говори предимно тя. Слънцето се отразяваше върху обиците ѝ и блестеше в ярки цветове на дъгата. — Ще имаш предостатъчно време да попътуваш наоколо. Гледката от

връх Конститушън е наистина поразителна. Или пък, ако си падаш по това, скитането из острова пеш е страхотно.

— Мислех да прекарам известно време в Британска Колумбия.

— Лесна работа. Взимаш ферибота до Сидни. Ние имаме опит и добре се оправяме с туристическите групи, които сноват напред-назад.

— Ние?

— От хотелчето. Дядо ми построи през шейсетте няколко бунгала за екскурзианти и летовници. Предоставяме специални отстъпки за груповите посещения. Наемат бунгалата, като цената включва закуска и обяд. Не е кой знае колко изискано, но на туристите наистина им харесва. Поне веднъж в седмицата имаме група. През сезона гостите са три пъти повече.

Черити зави по тесен криволичещ път, като задържа скоростта на осемдесет.

Роман вече знаеше отговорите, ала си даваше сметка, че ще изглежда странно, ако не задава въпроси.

— Ти ли движиш нещата?

— А-ха. Работя там, откакто се помня. Когато дядо ми почина преди две години, поех изцяло командването. — Тя замълча за миг. Още ѝ беше мъчно. Смяташе, че никога няма да ѝ мине. — Той обичаше това място. Не само него, а изобщо цялата идея да посреща хора всеки ден, да ги настанява удобно, да им създава уют, да научава кой какъв е.

— Бизнесът сигурно върви доста добре.

Черити сви рамене.

— Оправяме се. — Взеха един завой и гората отстъпи на синята водна шир. Бреговата линия на острова бе ясно очертана, като ту се издаваше навън към морето, ту плавно се прибираше навътре към сушата с контрастиращи отсенки на тъмнозеленото и кафявото. Няколко къщи бяха скупчени високо отвъд залива. Лодка с издути бели платна се носеше с вятъра и пореше гладката като огледало повърхност. — По целия остров има такива гледки — добави тя и се извърна към него. — Наистина ли искаш да видиш китове?

— Не е зле, след като тъй и тъй съм тук.

Черити спря колата и посочи към скалите.

— Ако имаш търпение и добър бинокъл, там е мястото. Нали ти казах, че често ги виждаме от хотелчето.

Роман не отговори и тя отново потегли. Караше я да се чувства неспокойна. Струваше ѝ се, че не разглежда морето и острова, а нея, и това я притесняваше.

Той хвърли поглед на ръцете ѝ. Силни, умели, дейни, реши Роман, макар пръстите ѝ да започнаха малко нервно да барабанят по волана. Продължаваше да кара бързо и управляваше с лекота камионетката по стръмния път, изобилстващ с остри завои. Настигна ги друга кола. Без да намалява скоростта, Черити вдигна ръка за поздрав.

— Това е Лори, една от нашите сервитьорки. Работи в сутрешната смяна, за да може да си е у дома, когато децата ѝ се връщат от училище. Обикновено се справяме с десет човека персонал, като през лятото наемаме още пет-шест на почасова работа.

Взеха следващата извивка на пътя и пред погледа им се появи хотелчето. Изглеждаше точно така, както и бе очаквал, но при все това видът му бе по-привлекателен, отколкото на снимките, които му бяха показвали. С обшивка от бели, застъпващи се дъски и скосени сини корнизи около сводестите прозорци. Имаше причудливи кулички, спретнати алеи и широка, издадена напред веранда. Тревна площ водеше направо до водата, където висеше тесен, неустойчив и разнебитен наглед кей. Към него беше привързана малка моторна лодка, която лениво се поклащаше от течението.

Воденично колело се въртеше в плитко езерце недалеч встрани от постройката и мелодично припляскваше във водата. На запад, където дърветата започваха да се сгъстяват, забеляза едно от бунгалата, за които му бе говорила. Навсякъде растяха цветя.

— Отзад има по-голямо езеро. — Тя заобиколи и спря на неголяма, покрита с чакъл площадка, вече наполовина заета от паркирали коли. — Там видим пъстърва. По пътеката се отива до бунгала едно, две и три. После се разклонява към четвърто, пето и шесто. — Черити слезе и го изчака да я последва. — По-късно може да те разведа из местността, ако искаш, ала първо ще те настаним.

— Красиво е — произнесе той неволно и наистина го мислеше.

На квадратната задна веранда имаше два люлеещи се стола и шезлонг, чиято бяла боя имаше нужда от освежаване. Роман се обърна, за да види каква гледка се разкрива пред погледа на този, който би седял на стола. Малко от гората, малко от морето и като цяло

изключително завладяваща. Отмаряща. Приветлива. Помисли за пистолета в торбата. Външният вид, рече си пак, често лъже.

Тя го наблюдаваше, сбърчила вежди. Той не само разглеждаше наоколо, а сякаш попиваше. Странна мисъл наистина, но би се заклела, че ако след шест месеца някой го накараше да опише видяното, би го сторил до последната шишарка.

После Роман се обърна към нея и същото чувство остана, сега някак по-лично, по-осезаемо. Бризът се усили и разпя висящите от стряхата звънчета.

— Художник ли си? — попита го неочаквано.

— Не. — Той се усмихна и промяната върху лицето му бе бърза и пленителна. — Защо?

— Просто се чудех.

Трябва да внимаваш с тази негова усмивка, каза си Черити, кара те да се отпуснеш. А тя се съмняваше, че той бе човек, в чието присъствие бе разумно да се отпускаш.

Двукрила остъклена врата водеше в голямо, просторно помещение, ухаещо на лавандула и дим от дърва. Имаше два дълги дивана и меки кресла, а няколко тапицирани стола бяха разположени край огромна камина от дялан камък, в която пращяха цепеници. Навсякъде из стаята бяха пръснати старинни мебели и предмети — писалище и стол в комплект с мастилница, дъбова окачалка за шапки, бюфет с изящно резбовани вратички. В ъгъла бе тикнат клавесин с пожълтели клавиши, а двата овални, широки сводести прозореца, които заемаха по-голямата част от отсрещната стена, създаваха впечатлението, че морето бе част от интериора на стаята. На масичка, недалеч от тях, две възрастни жени мудно играеха на домино.

— Кой печели днес? — попита Черити.

Двете вдигнаха поглед. Лицата им светнаха.

— Равни. — Жената вдясно оправи косата си, щом забеляза Роман. Годиците ѝ бяха достатъчно, за да му бъде баба, ала тя припряно свали очилата и поизпъна кльощавите си рамене. — Не знаех, че ще водиш нов гостенин, скъпа.

— Нито пък аз — отвърна Черити и отиде да сложи още дърва в камината. — Роман Деуинтър, госпожица Луси и госпожица Мили — представи ги един на друг след секунда.

Усмивката му отново се появи, мека и любезна.

— Приятно ми е, уважаеми дами.

— Деуинтър... — Госпожица Луси постави очилата си, за да го разгледа по-добре. — Не познавахме ли някакъв Деуинтър едно време, Мили?

— Не, доколкото си спомням. — Мили, винаги готова да пофлиртува, продължаваше да сияе срещу Роман, макар късогледите ѝ очи едва ли го различаваха повече от неясно петно. — Идвали ли сте и друг път тук, господин Деуинтър?

— Не, мадам. За пръв път съм в Сан Хуанс.

— Очаква ви голямо блаженство!

Мили изпусна лека въздишка. Наистина, колко лошо беше това, което годините бяха сторили. Струваше ѝ се, че едва вчера красиви млади мъже ѝ целуваха ръка и я канеха на разходка. Днес я наричаха „мадам“. Тя тъжно се върна към играта.

— Двете дами отсядат при нас не помня откога — подзе Черити, когато го поведе нататък по коридора. — Симпатични са, но трябва да те предупредя относно госпожица Мили. Чувала съм, че се е радвала на голяма популярност на времето, а и все още не подминава привлекателните мъже.

— Ще бъда нащрек.

— Имам впечатлението, че винаги си. — Тя извади връзка ключове и отвори вратата в дъното. — Оттук се минава в западното крило. — Тръгна по друг коридор, бързо и делово. — Както сам виждаш, ремонтът вървеше с пълна пара, когато Джордж удари джакпота. Первазите са нарязани. — Черити посочи към подредена купчина дъски до прясно боядисаната стена. — Вратите обаче трябва да бъдат довършени, а бравите и останалата железария са в тази кутия.

Тя свали слънчевите очила и ги пусна в чантата си. Той пак се оказа прав. Яката на блузата ѝ бе почти същия цвят като очите. Загледа се в тях, докато Черити оценяваше свършената от Джордж работа.

— Колко са стаите? — попита я.

— В това крило има две единични, една двойна и апартамент — всичките в различна степен на безпорядък. — Тя заобиколи подпряната на стената врата и влезе в една от стаите. — Можеш да се настаниш в тази. По-довършена е от всички останали.

Беше малка, ала слънчева и светла. Прозорецът с изцапано от боя стъкло гледаше към воденичното колело. Леглото не бе застлано, а

подът гол и нуждаещ се от изцикляне. Тапети, очевидно нови, покриваха стените от тавана до към метър над пода. Надолу следваше гола мазилка.

— Сега не изглежда кой знае какво — обади се Черити.

— Екстра е.

Беше пребивавал на места, в сравнение с които, малката стаичка изглеждаше като апартамент в Уолдорф.

Тя машинално взе да проверява дрешника и банята до него, като съставяше наум списък на нужните неща.

— Можеш да започнеш отгук, ако смяташ, че ще ти е по-удобно. Не съм сигурна. Джордж си имаше своя система. Така и не ми стана ясна, но той обикновено успяваше да се справи.

Роман пъхна палци в предните джобове на джинсите си.

— Винаги по план ли действаш?

— Естествено.

Следващите тридесет минути Черити го развеждаше из крилото и му обясняваше какво точно иска. Той я слушаше, почти без да прави забележки, и разучаваше обстановката. От копията, които бе разглеждал, знаеше, че разположението в това крило бе огледално на източното. Щеше да има лесен достъп до долния етаж и останалата част от къщата.

Ще ми се наложи да поработя, помисли, като гледаше недовършените стени и кутиите с боя. Можеше да го сметне за малка награда. Физическият труд му доставяше удоволствие, а обикновено нямаше много време за него.

Тя даваше изключително точни наставления. Жена, която знае какво иска и възнамерява да го получи. Това му хареса. Не се и съмняваше, че я бива във всичко, което прави, независимо дали върти хотелче или... Нещо друго.

— Там какво има? — посочи стълбите в края на коридора.

— Моите покои. Ще им берем грижа чак след като са готови помещенията за гостите. — Черити стоеше и подрънкваше с ключовете, докато мислите ѝ летяха в десетина посоки едновременно.

— И така, как ти се струва?

— Кое?

— Работата.

— С инструментите какво е положението?

— Под навеса са, срещу паркинга.

— Ще се справя.

— Е, радвам се.

Подхвърли му ключовете. Беше убедена, че ще се справи. Стояха в дневната на семейния апартамент. Беше празна, с изключение на струпаните материали. И тиха. Тя изведнъж забеляза, че стоят твърде близо един до друг и отникъде не долита нито звук. Почувства се неловко. Свали един ключ от връзката.

— Ще ти е нужен.

— Благодаря — пхна го Роман в джоба си.

Черити си пое дълбоко дъх и се почуди защо се чувства тъй, сякаш току-що бе прекрачила дълбок ров със затворени очи.

— Ял ли си?

— Не.

— Ще те заведа долу в кухнята. Мей ще ти стъкми нещо.

Тръгна да излиза от стаята — малко прекалено припряно. Искаше да се избави от усещането, че бе свършено сама с него. И безпомощна. Сви нервно рамене. Ама че глупост, рече си. Никога не бе била безпомощна. Ала въпреки това изпита облекчение, когато вратата се затвори зад тях.

Поведе го надолу по стълбата, минаха през празното фоайе и влязоха в голяма трапезария. По стените висяха пастели, на всяка маса стоеше вазичка от млечно стъкло със свежи цветя. Големите прозорци предоставяха гледка към морето и сякаш за да доразвие темата, южната стена бе заета от вграден аквариум.

Тя забави крачка и поспря за миг, огледа педантично помещението, докато не остана доволна от грижливо заредените за вечеря маси. После се втурна през летящата врата в кухнята.

— Казвам ти, че му трябва още босилек!

— А аз ти казвам, че не му трябва!

— Каквото и да става — прошепна скришом Черити, — не вземай страната на никоя от тях. Дами — каза високо, пуснала в ход най-хубавата си усмивка. — Водя ви прегладнял мъж.

Жената, която разбъркваше съдържанието на една тенджера, вдигна капещ черпак. Най-добрият начин да я опише човек бе широка — лице, ханш, ръце. Хвърли на Роман бърз и оценяващ кос поглед.

— Сядай тогаз — кимна му тя и посочи с палец към дългата дървена маса.

— Мей Дженкинс, Роман Деуинтър — представи ги Черити.

— Приятно ми е, госпожо.

— И Долорес Рамзи.

Другата жена държеше буркан с подправки. Беше тясна, колкото Мей широка. Кимна на Роман и се запъти към тенджерата.

— Стой настрана оттам! — подвикна Мей. — И донеси на човека малко печено пиле.

Като си мърмореше под нос, Долорес се отдалечи гордо, за да вземе чиния.

— Роман ще продължи оттам, където Джордж спря — обясни Черити. — Ще отседне в западното крило.

— Не си тукашен — изгледа го отново Мей по начин, по който той си представяше, че бавачката гледа омърлялото се дете.

— Не.

Тя изсумтя и му наля кафе.

— Нямаш вид на такъв, дето ще откаже една-две порции прилична гозба.

— И вие двете ще му ги осигурите — вметна Черити, поела ролята на миротворец. Премига стреснато, когато Долорес тръшна отпреде му чиния със студено пилешко и картофи.

— Трябва му още копър — вторачи се Долорес в него така, сякаш го предизвикваше да ѝ възрази. — Ама тя не ще да чуе.

Роман реши, че най-правилната постъпка бе да ѝ се усмихне и да държи устата си пълна. Преди Мей да отвърне, вратата се люшна отново.

— Може ли човек да получи чашка кафе тук?

Мъжът спря и отпрати към Роман любопитен поглед.

— Боб Мълинс, Роман Деуинтър — запозна ги Черити и поясни за двамата: — Наех го да довърши западното крило. Боб е една от многото ми десни ръце.

— Добре дошъл на борда!

Мъжът отиде до печката, за да си налее кафе, и добави в чашата три бучки захар, а Мей зацъка с език. Страстта към сладкото не изглеждаше да му се отразява. Беше висок, може би към метър осемдесет и пет, а едва ли тежеше повече от осемдесет килограма.

Светлокестенявата му коса бе подстригана късо над ушите и падаше назад от високото чело.

— От Източното крайбрежие ли си? — попита Боб между две сръбвания.

— На изток оттук.

— Земяк, значи.

Той се ухили, когато Мей го плесна, за да се махне от печката ѝ.

— Оправи ли фактурите при зарзаватчията? — попита Черити.

— Всичко е уредено. Търсиха те по телефона два-три пъти, докато те нямаше. Има и някои документи, които се налага да прегледаш и подпишеш.

— Ще се заема с тях. — Тя погледна часовника си, после Роман.

— Така. Ще бъда в офиса до рецепцията, ако имаш някакви въпроси.

— Ще се оправя.

— Добре. — Черити го съзерцава още миг-два. Не бе в състояние да си обясни как бе възможно той да стои в една стая с още четирима души и да изглежда толкова сам. — Ще се видим по-късно.

Роман предприе една дълга, бавна обиколка край къщата, преди да отнесе инструментите в западното крило. Съзря млада двойка, очевидно младоженци, притиснати в прегръдка близо до езерцето. Мъж и момче играеха един срещу един на малко, покрито с бетон баскетболно игрище. Дамите, както започна да ги нарича, бяха изоставили картите, седяха на верандата и обсъждаха цветните лехи в градината. Четиричленно семейство с изтощен вид се тътреше вкупом към бунгалата. Мъж с бейзболна шапка крачеше към кея с видеокамера на рамо.

В гората чуруликаха птици, приглушено долиташе далечното боботене на моторница. Чуваше се много усърден бебешки рев и акорди от Моцартова соната за пиано.

Ако не бе проучвал със собствените си очи сведенията, би се заклел, че бе попаднал на погрешно място.

Реши да се захване за работа, като започне от апартамента. Питаше се колко ли време ще му е нужно, докато се добере до покоите на Черити.

Имаше нещо успокояващо във физическата работа. Минаха два часа и той спря да отдъхне малко. Погледна часовника и реши да осъществи още едно, ненужно отиване до навеса навън. Черити бе споменала, че сервират вино всеки следобед в пет часа в залата за сбирки, както я нарече. Нямахше да е зле да хвърли един по-близък поглед на гостите в хотелчето.

Тръгна да излиза, но се спря пред вратата на своята стая. Беше дочул нещо, някакво движение. Надникна предпазливо и огледа празната стая.

Като си тананикаше нещо под нос, Черити излезе от банята, където току-що беше поставила чисти кърпи. Разгърна чаршафите и взе да застила леглото.

— Какво правиш?

Тя отскочи със сподавен вик, после се отпусна върху леглото и задиша тежко.

— Боже господи, Роман, не прави повече така!

Той пристъпи навътре, загледан в нея с присвити очи.

— Питам те какво правиш тук.

— Не виждаш ли? — потупа Черити купчината чаршафи.

— И камериерската работа ли вършиш?

— Понякога. — Съвзела се, стана и приглади измачкания чаршаф. — В банята има сапун и хавлии — каза, после вдигна глава и го погледна. — Изглежда като да имаш нужда от тях. — Със сръчен замах разгърна плика за одеялото. — Работи ли досега?

— Такава е уговорката.

Тя промърмори нещо в потвърждение и подви краищата на постелята в долния край на леглото. Роман си спомни, че така правеше и баба му.

— Оставила съм допълнителна възглавница и завивка в дрешника.

Черити се движеше по начин, който го накара да я наблюдава с чисто мъжко възхищение. Не се сецаше кога за последен път бе виждал някой да оправя легло. Гледката събуди у него мисли, каквито не можеше да си позволи. Мисли за това, какво ли щеше да е, ако изпомачкаше и разбъркаше леглото — с нея.

— Спираш ли се изобщо?

— Свикнала съм. — Тя разстла бяло плетено покривало. — Утре очакваме туристи и всички са доста заети.

— Утре?

— Да. С първия ферибот от Сидни. — Черити доволно отупа възглавниците, за да бухнат. — Ти...

Обърна се и едва не падна върху него. Ръцете му несъзнателно се озоваха върху кръста ѝ, а нейните се подпряха на раменете му. Прегръдка — неволна, нетърсена и потресаващо интимна.

Тя беше слаба под дългия, дебел пуловер, усети той, дори по-слаба, отколкото човек очакваше. А очите ѝ бяха по-сини, отколкото имаха право да бъдат, по-големи и по-ласкави. Миришеше като къщата — на тази приветлива, уютна смесица на лавандула и пушек от дърва. Привлечен от уханието ѝ, Роман продължи да я държи, макар да знаеше, че не бива.

— Какво аз?

Пръстите му се плъзнаха по хълбоците ѝ и съвсем леко я придърпаха по-близо. Видя обърканото смущение в очите ѝ и това му поддейства още по-замайващо.

Черити забрави всичко. Беше в състояние само да го гледа втренчено, почти оглупяла от усещането, което я пронизваше цялата. Ръцете ѝ неволно се вкопчиха в ризата му. Доби чувство за излъчваната от него сила — груба, буйна и невъздържана, таяща безпощадност. Фактът, че това ѝ поддейства възбуждащо, я накара да онемее.

— Искаш ли нещо? — прошепна той.

— Какво?

Помисли да я целуне, да притисне устата си в нейната, да се гмурне и потъне там. Да се наслади на усещането и моментната страст. Бавно прокара ръце нагоре под пуловера ѝ.

— Попитах те дали искаш нещо.

Разтърсена от топлината и осезаемото докосване на пръстите му, тя дойде на себе си.

Понечи да се отдръпне заднешком, ала Роман продължаваше да я държи и Черити вече се бореше с нарастващия страх. Преди да проговори, той я пусна. Разочарование. Странно чувство за човек, който току-що е бил на косъм да изгори жив, рече си тя.

— Аз... — Пое дълбоко дъх и изчака разклатеното си душевно равновесие да се възстанови. — Канех се да те попитам дали си намерил всичко, което ти е нужно.

Очите му не се отделяха от нейните.

— Така изглежда.

Черити облиза устни.

— Добре. Имам много работа, тъй че те оставям.

Роман я хвана за ръката, преди да бе успяла да направи крачка.

— Благодаря за хавлиите.

— Няма нищо.

Наблюдаваше я как излиза бързо и беше сигурен, че бе развълнувана не по-малко от него. Замислено извади цигара. Не си спомняше да е бивал така лесно изваждан от равновесие. Във всеки случай не и от жена, която не бе направила нищо друго, освен да го гледа. Беше му навик обаче да се измъква от затруднения. Винаги се приземяваше на краката си и заставаше твърдо на земята.

Но, погледнато от друга страна, сближаването с нея можеше да го улесни. Да му бъде от полза тази взаимност, която срещна. Без да обръща внимание на изпитаното към самия себе си неприязнено чувство, той драсна клечка кибрит.

Чакаше го работа. Беше дошъл с важна задача. Не можеше да си позволи да мисли за Черити Форд като за нещо повече от средство за постигане на целта.

Пое дълбоко цигарения дим и прокле тъпата болка в слабините си.

ВТОРА ГЛАВА

Едва се зазоряваше и небето на изток бе фантастично. Роман стоеше отстрани на тесния път, пъхнал ръце в задните си джобове. Макар рядко да му се случваше, той с наслада се любуваше на утрини като тази, когато въздухът бе хладен и прозрачно чист. Тук наистина имаше чувството, че диша и стига да можеше да си позволи този лукс, би изпразнил ума си от всичко и просто би се отдал на усещанията.

Беше си обещал тридесет минути, тридесет спокойни минути на уединение. Лъчите на изгриващото слънце си пробиваха път сред облаците и ги превръщаха в дивна, ярка магия от багри и форми. Вълшебни форми. Помисли да запали цигара, после се отказа. В момента му се искаше да вкухва единствено утринното ухание, примесено с дъха на морето.

В далечината залая куче, едно слабо „бау, бау“, което само допълни картината. Чайките, излезли за ранна закуска, се стрелкаха над водата и цепеха тишината със самотните си писъци. Ароматът на цветя — тържество на пролетта, се разнасяше нежно, довяван от лекия бриз.

Почуди се защо досега е бил толкова сигурен, че предпочита забързаността и шума на градовете.

Както си стоеше, видя сърна — показа се от гората, вирна глава и подуши въздуха. Това е свободата, мина му неочаквано през ум. Да знаеш кой е твоят дом и да бъдеш доволен от него. Кошутата тръгна сред дърветата, като грациозно си проправяше път към високата трева. Зад нея пристъпяше малко еленче. Роман стоеше срещу вятъра и ги наблюдаваше как пасат.

Не чувстваше омиротворение. Макар да се стараеше да поеме и попие спокойствието наоколо, усещаше, че в гърдите му се надига и го гложди раздразнение. Неговият дом не беше тук. Той нямаше дом. Това бе едно от нещата, които го правеха тъй пригоден за работата му. Без корени, без семейство, без жена, която да очаква завръщането му. Нали сам бе решил така.

Ала предния ден беше изпитал огромно удовлетворение от съзидателната си дейност, от това, че бе оставил своя следа, че бе направил нещо, което ще продължи да съществува. Тъкмо ще му послужи за прикритието, каза си. Като покаже умение и старание, ще го приемат по-лесно.

Вече го бяха приели.

Тя му вярваше. Даде му покрив, храна и работа, убедена, че той се нуждае и от трите. Изглежда не таеше в душата си никаква хитрост и лукавство. Една искра бе прескочила помежду им предишната вечер. Но Черити не беше направила нищо, с което да я предизвика, нито пък стори нещо, за да я задържи и разпали. Не му изпрати — макар Роман да знаеше, че жените имат тази вродена способност — безмълвна покана, която после би могла да спази или не.

Тя просто го гледаше и всичките ѝ чувства си личаха, почти до смешно прозираха в очите ѝ.

Нямаше право да мисли за нея като за жена. Още по-малко като за жена, която може някога да е негова.

Усети нужда от цигара, ала този път съзнателно я потисна. Ако има нещо, което желаяш страстно, по-добре е да се лишиш от него. Щом веднъж му се поддадеш, ти се покоряваш, губиш власт.

Беше пожелал Черити. За един кратък, сляп и безпамятен миг беше изпитал неутолим копнеж. Много сериозна грешка. Бързо бе потушил желанието, но то продължи да изплува на повърхността — когато я чу да си идва вечерта, когато слушаше музиката на Шопен, тихо долитаща от стаята ѝ. И после пак, посред нощ, когато го беше събудила дълбоката провинциална тишина, той дълго мисли за нея, като си я представяше живо.

Не беше време за желания. Ако се бяха срещнали на друго място, по друго време, биха могли да се наслаждават един на друг колкото им се иска. Сега обаче тя беше част от възложената му задача — нито повече, нито по-малко.

Чу шум от тичащи стъпки и инстинктивно се стегна. Сърната, разтревожена като него, вдигна тава, после препусна обратно към гората с малкото след себе си. Пистолетът му бе прикрепен с ремък над глезена сложен по-скоро по навик, отколкото от необходимост, ала Роман не посегна към него. Ако се наложеше, щеше да се озове в

ръката му за по-малко от секунда. Остана в напрегнато очакване да види кой тича по пустия път на разсъмване.

Черити дишаше тежко, задъхана повече от усилието да бъде в крачка с кучето, отколкото поради близо петкилометровото бягане. Лудвиг се стрелкаше напред, повличаше я надясно, отскачаше вляво, дърпаше и отпускате каишката. Сутрешният крос беше ежедневен ритуал и двамата бяха свикнали с него. Тя можеше да усмири малкия златист кокер, но не искаше да му разваля удоволствието. Напротив, следваше всичките му чупки и криввания и нагаждаше крачката си от равномерен бяг до лек тръс или обратно.

Видя Роман и за миг се поколеба. Ала тъй като Лудвиг отново се втурна напред, стисна по-здраво каишката и продължи да тича.

— Добро утро! — извика, после забави крачка и спря, защото Лудвиг реши да се хвърли върху краката на Роман и да го залае. — Не хапе.

— Всички така казват — усмихна се той, наведе се и почеса кучето между ушите. Лудвиг незабавно се плъсна на земята, претърколи се с корема нагоре, готов за още чесане. — Добро куче.

— Добро разглезено куче — уточни Черити. — Налага се заради гостите да го държа зад ограда, но пък яде царски. Подранил си.

— Ти също.

— Смятам, че Лудвиг заслужава добре да потича всяка сутрин, след като проявява такова разбиране относно оградата.

За да покаже своята признателност, Лудвиг направи скоростна обиколка около Роман и омота краката му с ремъка.

— Ако можеш сега да го науча и да възприеме идеята за връзването с каишка — наведе се тя да освободи Роман и да укроти кучето, което подскачаше на задните си крака и не спираше да лудува.

Ципът на тънкото ѝ яке беше разкопчан и отдолу се виждаше тениската, потъмняла от пот между гърдите. Косата ѝ, обтегната силно, едва ли не жестоко назад, подчертаваше тясното, деликатно лице. Кожата ѝ изглеждаше почти прозрачна и блестеше от тичането. Прищя му се да я докосне, да я усети под пръстите си. И да види как ще реагира този път. Дали пак така непресторено, с тази примамлива невинност.

— Лудвиг, мирувай за малко! — Черити се засмя и го хвана за нашийника.

В отговор кучето рипна и я лизна по лицето.

— Послушен е — отбеляза Роман.

— Виждаш за какво ми е оградата. Мисли си, че може да играе с всекиго.

Ръката ѝ се отърка в крака на Роман, докато се занимаваше със заплетения ремък.

Когато я хвана за китката, и двамата застинаха.

Той усети под пръстите си как сърцето ѝ прескочи, после запрепуска. Беше внезапна, неволна реакция, която му се стори непоносимо възбуждаща. Макар да му струваше усилие, поотпусна хватката. Просто бе искал да я спре, преди случайно да бе напипала пистолета. Стояха клекнали коляно до коляно посред безлюдния път, с кучето, което се опитваше да напъха муцуната си помежду им.

— Трепериш. — Каза го загрижено, ала не я пусна. — Винаги ли така реагираш, щом те докосне мъж?

— Не. — Беше объркана и затова остана неподвижно, в очакване да види какво ще стане по-нататък. — Съвсем сигурна съм, че е за първи път.

Беше му приятно да го чуе, но същевременно го хвана яд, защото му се щеше да е истина.

— В такъв случай трябва да внимаваме, нали?

Пусна я и се изправи.

По-бавно, понеже не бе сигурна дали краката я слушат, тя също стана. Роман беше ядосан. Макар да сдържаше раздражението си, то достатъчно ясно личеше в очите му.

— Не съм от предпазливите.

Той я стрелна с поглед. Лумналият там пламък бързо бе потушен.

— Аз съм.

Краткият огнен картеч на погледа му я обезпокои, ала Черити винаги успяваше да запази самообладание. Вдигна глава и го изгледа продължително.

— Да, мисля, че и на мен ще ми се наложи да внимавам при тази твоя избухливост, която явно ти създава проблеми. На кого се сърдиш, Роман?

Не му се понрави така лесно да бъде разгадан. Без да сваля очи от нея, той протегна ръка да погали Лудвиг, който стоеше с предните лапи върху коленете му.

— В момента на никого — отвърна ѝ, но излъга. Беше бесен...
На себе си.

Тя само поклати глава.

— Имаш право на своите тайни, ала се чудя защо се сърдиш на себе си за това, че се поддаде на влечението си към мен.

Роман бавно огледа пътя нагоре и надолу. Изглежда бяха сами на целия остров.

— Искаш ли да направя нещо по въпроса, тук и веднага?

Черити разбра, че можеше да го направи. И щеше. Ако бъде изкаран от търпение, би направил точно каквото иска и когато иска. Вълнуващата тръпка, преминала през нея, на свой ред я ядоса. Тия, дето се правеха на неустойими мъжаги, не бяха нейният тип. Може и да се харесваха на някои жени, но не и на Черити Форд. Тя демонстративно погледна часовника си.

— Благодаря. Убедена съм, че това е едно възхитително предложение, ала трябва да се връщам, за да се разпоредя за закуската.
— Като се справи с кучето, Черити пое с горда, както смяташе, изпълнена с достойнство крачка. — Ще те известя, ако успея да се измъкна, да речем след петнайсет минути.

— Черити?

Обърна глава и му отправи леден поглед.

— Да?

— Обувката ти е развързана.

Тя само вирна брадичка и продължи.

Роман се засмя зад гърба ѝ и пхна палци в джобовете си. Не можеше да се отрече — имаше страхотна походка. А най-лошото, откъдето и да го погледнеш, беше, че започваше да я харесва.

Интересуваше го екскурзиантската група. Можеше спокойно да се помотае на долния етаж, нямаше нищо странно и в това, че се отби в кухнята, бавно пиеше вече втора чаша кафе и бърбореше с едроръката Мей и мършавата Долорес. Не очакваше, че ще го хванат на работа, но когато му беше връчен куп покривки за маса, той се справи блестящо.

Черити, облечена в яркочервена фланелка със същия надпис върху гърдите, който красеше и пикапа, прилежно подреждаше в

трапезарията сгънати салфетки в стъклена водна чаша. Роман я наблюдава известно време как сръчните ѝ пръсти пригладваха плата.

— Това закъде е?

Тя вдигна поглед и се запита дали трябваше още да му е сърдита, после реши, че нямаше смисъл. В момента всяка работна ръка ѝ бе крайно необходима.

— Няма да сбъркаш, ако ги постелеш на масите. Бялата отдолу, розовата отгоре. Опънати. Ясно ли е? — посочи към една от вече готовите маси.

— Естествено. — Той започна да разстила покривките. — Колко човека очакваш?

— В групата са петнадесет. — Черити вдигна чашата към светлината и я постави обратно на масата чак след критичен оглед. — Закуската им е включена. Плюс вече настанените гости. Сервираме от седем и половина до десет. — Погледна часовника си, остана доволна и се премести на следващата маса. Постави отстрани панерче с нарязан хляб и се пресегна за още едно. — Понякога идват също и непредвидени. Ала истинският ужас настава на обяд и вечеря.

Долорес влезе стремително с куп чинии, но Мей ѝ кресна и тя хукна обратно. Преди вратата да се залюлее след нея, оттам изскочи с поднос подрънкващи сребърни прибори сервитьорката, която бяха подминали на пътя предния ден.

— Добре — измърмори под нос Роман.

Черити ѝ изреди указанията си, привърши със зареждането на поредната маса, сетне забърза към черната дъска, която стоеше до вратата, и започна да пише сутрешното меню с полегат, красив почерк.

Долорес, чиято стърчаща червена коса и нацупени напред устни караха Роман да си представя настръхнало кльошаво пиле, се втурна през летящата врата и сложи ръце на кокалестите си хълбоци.

— Не съм длъжна да търпя това!

Черити продължи спокойно да пише.

— Какво да търпиш?

— Правя всичко, каквото мога, и ти знаеш, казах ти, че се чувствам зле.

Долорес винаги си чувства зле, помисли Черити, като добавяше омлет със сирене и шунка в списъка. Особено когато нещата не ставаха така, както тя си ги беше наумила.

— Да, Долорес.

— Така ме болят гърдите, та едва си поемам дъх.

— Ъ-хъ.

— Почти не съм мигнала нощес, ала съм тук, както винаги.

— И аз го оценявам, Долорес. Знаеш колко завися от теб.

— Тъй. — Поукротена, Долорес приглади престилката си. — Знам, че трябва да си върша работата, но можеш просто да кажеш на онази жена там... — Тя тикна пръст по посока на кухнята. — Просто да й кажеш да ми се махне от главата.

— Ще говоря с нея, Долорес. Само имай малко търпение. Всички сме луднали тази сутрин, след като Мери Елис пак е болна.

— Болна! — изпръхтя Долорес. — Така ли му викат на това в днешно време?

Като слушаше само с половин ухо, Черити продължи да пише.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам тогава чия кола стоя пак цяла нощ пред къщата на Бил Пъркинс, щом като е болна. А пък аз, в моето състояние...

Черити спря да пише. Роман повдигна вежда, чул неочаквани метални нотки в гласа ѝ.

— Ще поговорим за това по-късно, Долорес.

Напереността на Долорес спадна като издишала гума, тя нацупи напред устни и се отправи обратно в кухнята.

Потиснала гнева си, Черити се обърна към сервитьорката.

— Лори?

— Почти свършвам.

— Добре. Ако можеш да поемеш останалите гости, аз ще ти помогна, след като настаня новата група.

— Няма проблеми.

— Ще бъда на рецепцията с Боб. — Тя разсеяно отметна плитката си на гърба. — Ако стане много напечено, ме повикай. Роман...

— Искаш ли да ти помогна за сервирането на масите?

Черити му хвърли бърза, признателна усмивка.

— Знаеш ли как?

— Мога да съобразя.

— Благодаря. — Погледна часовника си и забързано излезе.

Не очакваше да му бъде забавно, ала нямаше как да е инак с госпожица Мили, която усърдно флиртуваше с него, заета същевременно с боровинковото си сладко. Ароматът на печиво — нещо вкусно, ухаещо на ябълки и канела, тихите звуци на класическа музика и полушепотът на разговорите правеха невъзможно човек да не се отпусне. Той сновеше с подноси към кухнята и обратно. Заяжданията между Мей и Долорес повече го разсмиваха, отколкото дразнеха.

Така че се чувстваше доволен, като при това използваше положението, за да върши своята работа.

Докато разчистваше масите край прозореца, наблюдаваше туристическия микробус, който спря пред входа. Преброи главите и внимателно се взираше в лицата. Водачът на групата беше едър мъж с бяла риза, силно изопнатата на плещите му. Имаше кръгло, червендалесто, жизнерадостно лице, разтеглено в неувяхваща усмивка, докато предвождаше пътниците и ги въвеждаше вътре. Роман прекоси трапезарията, за да ги огледа, докато се въртяха във фоайето.

Бяха смесица от двойки и семейства с малки деца. Водачът — Роман вече бе осведомен, че се казва Блок — поздрави Черити със сърдечна усмивка и ѝ подаде списъка с имената.

Дали тя знаеше, че Блок бе излежавал присъда в Левънуърт, и то за измама, запита се той. Наясно ли бе, че на човека, с когото се шегуваше, му се беше разминала още една присъда само благодарение на някакви измислени юридически тълкувания и заобикалки на закона?

Стисна зъби, когато Блок протегна ръка и закачливо перна полюшващата се върху ухото на Черити обица.

След като тя разпредели бунгалата и връчи ключовете, двама от групата се приближиха до рецепцията да обменят пари. Петдесет единият и шестдесет другият, отбеляза Роман, когато подадоха на помощника ѝ Боб канадски чекове, а той им върна американска валута.

След десет минути цялата група се разположи в трапезарията в очакване на закуската. Черити допърха след тях, като си завързваше пътьом престилка. Отвори тефтерче и започна да приема поръчките.

Роман забеляза, че тя не създаваше впечатление за припряност. Приказваше, усмихваше се и отговаряше на въпроси така, сякаш разполагаше с цялото време на света. Но се движеше като светкавица.

Носеше по три чинии в дясната ръка, сервираше кафе с лявата и едновременно с това гукаше на едно бебе.

Стори му се обаче, че нещо я измъчва. Едва-едва прозираше... Просто една лека бръчка между веждите. Да не би нещо да бе станало тази сутрин, което той бе пропуснал? Ако в системата нещо бе зациклило, беше длъжен да го открие и използва. Нали тъкмо това бе причината да е тук, внедрен под прикритието на вътрешен човек.

Черити направи нов курс до кухнята и обратно, за да сервира кафе на една четворна маса, размени си шегички с плешив мъж, който носеше кашмирена вратовръзка, после се насочи към Роман.

— Мисля, че кризата поотмина.

Усмихна му се, ала той отново долови нещо... Недоволство? Разочарование?

— Има ли нещо, което да не вършиш тук?

— Старая се да не правя нищо в кухнята. Все пак ресторантът ни е три звезди. — Тя с копнеж изгледа каничката с кафе. Ще има време за това по-късно. — Искам да ти благодаря за помощта тази сутрин.

— Няма проблеми. — Роман се хвана на мисълта, че иска да я види усмихната. С истинска усмивка. — Бакшишите бяха добри. Госпожица Мили ми пъкна петарка.

Черити му се отплати. Устните ѝ трепнаха и бързо се извиха нагоре. Каквото и да помрачаваше очите ѝ, за момент то бе забравено и лицето ѝ се проясни.

— Тя те харесва препасан с колана за инструментите. Защо не си починеш малко, преди да се заловиш с другата работа?

— Става.

Черити се намръщи при звука на счупено стъкло.

— Така си и знаех, че хлапето на Снайдерови не иска портокалов сок.

Забърза нататък, за да почисти и изслуша извиненията на родителите.

На рецепцията нямаше никой. Роман реши, че помощникът на Черити или се бе затворил в офиса, или бе навън и превозваше багажа на новопристигналите до бунгалата. Реши да хвърли бърз поглед на регистрационната книга, но се отказа. Това можеше да почака. Някои работи се вършеха по-добре на тъмно.

След час Черити дойде в западното крило. Беше успяла да се сдържа, докато развеждаше гостите и им показваше долния етаж. Да се усмихва и побъбри с възрастната двойка, играеща на домино в дневната. Ала когато вратата се затвори зад гърба ѝ, ядът ѝ се изля в поредица гневни, сподавени ругатни. Искаше ѝ се да изрита нещо.

Роман се показа на прага на стаята и я видя да крачи напред-назад по коридора.

— Някакъв проблем?

— Проблем! — настръхна тя. Направи още един тегел покрай него, после се извъртя кръгом. — Мога да приема невежеството, дори глупостта в известна степен. Мога дори да изтърпя някой и друг пристъп на мързел. Но няма да се оставя да ме лъжат!

Той изчака един такт на сърцето си. Беше страшно напушена, ала разбра, че гневът ѝ не бе насочен към него.

— Точно така — каза и отново зачака.

— Можеше да ми каже, че иска почивка или да работи в друга смяна! Щях да измисля нещо. А вместо това ме лъже! Пет пъти през последните две седмици звъни в последната минута, за да съобщи, че е болна. И аз се безпокоя за нея! — Обърна се пак, не издържа и ритна вратата. — Мразя да ме правят на глупачка! Мразя да ме мамят!

Не му беше трудно да се досети.

— Говориш за сервитьорката... Мери Елис?

— За кой друг? — сопна се Черити. — Дойде да ме моли за работа преди три месеца. Когато тук почти всичко е замряло. Но аз я съжалих. Сега, както разбирам, си спи най-спокойно с Бил Пъркинс... Или по-точно изобщо не спи, а се обажда и се прави на болна! Ще се наложи да я уволня. — Изпусна въздух като парен локомотив и завърши тирадата по-кратко: — Почва да ме цепи главата, когато трябва да уволнявам някого.

— Това ли те притесняваше цяла сутрин?

— Веднага щом Долорес спомена за Бил, се сетих. — Поуспокоена вече, тя потърка настойчивата болка между веждите. — Трябваше обаче да свърша с настаняването и закуската, преди да мога да ѝ се обадя и да се разправя с нея. Разплака се. — Черити го изгледа нещастно. — Знаех си, че ще се разреве.

— Слушай, рожбо, най-добре е да глътнеш аспирин и да забравиш за станалото.

— Вече глътнах.

— Тогава му дай шанс да ти подейства. — Преди сам да разбере какво прави, Роман вдигна ръце и хвана лицето ѝ в шепи. Започна с бавни кръгови движения да разтрива слепоочията ѝ. — Прекалено много неща минават оттук.

— Откъде?

— През главата ти.

Тя усети как клепачите ѝ натежават, а кръвта ѝ се затопля.

— Не и в момента. — Наклони глава назад и затвори очи. Неволно пристъпи крачка към него. — Роман... — Въздъхна леко, щом болката в главата ѝ се стопи и премести някъде по-надолу и по-надълбоко в нея. — На мен също ми харесваш с колана за инструменти...

— Знаеш ли какво искаш?

Черити отвори очи и ги прикова в устните му. Бяха пълни и твърди и със сигурност щяха да са безжалостни.

— Не съвсем. — А може би точно това иска, мина ѝ през ум, като го гледаше отдолу нагоре. Във всеки случай обзелото я чувство бе ново и вълнуващо. — И по-добре, навярно.

— Не е така. — Макар да съзнаваше, че бе грешка, той не можа да устои и плъзна пръсти по лицето ѝ, надолу към устните. — Винаги е по-добре да знаеш последствията, преди да предприемеш действията.

— Значи отново ставаш предпазлив.

Роман отпусна ръце.

— Именно.

Трябваше да е благодарна. Вместо да се възползва от обърканите ѝ чувства, той се отдръпна, остави ѝ простор за избор. Искаше да му бъде благодарна, ала усети само болезненото жегване, че бе отхвърлена. Нали пръв започна, помисли си. За втори път. И пак спря. Писна ѝ да я разиграва според прищевките си.

— Много губиш по този начин, Роман, нали знаеш? Много топлота, много радост.

— Много разочарования.

— Може би. Мисля, че за някои от нас е по-трудно да живеят настрана от останалите. Но ако ти така си решил — добре. — Тя си пое дълбоко дъх. Главоболието ѝ се върна, двойно по-силно. — Само не ме докосвай отново. Имам навика да довършвам всичко, което

захвана. — После хвърли поглед в стаята зад тях. — Добра работа си свършил тук — каза бързо. — Оставям те да продължиш.

Той я проклинаше, докато рендосваше дъската за нов перваз на прозореца. Нямаше право да го кара да се чувства виновен, само защото бе искал да се държи на разстояние. Да не се забърква не бе просто негов навик — беше въпрос на оцеляване. Да се поддаваш всеки път на увлечението си към някоя привлекателна жена бе глезотия и криеше опасности.

Лошото в случая бе, че май ставаше дума за нещо повече от привличане и със сигурност беше по-различно от това, което бе изпитвал преди. Когато Черити се намираше наблизо, разумът му се замъгляваше от фантазии за това, как би се чувствал с нея, какво би било да я прегръща, да я люби...

И фантазии ще си останат, напомни си твърдо. Ако нещата вървяха както трябва, след броени дни Роман нямаше да е вече тук. Преди да го подложи на изпитание, да го примаме или изтормози, много вероятно бе той вече да й бе съсипал живота.

Такава му беше работата.

Видя я да излиза и да отива към пикапа с нейните дълги, целеустремени крачки и с подрънкващи ключове в ръка. След нея вървеше двойката младоженци, хванати за ръка, макар всеки да носеше в другата по един куфар.

Ще ги кара до ферибота, помисли си. Това му даваше един час време да претърси стайте й.

Знаеше как да прерови всеки сантиметър от някое помещение, без да остави следа. Започна първо с очевидното — бюрото в малката дневна. Хората обикновено ставаха небрежни в дома си. Изпуснат лист, надраскана бележка, име в телефонното тефтерче — такива неща често биваха оставяни и едно опитно око ги забелязваше.

Бюрото беше старинно, от солиден махагон, с някоя и друга драскотина и кръгли отпечатъци от чаши. Две от месинговите дръжки бяха халтави. Като цялата останала стая, и то беше спретнато и прилежно подредено. Личните й документи — осигуровки, сметки, кореспонденция — се намираха в папка от лявата страна. Всички свързани с хотелчето книжа заемаха три чекмеджета вдясно.

Прегледа ги набързо и видя, че печалбите бяха значителни, като по-голяма част от тях тя веднага влагаше отново в бизнеса. Нови

чаршафи и покривки, обзавеждане на баните, бои. Печката, която Мей смяташе за изконно своя територия, беше купена само преди шест месеца.

Отделяше заплата и за себе си, удивително скромна при това. Не можа да открие, дори при по-обстоен преглед, никакво доказателство, че използва приходите или каквито и да било други, свързани с бизнеса, пари за свои лични облаги.

Честна, рече си замислено. Поне на повърхността.

Върху бюрото бе поставена купичка с изсушени листенца от рози и разни ароматни треви. Същите имаше и във всички останали стаи на къщата. До нея стоеше фотография, на която Черити бе застанала пред воденичното колело, редом с дребен белокос мъж с немощен вид.

Дядото, досети се Роман, ала се вгледа заинтригувано в лицето на Черити. Косата ѝ беше вързана на конска опашка, а широкият провиснал гащеризон беше изцапан на коленете. Явно от полска работа. Държеше летни цветя в ръка и изглеждаше така, като да няма никаква грижа на тоя свят, но той забеляза, че със свободната си ръка подкрепяше възрастния мъж, прегърнала го през кръста.

Запита се какво ли е мислела в мига, когато е направена снимката, с какво ли се е занимавала след това. Изруга се мислено и откъсна очи от фотографията.

Намери купчинка бележки: „Да върна образците за тапетите“, „Нови панти за малките шкафчета“, „Да викна акордьор за пианото“, „Да се ремонтира апартамента“.

Не откри нищо, което да имаше връзка с идването му тук. Остави бюрото и методично претърси всичко останало в дневната.

После отиде в съседната спалня. Голямото дървено легло беше покрито с дантелено бяло покривало и затрупано с възглавнички на точки. До него имаше красив стар люлеещ се стол, чиито дървени облегалки бяха гладки като стъкло. В него седеше лилав мечок с жълти тиранти.

Пердетата бяха с богати дипли и волани. Беше оставила прозорците отворени и нахлуващият вътре бриз ги полюшваше. Стая на жена, помисли Роман, напълно женска с нейните дантели и възглавнички, с леките ухания и пастелни цветове. Тя някак

примамваше и приласкаваше мъжа, събуждаше желаниа, караше го да копнее. Да жадува за един час, за една нощ в тази мекота, в този уют.

Прекоси избелялото, ръчно тъкано килимче и, преглъщайки отвращението към самия себе си, започна да рови в гардероба. Намери няколко бижута, които явно бяха наследствени ценности. Мястото им е в сейф, ядоса ѝ се той мислено. Имаше шишенце парфюм. Знаеше точно как мирише. По същия начин, както и кожата ѝ. Едва не посегна да го вземе, ала се възпря. Парфюмът не беше обект на неговия интерес. Трябваша му веществени доказателства.

Погледът му привлече връзка писма. Да не би от възлюблен, почуди се и веднага пропъди внезапното чувство на ревност като крайно нелепо.

Тази стая обаче го подлудяваше, помисли си, докато внимателно развързваше тънката копринена панделка. Беше свръх силите му да не си я представя тук, сгушена върху леглото, облечена в нещо бяло и полупрозрачно, с разпусната коса и запалени свещи.

Разгъна първото писмо и силом се накара да дойде на себе си. Една стая с лилаво мече не може да бъде прелъстителна, каза си.

Датите върху писмата сочеха, че бяха писани по времето, когато бе посещавала колежа в Сиатъл. От дядо ѝ, както разбра, докато ги прегледа набързо. Всичките до едно. Бяха написани с обич и чувство за хумор, съдържаха няколко случки от ежедневието в хотелчето. Сложи ги обратно така, както ги беше намерил.

Дрехите ѝ бяха най-обикновени, с изключение на две-три рокли, висящи на закачалки. Имаше стабилни ботуши, гуменки, изпъстрени със зелени петна от трева, и два чифта обувки с елегантен висок ток, поставени от двете страни на мъхести пантофи във формата на слончета. Както и цялата останала стая, всичко беше изрядно подредено. Никъде не откри и следа от прах.

Върху нощното шкафче държеше будилник, бурканче крем за ръце и две книги. Едната беше сборник стихотворенията другата криминален роман със зловеща илюстрация върху корицата.

Имаше блокче шоколад в чекмеджето и касета с Шопен в портативното стерео. Навсякъде се виждаха свещи — поне дузина — изгорели до различна височина. На едната стена висеше морски пейзаж в тъмно, буреносно синьо и сиво, а другата бе запълнена с фотографии, направени предимно край къщата, повечето на дядо ѝ.

Роман надзърна зад всяка от тях. Откри единствено, че боята върху стената бе избеляла, нищо повече.

Стаите ѝ бяха чисти. Застана в средата на спалнята и пое аромата на восък, рози и парфюм. Не можеха да бъдат по-чисти, дори ако Черити знаеше, че ще бъдат претърсвани. Всичко, което бе научил след прекарания тук час, беше, че Черити Форд бе подредена жена, която обичаше удобните дрехи и Шопен и имаше слабост към шоколада и криминалните романи.

Защо това я правеше така обаятелна?

Той се намръщи и пъхна ръце в джобовете си. Постара се да погледне обективно, но това не му се удаде така лесно, както друг път. Всички улики сочеха, че бе замесена в много тъмна афера. Всичко, което беше разбрал през последните двадесет и четири часа, я обрисуваше като открита, честна и работлива.

На кое да вярва?

Отправи се към остъклената врата в другия край на стаята. Излизаше на малка като пощенска марка тераса с множество стъпала, които водеха надолу към езерото. Приця му се да отвори вратата, да излезе навън и да подиша въздух, ала обърна гръб и се върна откъдето беше дошъл.

Уханието на спалнята ѝ го преследва часове наред.

ТРЕТА ГЛАВА

— Казах ти, че момичето не е стока.

— Зная, Мей.

— Казах ти, че бъркаш, като я вземаш тук на работа.

— Да, Мей — сподави Черити въздишката си. — Каза ми.

— Ако продължаваш да водиш, който ти попадне, ще си патиш.

Черити устоя — много трудно — на желанието да се развика.

— И това ми го каза.

Мей изсумтя доволно и престана да я кастри. Често се случваше да я мъмри. Нищо, че Черити бе съдържателка на хотелчето, Мей си имаше свои възгледи за това, кой дърпа юздите.

— Много си мекушава, момиче.

— Преди каза, че съм твърдоглава.

— Това също. — Понеже младата ѝ работодателка бе нейна слабост, Мей отрязва дебело парче от останалия шоколадов кейк и наля чаша мляко. Постава ги на масата и не промени категоричния си тон: — Сега изяж това. Когато беше малка, моите сладкиши винаги те караха да се чувстваш по-добре.

Черити седна и пъкна пръст в глазурата.

— Трябваше да ѝ дам малка почивка.

Мей сложи едрата си длан върху рамото ѝ.

— Ето това ти е бедата на теб. Взимаш всичко много присърце.

— Обаче мразя да ме правят на глупачка! — намръщи се Черити и отхапа огромно парче. Сигурна беше, че шоколадът бе по-добро лекарство за главоболието ѝ от цяла опаковка аспирина. Чувството ѝ за вина беше отделно нещо. — Мислиш ли, че ще си намери друга работа? Чух, че плаща наем.

— Особи като Мери Елис винаги му намират колая. Няма да се учудя, ако на бърза ръка сдуши момчето на Пъркинс. Тъй че не я мисли. Какво се кахъриш за такива като нея? Нали ти рекох, че няма да изтрае и шест месеца.

Черити налапа още едно парче от сладкиша.

— Рече ми — изфъфли с пълна уста.

— Ами какво ще кажеш за онзи мъж, когото домъкна вкъщи?

Черити отпи глътка мляко.

— Роман Деуинтър.

— Шантаво име. — Мей огледа кухнята, учудена и разочарована, че не бе останало нищо за вършене. — Какво знаеш за него?

— Търсеше си работа.

Мей избърса зачервените си ръце в престилката.

— Сигурно още цяла сюррия мошеници, крадци и серийни убийци си търсят работа.

— Не е сериен убиец — заяви Черити, решила, че е по-добре да остави без коментар останалите изброени занятия.

— Може да не е, а може и да е.

— Просто пътува. — Вдигна рамене и пак отхапа от кейка. — Но не скита безцелно. Наумил си е къде ще ходи. Както и да е, при положение, че Джордж хукна да танцува хула хула на Хаваите, имаме нужда от някого за ремонта. Той върши добра работа, Мей.

За себе си Мей вече се бе уверила в това, след като направи бърз оглед на западното крило. Ала имаше наум нещо друго.

— Обаче те заглежда.

Черити се забави с отговора. Обикаляше с пръст около ръба на чашата.

— Всички ме гледат. Нали винаги съм пред очите им.

— Не ми се прави на хитра, млада госпожице! И недей да го увърташ. Мила съм ти дупето навремето.

— Какво общо има това? — усмихна се Черити. — Много важно, че ме заглежда! Какво от туй? И аз го заглеждам. — Веждите на Мей отскочиха нагоре и Черити продължи лукаво: — Не ми ли повтаряше ти самата, че имам нужда от мъж в живота си?

— Има мъже и мъже — отвърна всезнаещо Мей. — Този хваща око и изглежда не се бои от работа. Ама в него има някаква сурова жилка. Видял е свят и е отракан, не ще и дума.

— Явно предпочиташ да се мотая с Джими Логърман.

— Този безгръбначен червей!

Черити избухна в смях, после подпря брадичка върху ръцете си.

— Имаш право, Мей. Чувствам се по-добре.

Доволна, Мей развърза престилката от необятната си талия. Не се и съмняваше, че Черити бе разумно момиче, но възнамеряваше сама да държи Роман под око.

— Добре тогаз. Не яж повече сладко, инак цяла нощ ще те боли коремът.

— Тъй вярно!

— И не оставяй бъркотия в кухнята ми — добави Мей и навлече удобно кафяво палто.

— Слушам! Лека нощ, Мей.

След като вратата се хлопна, Черити въздъхна дълбоко. Тръгването на Мей обикновено оповестяваше края на работния ден. Гостите вече бяха в леглата си или довършваха окъсняла игра на карти. Освен ако не изникнеше нещо непредвидено, нямаше нищо за вършене чак до разсъмване.

Нищо друго, освен да помисли.

Напоследък в главата ѝ се въртеше идеята да направи джакузи. Това би могло да привлече повече посетители. През зимата туристите ще се връщат от разходка, за да застанат под горещата бълбукаща вода, а после ще завършват деня с чаша пунш край камината. Беше проверила също и цените на част от оборудването за солариум и вече си го представяше в голямата слънчевата стая в източното крило на къщата.

Тя самата би се наслаждавала на това удоволствие, особено през онези редки зимни дни, когато хотелчето беше празно и нямаше какво да прави, освен да броди сама наоколо.

Следваха и по-далечни замисли, като този за сувенирен магазин, който щеше да снабдява от местните художници и занаятчии. Нищо натруфено и претенциозно, разбира се. Нещата щяха да са прости и естествени, съответстващи на самия дух на хотелчето.

Запита се дали Роман ще остане тук достатъчно дълго, за да ѝ помогне.

Едва ли обаче бе разумно да го свързва със своите планове. Навярно не бе разумно изобщо да мисли за него. Хора като него не се застояват дълго на едно място.

Ала мисълта ѝ непрекъснато се връщаше към него. Още от първия миг нещо бе трепнало в нея. Като начало изпита привличане. В крайна сметка той беше привлекателен мъж, по един суров, опасен

начин. Но имаше и нещо друго. Дали в очите? Или в гласа? Може би в походката? Не знаеше, а би искала да разбере. Да можеше да си го обясни. Сигурно работата бе просто там, че беше напълно различен от самата нея. Мълчалив, затворен, някак подозрителен.

И все пак... Въобразяваше ли си, или наистина забелязваше в него нещо потайно, дебнещо, сякаш изчакваше, готов да се нахвърли и сграбчи? Не, навярно бе самотен и се нуждаеше от близък човек, макар и сам да не го съзнаваше, реши накрая Черити. Мей беше права, като я кореше, че винаги бе имала слабост към изпадналите и окаяните. Ала случаят тук бе различен. Затвори очи. Да можеше поне на самата себе си да обясни какво му бе толкова различното.

Никога не бе изпитвала подобно усещане като това, което предизвика у нея Роман. Защо да не си го признае? Но как да го проумее? Макар и да не смяташе, че чувствата непременно трябва да бъдат разбираеми и обясними.

За миг тази сутрин, когато двамата стояха сами на пътя, ѝ се стори, че чувствата просто напират от него. Бяха почти плашещи със своята внезапност и сила. Такива чувства можеха да наранят онзи, който ги изпитва и този, към когото са насочени. Те я бяха замаяли, бяха събудили болка и... Желание, нека това също да си го признае.

Струваше ѝ се, че познава вкуса на устните му. Не меки, не нежни, а корави и повелителни. Когато решише, той нямаше да моли, а щеше да вземе. Обезпокояваща бе мисълта, че това не я дразнеше, не я караше да негодува. Беше израснала, водена от своята воля и желания, сама бе вземала своите решения. А мъж като Роман малко би се съобразявал с желанията на една жена.

Тя се облакъти на масата и отпусна брадичка върху ръцете си. Щеше да е по-добре, много по-добре за тях да запазят отношенията си — своите кратковременни отношения, добави наум Черити — на чисто делова основа. Приятелски, ала предпазливи. Само дето ѝ бе толкова трудно и неприсъщо да съчетае тези две неща.

Роман я наблюдаваше как си играе с остатъците в чинията. Косата ѝ беше пусната и разрошена, сякаш току-що я бе разплела и прокарала небрежно пръсти през нея. Босите ѝ крака бяха кръстосани и вдигнати на отсрещния стол.

Изглеждаше напълно отпусната. Дали изобщо бе виждал някого в по-отпусната поза? Рязък контраст в сравнение с кипящата енергия,

която я пришпорваше през целия ден.

Искаше му се да се бе прибрала, да се бе пъхнала в леглото си и заспала дълбоко. Искаше изобщо да не се натъква на нея, именно на нея. Да не му попада пред погледа. А в момента му пречеше да си свърши работата. Беше се запътил към офиса. Имаше какво да попрегледа там.

Съзнаваше, че трябва да изчезне, да почака, докато тя отиде да си легне.

Но кое бе тъй привличащото, тъй неустойното в тази кротка картина пред погледа му? В кухнята беше топло, долавяше се миризмата на готвено, приятно надделяваща над боровия и лимонов аромат от препаратите, с които Мей миеше. До мивката имаше кошница, натъпкана със зарзават. Всяка повърхност бе почистена и лъсната до блясък. Огромният хладилник бръмчеше унасящо.

Черити изглеждаше толкова спокойна, сякаш го очакваше да дойде и седне при нея, да си побъбрят за дребни, незначителни неща.

Ала това бе лудост! Той изобщо не желаше някоя жена да го чака, най-малкото пък тя.

Така обаче и не се отдръпна под прикритието на тъмната трапезария, макар че лесно би могъл да го стори, без Черити да го забележи. Прекрачи напред и излезе на светло.

— Мислех, че хората в провинцията си лягат рано.

Тя подскочи стреснато, но бързо се окопити. Вече бе започнала да свиква с безшумния начин, по който Роман се движеше и появяваше изневиделица.

— Повечето така и правят. Мей тука ми чете конско. Има кейк, искаш ли малко?

— Не.

— Още по-добре. Инак и аз щях да си взема, с риск да преям. Никаква воля. Какво ще кажеш за една бира?

— Може. Благодаря.

Черити стана и отиде до хладилника. Порови вътре, докато му изреждаше различните марки. Той си избра. Наблюдаваше я как я налива в стъклена халба. Вече не изглежда ядосана, отбеляза мислено. Беше доста напушена последния път, когато я видя. Значи не бе злопаметна, реши Роман и взе чашата от ръката ѝ. Би простила почти

всичко, можеше да се довери на всеки, да даде повече, отколкото ѝ поискат.

— Защо ме гледаш така?

Той се опомни и отпи дълга, жадна глътка.

— Ами, красива си.

Тя повдигна вежди, а Роман седна и извади, цигара. Донесе му пепелник и седна до него.

— Обичам да получавам комплименти, ала ми се струва, че не е това причината.

— Съвсем нормална причина е един мъж да се заглежда по хубава жена. — Той сръбна от бирата. — Тежък ден май имаше днес.

Е, добре, карай да върви, рече си Черити.

— Достатъчно тежък, за да побързам с наемането на нова сервитьорка. Нямах възможност да ти благодаря за помощта по време на вечерната навалица.

— Няма проблеми. Мина ли ти главата?

Тя го стрелна с поглед. Не, не ѝ се подиграваше. Дори ѝ се стори, че въпросът му прозвуча като извинение. Освен ако впечатлението ѝ не бе погрешно. Реши все пак да го приеме.

— Да, благодаря. След като ти ме вбеси, Мери Алис почти ми изскочи от ума, а шоколадовият сладкиш на Мей довърши останалото. — Помисли дали да не си свари чай, но я домързя. — Е, а твоят ден как мина?

Усмихна се непринудено, сякаш му предлагаше приятелство. Трудно му бе да устои, ала не можеше да го приеме.

— Нормално. Госпожица Мили твърдеше, че вратата на стаята ѝ заяжда, та се престорих, че усърдно я рендосвам.

— И си я накарал да се почувства на седмото небе.

Роман не можа да сдържи усмивката си.

— Не помня някой досега да ме е гледал така влюбено и всеотдайно.

— Да бе, никой! — изгледа го Черити, наклонила глава. — Не ми ги разправяй. Но, с извинение към самолюбието ти, в случая с госпожица Мили става въпрос повече за късогледство, отколкото за сладострастие. Просто тя е твърде суетна, за да носи очила в присъствието на който и да било мъж, надхвърлил двадесетте.

— Предпочитам да си мисля, че ми е хвърлила око — отвърна той. — Каза, че идвала тук от петдесет и втора.

Замисли се за миг, удивен как някой може да се връща непрекъснато на едно и също място.

— Тя и госпожица Луси са наши редовни гости. Като бях малка, мислех, че са ни роднини.

— Отдавна ли въртиш хотелчето?

— Кажи-речи през всичките си двадесет и седем години.

Черити се облегна назад с усмивка. Лесно се отпускате и се чувстваше спокойна, когато и на околните им бе добре. Сега и Роман изглежда по-спокоен, мина ѝ през ума, като го гледаше седнал с изпружени под масата крака и чаша в ръката.

— Едва ли ти се слуша историята на моя живот, нали, Роман?

Той издиша струя цигарен дим.

— Все едно, няма какво да правя.

Освен това искаше да чуе нейната версия за това, с което се бе запознал от досието ѝ.

— Ами, добре тогава. Значи, родена съм тук. Майка ми се влюбила на малко по-късни години, отколкото това обикновено става. Била на близо четиридесет, когато ме родила, и с крехко здраве. Получили се усложнения. След като починала, ме отгледал дядо ми, тъй че през цялото време съм расла тук, в нашето хотелче, като изключим периодите, когато ходих на училище. Обичам това място — обходи тя с поглед наоколо. — В училище тъгувах за къщата и за дядо. А в колежа толкова ми липсваше, че в края на всяка седмица се качвах на ферибота за вкъщи. Ала той искаше да поживея и другаде, преди да се установя тук. Беше намислил да ме изпрати да попътувам, да видя туй-онуй, да ми дойдат нови идеи за нашето хотелче. Трябваше да ида в Ню Йорк, Ню Орлиънс, да посетя Венеция. Не знам...

Думите заглъхнаха замислено. В тях имаше тъга и копнеж.

— Защо не го направи?

— Дядо не беше добре. През последната година в колежа разбрах колко болен бе всъщност. Искях да прекъсна, да се върна у дома, но това така го разстрои, че реших по-добре да завърша и да се дипломирам. Той изкара още три години, ала беше... Трудно. — Не ѝ се искаше да говори за сълзите и мъката, за това, колко изтощително бе да поддържа хотелчето и да се грижи за полуинвалид. — Дядо беше

най-храбрият, най-милият човек, когото някога съм познавала! До такава степен се беше превърнал в част от къщата, че все още се улавям как очаквам да влезе в някоя стая и да провери дали няма прах по мебелите.

Роман остана смълчан известно време, замислен както за думите ѝ, така и за онова, което бе премълчала. Той знаеше, че баща ѝ се смяташе неизвестен — сериозна спънка, където и да било, особено в едно малко градче. Знаеше още, че медицинските разходи през последните шест месеца от болестта на дядото почти съсипали бизнеса. Но Черити не спомена за всичко това, не прояви и следа от горчивина.

— Някога хрумвало ли ти е да продадеш хотелчето и да се преместиш другаде?

— Не. Е, все още си мечтая за Венеция от време на време. Има поне десетина места, където бих искала да отида, ала стига да зная, че отново ще се върна тук. — Тя стана, за да му донесе друга бира. — Когато човек се занимава с работа като тази, среща хора от къде ли не. Слуша и научава за различни краища.

— Скучни пътешествия по чужди разкази.

Докривя ѝ, навярно защото бе твърде близко до собствените ѝ мисли.

— Така е. — Сложи бутилката на масата, после отнесе чинията си в мивката. Не се съдържа и каза троснато: — Някои сме си такива, скучни.

— Не съм казал, че ти си скучна.

— Какво пък? Може и да съм такава за някой, който се грабва и тръгва, когато и накъдето пожелае. Обикновена, наивна, отегчителна.

— Слагаш в устата ми думи, които не съм произнесъл, скъпа.

— Не е трудно да го направя, скъпи, след като ти рядко ги слагаш там сам.

Черити се фръцна и понечи да си тръгне, за което съжали почти тутакси, но стореното — сторено. Роман я сграбчи за ръката. Ядният, предизвикателен поглед, с който го измери, отприщи верижна реакция в цялото му тяло. Имаше неща, които би могъл да направи с нея, неща, които изгаряше от желание да стори и които двамата нямаше никога да забравят.

— Защо се разсърди?

— Не знам. Изглежда не мога да разговарям с теб повече от десет минути, без да избухна. А при положение, че с всички останали се разбирам нормално, явно причината е у теб.

— Вероятно си права.

Това малко я поукроти. Какво бе виновен той, че тя никога никъде не бе ходила?

— Тук си по-малко от четиридесет и осем часа, а вече на три пъти се спречквам с теб. Това ми е личен рекорд.

— Не си водя записки.

— Я не ме баламосвай. Съмнявам се да ти убягва каквото и да било наоколо. Да не си бил ченге?

Роман трябваше да положи сериозни усилия, за да запази израза си невъзмутим.

— Защо?

— Каза, че не си художник. Това беше първото ми предположение. — Черити стоеше спокойно, макар той още да стискаше ръката ѝ. Гневните ѝ изблици бяха бързи и краткотрайни. — А другото си го помислих заради това, как наблюдаваш хората, сякаш им попълваш отличителните белези. Да не говорим, че понякога, когато съм с теб, ме обзема чувството, че всеки момент ще ме подложиш на разпит. А може би си писател? Човек, занимаващ се с хотелиерство, започва добре да отгатва професиите на хората.

— Този път не позна.

— Добре де, какъв си в крайна сметка?

— В момента съм майстор.

Тя сви рамене и се отказа.

— Друга характерна черта на хората от хотелиерския бизнес е, че зачитат личните тайни, ала ако случайно се окажеш масов убиец, Мей ще ме направи на пух и прах.

— Не съм масов, обикновено ги убивам един по един.

— Утешителна новина. — Черити не обърна внимание на внезапно породилата се съвсем осезаема тревога, че Роман може би говореше самата истина. — Още ми държиш ръката.

— Знам.

Значи така, помисли тя и се постара да не повишава тон.

— Трябва ли да те помоля да ме пуснеш?

— Няма да се трогна.

Черити си пое дълбоко дъх.

— Тъй. Какво искаш, Роман?

— Да се отървем от това помежду ни. И заради двамата.

Той се изправи. Тя неволно направи крачка назад, което изненада повече нея, отколкото него.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Аз също. — Със свободната си ръка Роман я хвана за косата и повдигна главата ѝ назад. Плътна и гъста, толкова пухкава, че заровените му пръсти се изгубиха вътре. — Но предпочитам да съжалявам за нещо, което съм направил, отколкото за нещо, което не съм.

— А аз предпочитам изобщо да не съжалявам.

— Твърде късно е. — Чу как ахна, когато рязко я притегли към себе си. — Поради едно или друго и двамата имаме много, за което да съжаляваме.

Нарочно бе груб. Знаеше как да е нежен, макар рядко да го правеше. Не би му било трудно да е нежен с нея. И може би точно защото го чувстваше, потисна всяко желание за нежност. Искаше да я уплаши, да е сигурен, че когато я пусне, Черити ще побегне, ще избяга от него. А всъщност така диво желаше тя да се затича към него...

Някъде дълбоко крееше надеждата, че ще успее да я стресне и ядоса дотолкова, та да му нареди да се пръждосва. Ако го направеше, и двамата щяха да се избавят един от друг.

Смяташе, че ще му се удаде лесно, че ще се справи на бърза ръка. Ала само след миг вече не бе в състояние изобщо да разсъждава.

Черити беше божествена. Никога не бе вярвал в божества, но устните ѝ имаха райски вкус, чист и сладък, мамещ и обещаващ. Ръцете ѝ се опряха на гърдите му в инстинктивно отбранително движение. Ала тя не се дърпаше, не се съпротивляваше, както бе очаквал. Посрещна твърдата му, почти груба целувка с желание, в което прозираше някакво пълно, всеотдайно доверие.

Изведнъж той почувства главата си съвършено празна. Ужасяващо усещане за човек, който цял живот бе държал мислите си под строг контрол. После умът му се изпълни само с нея, с нейния допир, с уханието ѝ...

Стъписа се — заради себе си, не заради нея. Винаги бе успявал да се опази, винаги беше оцелявал.

Дишаше бързо и тежко. Едната му ръка все още бе заровена в косите ѝ, другата здраво стискаше нейната. Не бе в състояние да се откъсне. Макар мислено да се кореше и убеждаваше, че трябва незабавно да я пусне, да се отдръпне от нея, да се махне далеч, не можеше и да помръдне. Гледаше я втренчено. Видя отражението си в очите ѝ.

Прокле я — последен опит за избавление — преди отново да впие устни в нейните. Не се бе упътил към рая, каза си. Беше в ада.

Черити искаше да го приласкае, но Роман не ѝ даде възможност. Както и преди, я запокити в някакво знойно, безвъздушно пространство, където имаше място само за усещания.

Била е права. Устните му не бяха нежни, а безжалостни. Неустойими. Без колебание, без мисъл за самосъхранение, тя разтвори душата си, като алчно вземаше каквото ѝ се предлагаше и щедро даряваше каквото ѝ искаха. Гърбът ѝ бе опрян в гладката повърхност на хладилника, притиснат там от стегнатото му, жилаво тяло. Ако бе възможно, би се прилепила още по-плътнo до това изгарящо я тяло.

Лицето му, което я докосваше, бе сурово, ала дори това я накара да потрепери от сладостна тръпка. Обзета от безразсъдство, захапа устната му и почувства нова вълна на възбуда, а той изръмжа и целувката му стана бездънна.

Черити жадуваше да бъде докосвана. Опита да прошепне това ново, непреодолимо желание, но успя само да изстене. Тялото ѝ копнееше. Дори само представата за сновящите му по нея ръце я караше да тръпне.

Сърцата им биеха, опрени едно в друго, с еднакъв луд ритъм.

Роман се опомни, осъзнал, че бе съвсем близо до опасната граница, която не се осмеляваше да прекрачи. Едва можеше да си поеме дъх, а още по-малко да разсъждава. Мълча, докато не се убеди, че бе способен и на двете.

— Върви да си лягаш, Черити.

Тя не помръдна. Беше сигурна, че ако направеше и крачка, краката ѝ щяха да се подкосят. Той все още стоеше достатъчно близо до нея, за да усеща излъчваната от тялото му топлина. Като надзърна обаче в очите му, видя, че вече бе недосегаем.

— Просто така?

Болка. Долови я в гласа ѝ. Щеше му се да вярва, че сама си бе виновна. Посегна към бирата, ала се отказа. Видя, че ръката му трепери. Едно беше ясно. Трябваше да се отърве от нея — бързо, преди да я бе докоснал отново.

— Не си падаш по бързия секс върху кухненския под, нали?

Руменината, обагрила бузите ѝ от току-що случилото се, избледня.

— Не. Поне досега. — Черити си пое дълбоко дъх и пристъпи напред. — Това ли е всичко, Роман?

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Да. Какво друго?

— Ясно. — Не сведе поглед. Гледаше го и жадуваше да усеща омраза. — Жал ми е за теб.

— Напразно.

— Можеш да командваш своите чувства, Роман, не моите. Изпитвам съжаление към теб. Някои хора губят крак или ръка, око. Те или се справят с тази загуба, или се озлобяват. Не виждам каква своя част си загубил ти, но положението е трагично. — Той не отговори, ала тя не беше и очаквала. — Не забравяй да угасиш лампите.

Роман я изчака да си тръгне и взе да рови за кибрит. Имаше нужда от време, за да върне контрола над главата си... И над ръцете си, преди да претърси офиса. Но това, което действително го безпокоеше, бе, че щеше да му трябва значително по-дълго време, за да възвърне контрола над сърцето си.

Близо час и половина по-късно той извървя два километра, за да използва телефонния автомат на бензиностанцията. Пътят бе пуст, малкото селище притихнало и тъмно. Беше излязъл вятър и миришеше на дъжд. Надяваше се да не завали, докато се прибере обратно, макар това и да не го вълнуваше особено.

Набра номера и зачака.

— Конби.

— Деуинтър.

— Късно се обаждаш.

Роман не си направи труда да погледне часовника си. Знаеше, че на Източното крайбрежие бе далеч преди зазоряване.

— Събудих ли те?

— Трябва ли да разбирам, че вече си се установил?

— Да, вътре съм. Чрез лотарийния билет на майстора, който ми разчисти пътя. Ремонтът предостави благоприятния случай да се уредя на работа. Госпожица Форд е... Доверчива.

— Това е, което ни карат да смятаме. Ала доверчива не означава лишена от амбиции. С какво се сдоби?

С ужасно чувство за вина, помисли Роман, докато палеше клечка кибрит. Направо ужасно.

— Стайте й са чисти. — Той замълча и поднесе огънчето към върха на цигарата. — В момента има група туристи, предимно канадци. Някои обмениха пари. Не повече от стотарка.

Паузата отсреща бе съвсем кратка.

— Едва ли е достатъчно, за да си струва бизнеса.

— Набавих списъка с имената и адресите на регистрираните гости.

Последва нова, по-дълга пауза и шумолене, което подсказа на Роман, че свръзката му отсреща рови из някакви книжа.

— Давай го.

Започна да чете от копието, което беше преписал.

— Блок е водачът на групата. Редовен е при тях, идва един-два пъти седмично и остава за по нощ-две, в зависимост от състава на екскурзиантите.

— „Вижън Турс“.

— Точно така.

— Имаме човек там. Ти се съсредоточи върху Форд и нейния персонал. — Роман чу лекото потропване на молива върху бележника на Конби. Тап-тап-тап. — Няма начин да вършат работа без нечия помощ отвътре. Тя е очевидният отговор.

— Не се връзва.

— Моля?

Роман пусна цигарата и я смачка с тока на обувката си.

— Казах, че не се връзва. Прерових цялата й счетоводна документация, по дяволите. Има по-малко от три хиляди в оборот. Всичко друго отива за нови чаршафи и сапун.

— Ясно. — Отново пауза. Влудяваща. — Предполагам, че госпожица Форд не е чувала за швейцарски банкови сметки.

— Казах, че не е този тип, Конби. Погрешно сме хвърлили въдицата.

— За въдиците ще имам грижата аз, Деуинтър. Ти гледай своята работа. Трябва да ти напомня, че ни отне близо година, докато надушим това нещо. В Бюрото искат да приключим случая бързо и именно това очаквам от теб. Ако имаш някакъв личен проблем, по-добре е да ми го съобщиш още сега.

— Нямам. — Знаеше, че лични проблеми не се допускат. — Щом искаш да пилееш време и парите на данъкоплатците, на мен ми е все тая. Ще ти се обадя пак.

— Направи го.

Роман окачи слушалката. Стана му малко по-добре, като гледаше намръщено телефона и си представяше как Конби се е лишил от хубавия си среднощен сън. Макар това рядко да се случваше на типове като него. Ще вземе да събуди някой нещастен чиновник призори и ще му нареди да пусне списъка през компютъра. Самият той ще си пие кафето, ще гледа предаването „Днес“ и ще чака резултатите в уютната си къща в околностите на Вашингтон, окръг Колумбия.

Слухтенето и мръсната работа оставаше за другите.

Такива са правилата на играта, напомни си Роман и се отправи по дългия обратен път към хотелчето. Само че напоследък тези правила нещо започваха да му писват.

Черити го усети, когато се прибра. Чу вратата долу да се затваря и любопитно погледна часовника. Минаваше един, а започналият преди половин час с тихо ръмене дъжд вече трополеше по-силно и обещаваще да набере сила през нощта.

Зачуди се къде ли е бил.

Негова си работа, помисли, сгуши се и остави ромонът на дъжда да я приспи. След като вършеше това, за което го бе наела, Роман Деуинтър бе свободен да излиза и да се връща, когато му бе угодно. Щом искаше да се разхожда под дъжда, тя нямаше нищо против.

Как можеше да я целува по този начин и да не чувства нищо?

Стисна очи и мислено се наруга. Трябваше да се тревожи за своите чувства, а не за неговите. Бедата наистина бе там, че винаги

твърде много се вживяваше. А даденият случай бе един от тези, в които не можеше да си позволи подобен лукс.

Нещо се бе случило, когато той я целуна. Нещо вълнуващо, проникнало дълбоко в нея, разкрило безкрайни възможности. Не възможности, а фантазии, поправи се мислено. Ако бе по-умна, щеше да запази този трепетен миг и нямаше да иска нищо повече. Скитащи номади като него не поемаха емоционални рискове. Примерът бе пред очите ѝ. Сам ѝ го доказа.

Навремето майка ѝ се бе увлякла по такъв и му бе отдала сърцето си, доверието си, тялото си. В крайна сметка останала бременна и самотна. Скърбяла и линеела по него с месеци. Черити го знаеше. Умряла в същата болница, където родила бебето, само няколко дни след раждането. Предадена, изоставена и посрамена.

Черити разбра дълбочината на този срам едва след смъртта на дядо си. Той пазеше дневника, който майка ѝ си бе водила. Тя го изгори, но не поради друго, а от жалост. Винаги щеше да мисли за майка си като за злощастна жена, търсила любовта и така и не успяла да я открие.

Ала тя не приличаше на нея, помисли, заслушана в дъжда. Не бе крехка и беззащитна, а бе много, далеч по-силна. Зачената бе с любов и цял живот бе чувствала нейната топлина.

Но сега и в нейния живот се появи един скитник.

Беше ѝ споменал за някакво разкаяние, спомни си. Боеше се, че каквото и да се случеше или не се случеше между тях, разкаянието щеше да е за нейна сметка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дъждът продължи и на сутринта. Ръмеше тихо, напоително, без да спира. Довя хлад и сумрачна меланхолия, които бяха не по-малко завладяващи от яркото слънце и багри на пролетта. Облаците висяха над морето и му придаваха различни нюанси на сивото. Дъждовните капки трополяха върху покрива, стичаха се по прозорците и създаваха впечатлението, че човек се намира някъде на края на света. От време на време вятърът се усилваше, поривите му се блъскаха в стъклата и ги караха да дрънчат.

На разсъмване Роман забеляза Черити, загърната в дъждобран с качулка, да извежда Лудвиг на сутрешната му разходка. Видя я и как се връща след четиридесет минути, цялата вир-вода. Чу музика от стаята ѝ, след като се беше прибрала от задния вход. Този път беше пуснала нещо спокойно и мелодично, с изпълнения на цигулка. Изпита съжаление, когато музиката спря и чу забързаните ѝ стъпки по коридора, явно на път за трапезарията.

До втория етаж, където се намираше той, не долиташе шетнята от кухнята, но живо можеше да си я представи. Мей и Долорес се препират дали тестото за кейка или кифличките е достатъчно омесено. Черити гаврътва набързо чаша кафе, преди да хукне да помага на сервитьорката за подреждането на масите и да пише върху дъската сутрешното меню.

Косата ѝ е още влажна, тонът търпелив, докато изслушва редовните оплаквания на Долорес и се опитва да я успокои. От нея мирише на дъжд. Когато долу се появят ранобудници, тя им се усмихва, поздравява ги по име и ги кара да се чувстват така, сякаш са на гости при стар приятел.

Това е най-голямото ѝ умение, помисли Роман. Да накара непознатите да се чувстват у дома си.

Нима наистина бе толкова открита, безхитростна и простосърдечна, колкото изглеждаше? Част от него страстно желаше да е така. Ала друга част, по-опитна и знаеща, го смяташе за

невъзможно. Всеки си имаше своите тайни стремежи — от пощаджията, мечтаещ за кратка работа на бюро, до огромните концерни, сключващи поредната сделка. Нямаше как Черити да е различна от останалите.

Не би могъл да нарече целувката, която си бяха разменили, простосърдечна. Под нея лежаха пластове, които той още не бе съумял да различи. Изглеждаше противоречиво в една жена с такива кротки очи и кадифен глас да изригне внезапна буйна страст. Но все пак това и стана. Може би страстта бе част от играта, както и нейното ведро спокойствие, дружелюбната ѝ приветливост.

Тази мисъл го подразни. Само като си спомни колко безпомощен се почувства снощи! Затова продължи дисекцията по-нататък. Ако беше привлечен от вида ѝ и от впечатлението, което тя оставяше на пръв поглед, нещата бяха достатъчно разбираеми. Роман водеше самотен живот, често напрегнат и бурен. Макар сам да бе избрал този начин на съществуване и със сигурност да го предпочиташе, не беше чак толкова необичайно, че в един момент бе почувствал влечение към жена, олицетворяваща всичко, което никога не бе имал. И никога не бе искал, напомни си сам.

Нямаше да се преструва, че бе намерил някакви отговори у Черити. Единствените отговори, които търсеше, се отнасяха до поставената му задача.

Засега щеше да изчака да приключи сутрешната суматоха. Когато Черити отидеше в офиса, той щеше да слезе долу и да изкопчи от Мей нещо за закуска. Ето една жена, която изглежда му нямаше много вяра, помисли с усмивка. Хич не беше наивна тази дебелана. Освен Черити, нямаше друг — бе сигурен в това — който по-добре да бе наясно как трябва да се върти хотелчето.

Да, трябваше да положи известни усилия да очарова Мей. А по отношение на Черити щеше да съблюдава определена дистанция. За момента.

— Изглеждаш разнебитена тази заран.

— Много благодаря.

Черити преглътна прозявката си и си сипа втора чаша кафе. Не беше това думата. Чувстваше се направо скапана. Сякаш всичките ѝ

кокали бяха премазани. Организмът ѝ не можеше да функционира с тричасов сън. Трябваше да благодари на Роман за това, помисли си и побутна току-що налятата чаша.

— Седни — посочи Мей масата. — Ще ти направя яйца.

— Нямам време. Трябва да...

— Сядай! — повтори Мей и размаха дървената лъжица. — Имаш нужда от гориво.

— Мей е права — обади се Долорес. — Тялото не може да я кара само на кафе. Нужни са ти белтъчини и въглехидрати. — Тя постави на масата кифлички с боровинково сладко. — Ето аз, като не си съблюдавам приема на белтъчини, ставам немощна като пиле. Докторът, разбира се, не ми го казва, ама аз знам, че съм хидро гликемична.

— Хипогликемична — промърмори Черити.

— Нали това и казвам — така и не разбра Долорес. Реши, че на Черити просто ѝ хареса думата, затова я повтаря. В момента обаче ѝ беше приятно да се безпокои и грижи за нея така, както за самата себе си. — Няма да е зле да хапне малко хубаво препечена шунка с яйцата, Мей. Така си мисля аз.

— Тъкмо я слагам.

Превъзхождана числено, Черити се отпусна на масата. Двете жени можеха да се дрънкат по цял ден, ала щом се появеше обща цел, се съюзяваха непоколебимо.

— Нищо ми няма — каза в своя защита Черити. — Просто не спях добре тази нощ.

— Топла вана преди лягане — заяви Мей, а шунката зацвърча на скалата. — Не гореща, запомни. Леко топла.

— Със соли за баня. Никакви там мехурчета, пяна и други глупости — додаде Долорес и тупна на масата чаша плодов сок. — Изпитаните старовремски соли. Не е ли тъй, Мей?

— Няма да навреди — измърмори Мей, твърде заета с Черити, за да вниква и спори. — Прекалено много работиш, момиче.

— Вярно е — съгласи се Черити, защото беше най-лесно. — А причината да нямам време за една хубава, спокойна закуска е, че трябва да се погрижа за наемането на нова сервитьорка. Само двете с Лори сме прекалено натоварени. Пуснах обява в тазсутрешния вестник, така че би трябвало да започнат да звънят вече.

— Кажи на Боб да отмени обявата — заяви Мей, като чупеше яйцата над тигана.

— Какво? Защо? — надигна се Черити. — По дяволите, Мей, ако мислиш, че ще взема Мери Елис обратно, след като тя...

— Нищо подобно не мисля и недей да ме кълнеш, млада госпожице.

— Сприхава — цъкна с език Долорес. — Така е, като е прекалено натоварен човек.

— Извинявам се — измънка Черити и се въздържа да не скръцне със зъби. — Виж, Мей, исках да препитам кандидатките през следващите два-три дни. Разчитах да назнача някого до края на седмицата.

— Момичето на брат ми напусна своя нехранимайко в Толидо и се върна къщи. — Обърната с гръб, Мей извади шунката да се отцеди и я сложи върху яйцата. — Тя е добро момиче, Бони ѝ викат. Работи тук две лета, докато ходеше още на училище.

— Да, спомням си. Омъжи се за музикант, който свиреше в един от курортите на Ийстсаунд.

Мей се намръщи и взе да пресипва яйцата.

— Саксофонист — каза, като че това обясняваше всичко. — Дошло ѝ до гуша да живее на колела и се прибрала у дома преди седмица-две. Търси си работа.

Черити въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Защо не ми го каза по-рано?

— По-рано не ти трябваше никой. — Мей постави пред нея чинията. — Нужен ти е сега.

Черити вдигна глава и я загледа как търка печката. Сърцето на Мей беше голямо като всичко останало у нея.

— Кога може да започне?

Мей се подсмихна, покашля се и захвана да трие едно загоряло петно с още по-голямо усърдие.

— Казах ѝ да дойде днес следобед, за да я видиш. Не е задължително да я вземеш, освен ако не сметнеш, че си заслужава.

— Така, дотук добре. — Черити хвана вилицата. Доволна, че едно от нещата бе уредено, тя изпъна крака и ги сложи на свободния стол отсреща. — В такъв случай, изглежда ще имам все пак време да закуся като хората.

Роман бутна вратата и едва не изруга на глас. Кухнята не се оказа празна според очакванията му. Беше сигурен, че Черити нямаше да е там, заета с някое от многобройните домакински задължения, с които непрекъснато се нагърбваше. Но вместо това я завари да си седи на топло сред кухненските благоухания почти по същия начин, както предната вечер. С една съществена разлика обаче, както забеляза. Сега не изглеждаше толкова спокойна и отпусната.

Непринудената ѝ усмивка угасна в мига, щом той влезе. Бавно спусна краката си от стола и изпъна гръб. Видя как тялото ѝ се стегна, едва ли не мускул по мускул. Вилицата замръзна по средата на пътя към устата ѝ. После се извърна леко и продължи да яде. Почувства се така, сякаш му бе ударила плесница. Поне изпитаното усещане много си приличаше.

Налагаше се промяна в намеренията за закуска и кротка приказка. Трябваше да се задоволи засега само с кафе.

— Чудех се къде си се дянал — обади се Мей и отново извади шунката от хладилника.

— Не исках да ти се пречкам... — Роман кимна към кафеника. — Смятам да си отнеса чашата горе.

— Имаш нужда от гориво. — Долорес припряно захвана да му разчиства място на масата срещу Черити. — Нали тъй, Мей? Човек не може да работи, докато не е закусил хубаво.

Мей наля кафе.

— Изглежда така, като да може добре да се справи и на гладно.

Не е далеч от истината, рече си Черити. Знаеше по кое време се беше прибрал нощес, а когато тя излезе от стаята си, за да помогне при сутрешното зареждане на масите, той вече бе станал и работеше. Не можеше да е спал повече от самата нея, ала ни най-малко нямаше вид на изтощен и отпаднал.

— Яденото влиза в заплащането ти, Роман — вметна Черити. Макар апетитът ѝ да се бе изпарил, набоде парче шунка. — Мей сигурно е запазила някоя и друга палачинка, ако ги предпочиташ пред яйцата.

Поканата прозвуча хладно, толкова хладно, че Долорес отвори уста да се обади. Мей я сръга и се навъси. Протегна му чашата с кафето. Той я пое и започна да го пие горещо, без мляко.

— Яйцата ще свършат работа — отвърна, но не седна. Нямаше го онова неповторимо чувство за радушен прием, онова усещане, че си очакван и добре дошъл.

Облегна се на плота и засърба от кафето, докато Мей сръчно приготвяше нещо до него.

Черити си каза, че няма намерение да се чувства виновна и не обърна внимание на настойчивия, укоризнен поглед на Долорес. В крайна сметка тя бе шефът тук и работата ѝ с Роман бе... Ами, да, ставаше дума само за работа и нищо повече. Ала продължилото напрегнато мълчание ѝ стана нетърпимо.

— Мей, ще ни трябват дребни сладки и сандвичи за чая днес следобед. Както е тръгнало, дъждът ще вали цял ден, така че ще организираме музика и танци в салона. — Закуската ѝ се струваше все по-малко привлекателна и Черити извади тефтерче от джоба на блузата. — Петдесет малки сандвича ще стигнат, ако отделно има и чинии с нарязани сирена. Ще сложим кана с чай, освен това нека предвидим и топло какао.

— По кое време?

— В три, да речем. После може да поднесем вино към пет за тези, които искат да продължат. Не е зле да повикаш племенницата си да помага.

Започна да си води бележки в тефтера.

Има уморен вид, помисли Роман. Бледа и с натезали клепачи, учудващо крехка. Очевидно бе вързала косата си на конска опашка съвсем набързо, докато е била още влажна. Малки кичурчета се бяха измъкнали на свобода и изглеждаха по-пухкави и по-светло руси. Прищя му се да ги приглади, да види как усмивката и руменината се връщат върху лицето ѝ.

— Изяж си яйцата — обърна се към нея Мей. После кимна на Роман. — Твоите са готови.

— Благодаря. — Той седна. Желанието му да е на десетки километри далеч оттук беше не по-малко силно от това на Черити.

Долорес започна да се оплаква колко зле ѝ действа дъждът на синузита.

— Подай ми солта — измърмори Роман.

Черити я побутна към него и за миг пръстите им се допряха. Тя светкавично ги отдръпна.

— Благодаря.

— Моля. — Черити забодя вилицата в яйцата. От опит знаеше, че щеше да е трудно да се измъкне от кухнята, без да бе опразнила чинията си до дъно, затова смяташе да го направи по най-бързия начин.

— Хубав ден — обади се той. Искаше му се пак да го погледне. Тя така и направи и в очите ѝ проблесна стаен гняв. Откри, че го предпочита пред хладната вежливост, с която го беше посрещнала преди малко.

— Обичам дъжда.

— Това и казвам — разчупи кифлата Роман. — Хубав ден.

Долорес се изсекна звучно. Устните на Черити се извиха неволно в усмивка. Постара се да я сподави.

— Ще намериш боите, които са ти нужни — за стените, тавана и дограмата — в мазето. На всяка е обозначено за кои помещения е.

— Добре.

— Четките, валяците и кофите също са долу. Всичко е наредено върху рафтовете — като слизаш, вдясно от стълбата.

— Ще ги намеря.

— Така. В четвърто бунгало кранът на чешмата тече.

— Ще го видя.

Не искаше да е толкова досадно сговорчив. Предпочиташе да е нервен и кисел като нея.

— Прозорецът на втора стая в източното крило заяжда.

Той я погледна спокойно.

— Ще го оправя.

— Прекрасно.

Изведнъж забеляза, че Долорес бе спряла да се оплаква и бе зяпнала насреща ѝ. Дори Мей се въсеше над купата, в която разбиваше масло и захар. Дявол да го вземе, бутна настрана чинията си Черити. Седнала и раздава заповеди като капитан Блай. И се чувстваше точно като него.

Извади връзка ключове от джоба си. Беше ги взела със себе си тази сутрин, защото смяташе да се погрижи за по-дребните неуредици сама.

— После ги донеси в офиса, щом свършиш. На всеки има залепено листче кой за къде е.

— Ясно. — Роман ги пусна в предния джоб на ризата си, като не сваляше поглед от нея. — Нещо друго?

— Ще ти съобщя, ако има.

Тя стана, отнесе чинията си в мивката и излезе от кухнята.

— Какво я прихваща? Май ѝ се ще да извие нечий врат — рече недоумяващо Долорес.

— Просто не се е наспала. — По-притеснена, отколкото искаше да покаже, Мей остави купата с яйчния крем, взе кафеника и го отнесе на Роман. Чувстваше се неловко, като майка на неприлично държало се дете. — Нещо не е на себе си тази заран — каза и му напълни чашата. — Напоследък се преуморява.

— Аз съм дебелокож — отвърна той, но истината беше, че държането на Черити го жегна. — Ала за нея ще е добре да поверява и на другите част от работата.

— Ха, точно тя! — Доволна, че не се бе обидил, Мей стана поразпалена. — Няма да го бъде. Чувства се отговорна и за това, ако някой от гостите кихне. Същата като дядо си! — Мей се върна при купата, сложи пакетче ванилия и продължи да бие сместа. — Нищо не става тук, без да го е пипнала с пръст. Какъв ти пръст — цялата ръка си напъхва. Освен готвенето — сбърчи се в усмивка пълното ѝ лице. — Изхвърлях я оттук, когато беше момиче, и мога и сега да я натиря, ако се наложи.

— Момичето не може и вода да кипне, без да изгори канчето — вметна Долорес.

— Ако иска, може — изсумтя Мей сприхаво. После отново се обърна към Роман. — Няма нужда тя да готви, щом аз съм тук. Пък и е достатъчно умна, за да го разбере. Всичко друго обаче — от боядисването на верандата до воденето на сметките — трябва да мине през нея. Винаги е взимала задълженията си присърце.

Той пое нишката, решил да използва удобния случай.

— Това е качество, достойно за възхищение. Сигурно отдавна работите при нея.

— С дядо ѝ, а после с нея съм работила тук общо двадесет и осем години — отговори Мей и тикна с глава по посока на Долорес. — Тя е тук от осем.

— Девет — поправи я Долорес. — Девет ще станат този месец.

— Изглежда, който се хване на работа тук, остава задълго.

— Правилно си схванал — потвърди Мей.

— Персоналът ѝ май е верен и трудолюбив.

— При Черити това не е трудно. — С привично движение тя сложи на око бакпулвер. — Просто тази заран нещо не е на кеф.

— Наистина имаше малко уморен вид — проточи Роман, като се престори, че не усеща собствените си угризения. — Може би е по-добре да си почине днес.

— Няма да стане.

— Персоналът ми се струва оправен.

— Все ще намери някое легло за дооправяне.

— Боб съвестно води счетоводната документация.

— Тя ще си навре носа в бумагите и ще провери всяка, цифра от сметките. — В гласа на Мей прозвуча нескрита гордост, докато сипваше брашно в купата. — Не че няма вяра на тези, които работят за нея — добави. — Просто сърцето ѝ ще спре, ако някоя сметка не бъде платена навреме или, не дай си Боже, някоя поръчка бъде обърквана. Работата е там, че ако стане грешка, предпочита да вини себе си, отколкото друг.

— Както виждам, нищо важно не минава покрай нея.

— Покрай Черити? — изпръхтя Мей и пъкна в контакта шнура на миксера. — Тя дори знае дали някоя салфетка не е върната от пералнята с леке. Внимавай къде кихаш! — сопна се на Долорес, която бързо покри устата си с кърпа. — Изпий малко топла вода с лимон.

— Горещ чай с мед — заяви Долорес.

— Лимон. Медът ще ти полепне по гърлото.

— Моята майка винаги ми даваше горещ чай с мед — не отстъпи Долорес.

Двете още се препираха, когато той се изниза от кухнята.

Прекара целия предобед, затворил се в западното крило. Работата му помагаше да мисли. Черити влиза и излиза няколко пъти, Роман я чуваше, но никой от двамата не потърси другия. Съзнаваше, че когато я нямаше наоколо, той разсъждаваше по-безпристрастно, съжденията му бяха по-ясни и обективни.

Казаното от Мей беше бетонирало собствените му впечатления и информацията, до която бе успял да се добере. Черити Форд

управляваше хотелчето отгоре до долу. Каквото и да ставаше там, то минаваше през нея, тя лично го държеше под око. А това означаваше, че бе изцяло замесена, а вероятно и начело на операцията, която Роман бе пристигнал да осуети.

И все пак... Споменатото пред Конби миналата нощ му се струваше вярно. Нещо не се връзваше.

Жената работеше почти денонощно, за да направи бизнеса печеливш. Беше я видял да върши какво ли не — от засаждането на здравец под прозорците, до мъкненето на дърва за камината. И, освен ако не бе изключителна актриса, правеше всичко с удоволствие.

Нямаше вид на човек, който иска да натрупа пари по втория начин. Нито пък приличаше на онези, ламтящи за всички неща, които се купуваха с лесно спечелени пари. Ала това бе интуиция, не факт.

Проблемът беше, че Конби боравеше именно с факти. Самият Роман винаги твърдо се бе осланял на интуицията. Задачата му бе да докаже вината ѝ, а не нейната невинност. Само че за по-малко от четиридесет и осем часа двете бяха сменили местата си.

Въпросът не беше там, че я намираше привлекателна. И други жени му се бяха стрували привлекателни, но ако се окажеха виновни, ги беше изобличавал и подвеждал под отговорност, без да му мигне окото. Така бе справедливо. Едно от малкото неща, в които той вярваше безрезервно, беше справедливостта.

В случая с Черити бе длъжен да се увери, че изводите му относно нея се основаваха върху нещо повече от чувствата, които тя така ненадейно породила у него. Защото чувства и интуиция не бе едно и също. Допуснеше ли човек с неговата професия да го лашкат и ръководят чувствата, той ставаше безполезен.

Ала къде тогава се криеше причината? Независимо от дългия и напрегнат размисъл, Роман не бе в състояние да посочи едно-единствено, точно определено основание, което да доказва защо бе толкова сигурен, че Черити бе невинна. Ами защото причина бе всичко, взето заедно, каза си. Тя самата, хотелчето, цялата атмосфера в него. Всичко го караше да вярва, щеше му се да вярва, че имаше такива места, че съществуваха такива хора. Неопетнени.

Започнал бе да се размяква. Хубава жена, големи сини очи и вече витае в облаците. Ядосан на себе си, той отнесе четките на мивката да

ги почисти. Щеше да направи прекъсване — на работата и собствените си разхвърляни мисли.

През цялото време Черити мислеше за него точно толкова неохотно. Влезе в салона с куп грамофонни плочи и ги остави на масичката между госпожиците Мили и Луси.

— Каква прекрасна идея! — Госпожица Луси нагласи очилата си и се взря в надписите. — Чудесната едновременна традиция. Следобеден чай с танци. — В една от стаите на източното крило избухна сърцераздирателен детски плач. Мис Луси отправи съчувствен поглед по посока на писъка. — Сигурна съм, че всички ще се повеселят — добави.

— На младите хора им е трудно да измислят какво да правят през един дъждовен ден. Те просто сучаят. О, вижте! — Госпожица Мили държеше стара плоча на четиридесет и пет оборота. — Роузмари Клуни. Не е ли чудесно!

— Изберете любимите си. Ще пусна каквото желаете.

Черити огледа разсеяно помещението. Как да подготвя забавата, когато умът ѝ бе зает единствено с Роман, с начина, по който я беше гледал през масата сутринта...

Дългият бюфет и един нисък шкаф бяха разчистени, за да се поставят върху тях сандвичите и напитките. Ако можеше да разчита на Мей, а тя винаги го бе правила, те скоро щяха да пристигнат от кухнята.

Дали Роман щеше да дойде, запита се Черити. Дали щеше да чуе музиката и, както винаги, тихо и ненадейно да се появи в салона? Ще прикове ли в нея поглед тъй, че сърцето ѝ да забие лудо и тя да забрави съществуването на всички останали?

Полудявам, реши Черити. Погледна часовника си. Три без петнадесет. Всички почиващи бяха известени. Ако имаше късмет, щеше да е готова до момента, когато започнеха да се събират. Дамите се бяха увлекли в обсъждане на Пери Комо. Като ги остави с това им занимание, тя се захвана да бута едно канапе.

— Какво правиш?

От устата ѝ се изтръгна стреснат вик. Прокле го мислено.

— Ако продължаваш да дебнеш наоколо, ще възприема по-насерiously мнението на Мей, че си бандит.

— Не дебна наоколо. Толкова си заета да сумтиш и пухтиш, че не ме чу.

— Не сумтя и пухтя. — Отметна косата си през рамо и го изгледа сърдито. — Но наистина съм заета, тъй че, ако изчезнеш от пътя ми...

Махна с ръка да му покаже как да го направи, а той я улови и задържа.

— Попитах те какво правиш.

Черити се дръпна, после по-силно, като се мъчеше да овладее гнева си. Ако Роман искаше да се карат и бият, тя нямаше нищо против да си достави това удоволствие.

— Плета пуловер, не виждаш ли? — озъби му се. — На какво ти мяза това, което правя? Местя канапето.

— Не, не го местиш.

Когато случаят го изискваше, тя можеше да бъде и високомерна.

— Моля?

— Казах, че не местиш канапето. Много е тежко.

— Благодаря за ценното мнение, ала вече го мръднах преди малко. — Понижи глас, забелязала отпразнените към тях любопитни погледи на дамите. — И ако се разкараш от пътя ми, ще го преместя още.

Той не се помръдна.

— Май наистина ти се налага да вършиш всичко сама?

— Какво искаш да кажеш?

— Къде е помощникът ти?

— На компютъра нещо му стана. Боб се занимава с него, понеже повече разбира от тия неща, пък аз размествам мебели. А сега...

— Къде го искаш?

— Не съм те молила да...

Но Роман вече отиде от другата страна на канапето.

— Питам те къде да бъде?

— До онази стена.

Черити повдигна своя край и се постара видът ѝ да не изразява благодарност.

— Друго?

Тя приглади роклята си.

— Вече ти дадох списък със задачите.

Той пхна ръка в джоба си. Стояха един срещу друг, от двете страни на канапето. Испита желание да хване намусеното ѝ сърдито лице и хубавичко да го раздрусва.

— Свърших ги.

— Кранът в четвърто бунгало?

— Трябваше му ново уплътнение.

— Прозорецът във втора стая?

— Малко рендосване.

Парата ѝ вече спадаше.

— Боядисването?

— Първата ръка съхне. — Роман наклони глава. — Искаш ли да провериш?

Черити издиша шумно. Бе трудно да се цупи, след като бе свършил всичко, което му беше заръчала.

— Пъргав си, Деуинтър, а?

— Точно така. Пое ли си малко дъх?

— Какво?

— Имаше уморен вид тази сутрин. — Той бавно я измери с поглед. Тъмносинята рокля падаше на дипли покрай краката ѝ. Малките сребърни копчета се спускаха от шията чак до долу и го караха да се чуди колко ли време щеше да му трябва, докато ги разкопчае. На ушите ѝ се поклащаха също сребърни обици — красиви, с по три чудновати висулки. Спомни си, че ги бе зърнал в едно от чекмеджетата в стаята ѝ. — Ала сега вече не — добави Роман и върна поглед върху лицето ѝ.

Тя взе да диша отново, разбрала, че дъхът ѝ бе секнал от мига, в който бе започнал изучаващо да плъзга очи по нея. Напомни си припряно, че не разполагаше с никакво време, нито пък смяташе да позволи той или нейните чувства към него да ѝ отвличат вниманието.

— Много съм заета, за да бъда уморена. — Поуспокоена, Черити направи знак на сервитьорката, която се задаваше от кухнята с отрупан поднос. — Просто го остави на бюфета, Лори.

— След мен идва още един.

— Чудесно. Тъкмо трябва да...

Черити млъкна, защото първите, намокрени от дъжда гости се появиха на вратата. Предаде се и се извърна към Роман. Щом така и така бе подръка, то поне да ѝ бе от полза.

— Ще съм ти признателна, ако навиеш килима и го отнесеш в западното крило. После си добре дошъл да останеш и да се забавляваш.

— Благодаря. Може и да дойда.

Тя поздрави гостите, пое и окачи горните им дрехи, предложи им от закуските и пусна музиката — всичко това, преди още Роман да бе изнесъл килима. След петнадесет минути групата се беше смесила и се водеха непринудени разговори.

Бива я за това, мислеше той, докато я наблюдаваше. Създадена бе да бъде в центъра на нещата, да кара хората да се чувстват добре. Неговото място винаги се беше намирало в края. Ролята му бе да наблюдава незабелязано отстрани.

— О, господин Деуинтър! — Ухаеща на люляк, госпожица Мили му протегна чаша с чинийка. — Трябва да пийнете чай. Нищо друго не може така, както чая, да прогони тъгата в един дъждовен ден.

Той се усмихна срещу премрежените ѝ очи. Щом дори тя бе забелязала, че седи мрачен, трябваше повече да внимава.

— Благодаря.

— Обичам забавите — рече госпожица Мили с унесено замечтан глас, докато съзерцаваше няколкото двойки, които танцуваха под звуците на бавен, тъжен блус. — Ами, да ви кажа, когато бях момиче, за друго не си и мислех. Срецнах съпруга си на една такава чаена сбирка. Беше преди близо петдесет години. Танцувахме часове наред.

Никога не бе смятал себе си за галантен, но на госпожица Мили трудно можеше да ѝ се устои.

— Бихте ли потанцували сега?

Лека руменина обагри бузите ѝ.

— С удоволствие, господин Деуинтър.

Черити забеляза как Роман я поведе към разчистеното за танци пространство. Сърцето ѝ се размекна. Опитът да го върне в предишното му състояние не сполучи. Много мило от негова страна, каза си. Особено като се имаше предвид, че можеше да бъде упрекнат във всичко друго, освен в прекомерна любезност. Едва ли чаените забави и прелестните стари дами бяха по вкуса му, ала госпожица Мили дълго щеше да си спомня този ден.

Коя жена не би го помнила? Да танцува със силен, загадъчен мъж в един дъждовен следобед беше спомен, който можеше да се

съхрани между страниците на книга като изсушена роза. Несъмнено имаше късмет, че Роман не покани нея. Тя и така вече бе насъбрала прекалено много спомени от него. Въздъхна и поведе вкупом група деца към стаята с телевизора, където им пусна Дисни филм по кабелния канал.

Роман я видя да излиза. Видя я и като се върна.

— Беше прекрасно! — прошепна госпожица Мили, когато музиката спря.

— Моля? — Обаче бързо се опомни. — Беше ми много приятно.

После направи удоволствието ѝ пълно, като ѝ целуна ръка. Когато госпожица Мили се върна при сестра си да въздишат заедно по минали времена, той вече напълно я беше забравил и вниманието му бе погълнато от Черити.

Тя се смееше, упътила се с по-възрастен мъж към дансинга. Сега музиката беше друга. Темпото беше живо, свиреха нещо бързо, латиноамериканско. Мамбо, помисли Роман. Или меренге. Не ги различаваше. Но Черити очевидно бе доста добре запозната. Танцуваше гъвкаво, въртеше се в сложни стъпки, сякаш само това и бе правила цял живот.

Роклята ѝ се развяваше и увиваше около краката, отново политаше и пак се връщаше. Тя се усмихваше, лицето ѝ се приближаваше до това на партньора ѝ, когато се озоваваше в прегръдката му. Първият изблик на ревност вбеси Роман и го накара да се почувства като глупак. Мъжът, с когото Черити танцуваше, видимо бе достатъчно стар, за да ѝ бъде баща.

До момента, когато парчето свърши, той беше съумял да потисне неприятното чувство, ала на негово място се появи ново. Желание. Искаше я. Щеше му се да я хване за ръка, да я измъкне от тази навалица и да я заведе в някое тъмно и тихо кътче, където да чуват само дъжда. Искаше да види как очите ѝ се разширяват и премрежват, както тогава, когато я беше целунал. Искаше да изпита невероятното усещане на устните ѝ, крило се нажежават и омекват под неговите.

— Човек може да взима уроци, като я гледа, нали?

Роман бързо дойде на себе си. Боб се приближаваше да вземе сандвич от подноса.

— Моля?

— За Черити казвам. Същински урок по танци. — Той налага сандвича. — Веднъж се опита да ме научи, като се надяваше да забавлявам дамите при подобни случаи. Бедата обаче е там, че не само имам два леви крака, а и две леви уши.

Боб се ухили и посегна за нов сандвич.

— Поправи ли компютъра?

— А-ха. Само два обикновени чипа. — Малкото триъгълно парче хляб изчезна в устата му. Роман започна да се дразни от начина, по който Боб не спираше да потропва със свит пръст по бюфета. — Не успях да науча Черити да работи с него и да програмира повече, отколкото тя мен да танцувам самба. Как върви твоята работа?

— Върви. — Гледаше как Боб си налива чай и слага в него четири бучки захар. — Ще приключа за около две-три седмици.

— Тогава тя ще ти намери и друго за правене. — Боб хвърли поглед към танцуващите, където Черити пристъпяше под ритъма на фокстрот вече с друг партньор. — Винаги ѝ хрумва някоя нова идея. Напоследък си е втълпила да прави солариум и да инсталира тръби за джакузи.

Роман запали цигара. Беше прехвърлил вниманието си върху гостите, като ги наблюдаваше внимателно и си правеше мислени бележки, които после щеше да съобщи на Конби. Двама от мъжете създаваха впечатление на по-изолирани, макар да разговаряха с останалите членове на екскурзиантската група. Блок стоеше до вратата с чиния в ръка, пълна със сандвичи, които поглъщаше с удивителна лекота и непрестанно се усмихваше, но на никого конкретно.

— Тук, при вас, нещата изглежда добре са потръгнали.

— О, да, достатъчно стабилни са. — Боб насочи вниманието си към сладкишите. — Преди година-две положението бе малко по-трудно, ала Черити винаги намира начин да предпази кораба от потъване. Друго по-важно за нея няма.

Роман мълча известно време.

— Не разбирам много от хотелиерския бизнес, но тя май знае какво прави.

— От игла до конец. — Боб си избра парче кейк с розова глазура. — Черити и хотелчето са едно цяло.

— Отдавна ли работиш при нея?

— Около две години и половина. Не ѝ беше съвсем по възможностите да ме наеме, ала искаше да преобрази нещата, да модернизира счетоводството. Да влее нов, кипящ живот в това място, както сама се изрази. — Засвири буен джаз и Боб се ухили. — Постигна точно това.

— Очевидно.

— Значи ти си от Източното крайбрежие. — Боб замълча в очакване, но Роман не се обади и той продължи: — Колко време смяташ да останеш?

— Колкото отнеме.

Боб отпи дълга глътка от чая.

— Кое да отнеме?

— Работата. Обичам да довършвам започнатото.

— А-ха. Ами... — Боб сложи няколко сладки върху една чиния. — Отивам да почерпя дамите и се надявам да ми дадат и аз да си хапна.

Видя го да минава покрай Блок, двамата бързо си казаха нещо, после Боб продължи нататък. Като желаше да размисли насаме, Роман се изплъзна тихомълком и се качи в стаята си. Все още валеше, когато се върна след време. Грамофонът свиреше — бавна и мелодична балада от петдесетте години. В стаята сега цареше полумрак, осветявана само от огъня в камината и лампион със стъклен глобус. Нямахше никой, освен Черити, която разтребваше и си тананикаше в тон с музиката.

— Свърши ли забавата?

Тя се обърна, после припряно взе да събира чиниите и чашите.

— Да. Ти не стоя много.

— Имах работа.

Не искаше да стои просто така с него и за да е заета с нещо, започна да изпразва пепелниците.

— Бях уморена тази сутрин — каза. Чувството за вина я бе човъркало твърде дълго. — Макар да не е извинение за грубото ми държане. Извинявай, ако съм създала у теб впечатлението, че нямаш право да се позабавляваш някой и друг час.

Стана му неловко, че му се извинява, без да има за какво.

— Работата ми доставя удоволствие.

Това само я накара да се почувства още по-зле.

— И така да е, ала аз обикновено не ходя наоколо да раздавам заповеди. Просто ти бях ядосана.

— Бях?

Черити вдигна очи. Погледът ѝ бе спокоен и пряк.

— Съм. Но то си е мой проблем. Ако от това ще ти олекне, то знай, че на себе си съм също толкова сърдита. Понеже се държах като хлапе, и то само защото ти попречи да изтървем положението от контрол миналата нощ.

Той отново се почувства неловко. Взе каната с вино и си наля.

— Не си се държала като хлапе.

— В такъв случай като презряна жена или нещо точно толкова драматично. И не се опитвай да ми противоречиш, когато се извинявам.

Въпреки всички старания, устните му се изкривиха в усмивка над ръба на чашата. Ако не внимаваше, щеше да стигне дотам, че да си загуби ума по нея.

— Тъй вярно. Нещо друго?

— Само още едно. — Тя взе една от малките сладки, които бяха останали, и след като поспори мислено със себе си, я налапа. — Няма да позволя личните ми чувства да са някаква пречка за нещата в хотела. Проблемът е там, че всичко, което мисля и чувствам, е свързано с него.

— Никой от двамата ни не мислеше за хотелчето миналата нощ. Може би в това е проблемът.

— Може би.

— Искаш ли канапето да се върне обратно?

— Да. — Делови, както обикновено, помисли Черити и отиде да хване единия край. След като го поставиха на мястото му, тя взе да оправя възглавниците. — Видях те да танцуваш с госпожица Мили. Това я трогна.

— Тя ми харесва.

— Сигурно — проточи Черити, като се изправи и го изгледа замислено. — Не си човек, който лесно харесва.

— Не съм.

Прииска ѝ се да отиде до него, да протегне ръка и да го погали по бузата. Ама че тъпо, рече си. Въпреки извинението, още му бе ядосана заради миналата нощ.

— Толкова ли ти е бил труден животът?

— Не.

Тя се засмя и поклати глава.

— И да е бил, все едно, няма да ми кажеш. Трябва да отвикна да ти задавам въпроси. Защо да не обявим примирие, Роман? Животът е твърде кратък, за да го пилеем в лоши чувства.

— Нямам никакви лоши чувства към теб, Черити.

Тя се подсмихна.

— Изкушавам се, ала няма да питам какви тогава са чувствата ти.

— Няма да съм в състояние да ти отговоря, защото още не знам.

Сам се смая на изтървалите се думи. Пресуши виното и остави празната чаша настрана.

Смутена, Черити отметна назад косата си с две ръце.

— Е, това е първото казано от теб нещо, което наистина мога да разбера. Изглежда плаваме в една лодка. Съгласен ли си да сключим примирие?

— Дадено.

Тя извърна глава при звука на автомата, който прещрака и зареди нова плоча.

— Тази е една от любимите ми. „Димът ще скрие твоите очи“. — Обърна се отново към него и го погледна усмихната. — Така и не ме покани на танц.

— Признавам.

— Госпожица Мили твърди, че танцуваш много хубаво.

Черити протегна ръка. Колкото като жест на покана, толкова и в знак на предложение за мир. Очите им бяха приковани един в друг, когато той я привлече към себе си.

ПЕТА ГЛАВА

Огънят хвърляше отблясъци. Дъждът трополеше по прозорците. Грамофонната плоча беше стара и издраскана, мелодията — проникновено тъжна. Случайно или не, но телата им откликнаха с взаимност. Ръката ѝ се плъзна нежно върху рамото му, неговата — около кръста ѝ. Поради високите токчета на Черити, лицата им се озоваха едно срещу друго. Те затанцуваха.

Той долавяше уханието, което сякаш бе част от нея. Примамливо и съблазнително. Привлече я по-близо до себе си, бавно. Краката им се долепиха. Още по-близо. Тялото ѝ се разтапяше в ръцете му.

Цареше такова спокойствие. Само музиката, дъждът, съскането на огъня. Призрачни сенки се мятаха из стаята. Усещаше ударите на сърцето ѝ, по-бързи сега и не съвсем равномерни.

Неговото също не биеше отчетливо. Нима само толкова трябваше, питаше се Роман мислено. Едно докосване ли бе нужно, за да реши, че тя бе началото и край на всичко? И за да се породи това желание... Ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ, заровиха се в косите ѝ. Желанието Черити да му принадлежи.

Не знаеше кога се бе зародила тази мисъл. Може да бе било от първия миг, в който я видя. За него тя бе — би трябвало да е — непостижима. Ала когато се намираше в обятията му — топла, податлива — съвсем други мисли проблясваха в ума му.

Черити искаше да се усмихне, да каже нещо леко, непринудено. Но не бе в състояние да изрече и дума. Гърлото ѝ се беше свило. Начинът, по който я гледаше, сякаш тя бе единствената жена, която някога бе виждал или бе копнял да види, я караше да забрави, че този танц бе израз на приятелство.

Бе сигурна, че колкото и да се стараяше, никога нямаше да бъде само негов приятел. Така, както я поглъщаше с поглед, Черити ясно осъзна, че по-скоро би могла да стане негова любовница.

Нека да е грешно, ала то нямаше значение сега, когато се носеха плавно в прегръдките си. В песента се говореше за любов,

предателство и страдание, но нали това бе само песен. Печалната мелодия пълнеше душата ѝ, разливаше се и отнасяше със себе си волята ѝ. Това също няма значение. Всичко беше без значение, докато Роман я държеше в обятията си.

Тя дори не се опита да мисли, да се позове на разума. Следвайки сърцето си, притисна устни в неговите.

Миг. Неустоим. Съдбовен. Безвъзвратен. Чувствата преляха от единия в другия, смесиха се в бурен поток от желание. Черити не очакваше от него нежност, макар в целувката ѝ да имаше не само страст, но и успокояваща ласка. Той се гмурна в нея с устрем и завладяваща сила, които я замаяха и породиха копнеж за още. Обви с ръце врата му.

Ето, значи, какво подлудяваше хората и ги подтикваше към отчаяни, безразсъдни действия, помисли тя, когато езиците им се сплетоха. Това диво, болезнено удоволствие, веднъж вкусно, никога не можеше да бъде забравено, оставаше вечно жадувано. И Черити му се отдаде.

Нетърпеливите му, буйни целувки докараха и двамата на ръба. Роман разбираше, че това бе повече от желание. Желанието не раняваше, то бе като драскотина, която лесно заздравява и бързо се забравя. Това тук беше дълбока, зееща рана.

Плътта никога не беше успявала да замъгли трезвия му разум. Какво се бе случило? Сега всичките му мисли бяха заети само с нея. Бяха объркани, невъзможни, до една забранени. Устните му с отчаяна жажда сновяха по лицето ѝ, а в главата му вилнееха безумни, необуздани фантазии за това, как докосва, как вкухва всеки сантиметър от тялото ѝ. Ала това не му стигаше. Никога нямаше да му е достатъчно. Без значение колко бе взел от нея, тя вечно щеше да го привлича обратно към себе си. И щеше да го накара да се моли. Сигурността, с която проумя това, го ужаси.

Черити трепереше. Тихите ѝ стонове заглушиха гласа на всякакъв разум. Впи се отново в устните ѝ и запирува.

Промяната беше едва доловима, не можа да ѝ намери обяснение. Неочаквано я почувства като фин порцелан в ръцете си, като нещо скъпоценно, крехко, което искаше да опази и защити. Вдигна ръце към лицето ѝ, леко я погали. Устните му, ненаситни допреди миг, сега бяха внимателни, ласкави.

Слисана, тя почти залитна. Заля я ново, разтърсващо чувство. Премаляла от предишната яростна атака, отметна назад глава. Ръцете ѝ безсилно се отпуснаха встрани. Сега имаше красота, мека, трептяща красота, за каквато бе в неведение, че съществува. Нежността сътвори това, което страстта не успя да довърши. Непринудено и волно, както птицата размахва криле, сърцето ѝ полетя към него.

Любовта, изпитвана за първи път, бе смайваща. Усети сълзи да парят очите ѝ, чу собствения си тих вопъл на покорство. Вкуси неговото вълшебство.

Винаги щеше да помни този едничък миг, в който светът се промени — музиката, дъжда, аромата на горски цветя. Никога нищо не би могло да бъде съвсем същото. Нито пък Черити щеше да поиска да е същото.

Потресена, вдигна ръка към челото си. Главата ѝ се маеше.

— Роман...

— Бъди с мен. — Той не желаше да разсъждава и отново я привлече до себе си. — Искам да узная какво е да си моя, да те събличам, да те докосвам.

Със стон тя отново се покори на устните му.

— Черити, Мей иска да... — Лори млъкна насред дума. Прокашля се и вторачи поглед в акварела върху отсрещната стена, сякаш не можеше да му се нагледа. — Извинете. Не исках да...

Черити отскочи назад като пружина, но бързо съумя да се окопити.

— Какво има, Лори?

— Ами, такава... Мей и Долорес... Може би сама ще дойдеш долу в кухнята, когато имаш минутка време.

Обърна се и затича надолу по стълбата, ухилена вътрешно.

— Трябва... — Черити спря, за да си поеме дълбоко дъх, ала успя само да види на пресекулки. — Трябва да ида долу — каза и направи крачка назад. — Започнат ли двете веднъж, се налага да...

Млъкна, защото Роман я хвана за ръката. Той я почака да вдигне глава и да го погледне.

— Нещата се промениха.

Звучеше толкова просто в неговите уста.

— Да. Промениха се.

— Правилно или грешно, Черити, ще трябва да довършим започнатото.

— Не. — Далеч не беше спокойна, само категорична. — Ще го довършим, ако е правилно. Няма да се преструвам, че не те желая, Роман. Виж, сега съм наясно какво чувствам, но трябва да свикна.

Понечи да тръгне, ала той я задържа.

— Какво чувстваш?

Не можеше да излъже, дори и да искаше. Лъжата ѝ бе противна, отвращаваше я. А що се отнасяше до чувствата, тя нито беше способна, нито желаше да ги потиска.

— Влюбена съм в теб.

Пръстите му се разтвориха. Много бавно, много предпазливо, сякаш се отдалечаваше от опасен звяр, Роман я пусна.

Потресеният му израз не ѝ убягна. Напълно разбираемо. Разпозна и недоверието. Това беше болезнено. Преди да тръгне, го изгледа сериозно.

— Явно и двамата ще трябва да свикваме.

Лъже, за кой ли път си повтори той, докато крачеше нервно из стаята. Ако не него, то със сигурност себе си. На хората някак лесно им се удаваше да мамят, станеше ли дума за любов. Спря до прозореца и се вгледа в мрака. Дъждът беше спрял и луната се промъкваше измежду облаците, като ту блясваше, обляна в сребристо сияние, ту отново се забулваше, а после изчезваше, затулена от тъмни сенки. Роман отвори прозореца и дълбоко пое влажния, хладен въздух. Имаше нужда да си проясни главата.

Черити съзнателно го лъжеше. Всячески го заблуждаваше и просто го работеше. С раздразнение обърна гръб на нахлуващото отвън свежо ухание на влажна зеленина и отново закрачи. Непринудени усмивки, сърдечно посрещане, дружелюбност... После страстта, отзивчивостта ѝ без задръжки, съблазънта. Щеше му се да вярва, че всичко това бе капан, въпреки бунта на добре тренирания разум, намиращ предположението за абсурдно.

Тя нямаше никаква причина да го подозира. Прикритието му бе старателно подработено, стабилно, не будеше съмнение. Черити го смяташе за странстващ особняк, тръгнал да събира впечатления по

света и скитал се достатъчно дълго, за да откаже някое по-разнообразно и вълнуващо изживяване. Както и да припечели нещо. Капана всъщност го залагаше той самият.

Седна на леглото и запали цигара — повече по навик, отколкото, защото му се пушеше. Лъжата бе част от неговата работа, тази част, в която бе особено добър. Всмукна дълбоко дима. Не го беше излъгала. Но тя самата се заблуждаваше. Погрешно тълкуваше чувствата си. Беше я накарал да го желае, а Черити оправдаваше желанието си към един почти напълно непознат, като си втъпяваше, че е влюбена.

Ами ако беше вярно...

Не, не можеше да си позволи подобен ход на разсъждения. Седна на леглото и се вторачи в бялата стена. Нямахше право да си представя какво би било да е обичан, и по-точно — да го обича жена, за която любовта означава всичко в живота. Не можеше да допусне никакви мисли за притежание, за вечна преданост и обич. Дори тя да не бе част от задачата му, Роман щеше да е длъжен да подмине Черити Форд.

Отначало тя щеше да говори за любов, после за дом, за бяла дървена ограда. Неделни обеди и вечери край камината. Не той й бе нужен. Никога нямаше да бъде. Роман Деуинтър, разтеглиха се в безрадостна усмивка устните му. Винаги от другата страна на пътеката. Съмнително минало, несигурно бъдеще. Нямахше нищо, което би могъл да предложи на жена като Черити.

Но, Господи, той я желаше! Това желание го разяждаше отвътре. Знаеше, че тя сега бе в стаята си. Представяше си я сгушена в широкото легло под бели завивки и може би една бяла свещ догаряше върху масата.

Трябваше само да изкачи стъпалата и да влезе през вратата. Нямахше да го отпрати. Ако се опиташе, щеше да му отнеме само секунди да сломи съпротивата й. Щом си вярваше, че е влюбена, щеше да се покори, щеше да му отвърне и разтвори обятията си за него. До болка жадуваше да е в тях, да потъне в забрава. Той и тя, двамата.

Ала Черити беше поискала време. Как да й откаже онова, от което сам се нуждаеше? Това време Роман щеше да използва за единственото нещо, което можеше и знаеше как да направи за нея, като използваше всичките си умения. Да докаже нейната невинност.

На следващата сутрин той наблюдаваше отпътуването на туристическата група. Покачен върху стълба в средата на фойето. Роман сменяше лампите на полилея и доста се помайваше. Денят беше ясен, слънцето ярко, фойето окъпано в светлина. Няколко от екскурзиантите се шляеха безцелно след закуска.

На рецепцията Черити разговаряше с Блок. Той носеше чиста бяла риза и вечната си усмивка. Извади калкулатор от куфарчето си и започна да сравнява дали сметките на Черити съвпадат с неговите.

Боб си подаде главата от офиса и ѝ протегна компютърна разпечатка. На Роман не му убегна бързия, подозрителен поглед, който той отправи в негова посока, преди отново да хлопне вратата.

Черити и Блок бяха сверили фактурата. Все така усмихнат, той извади от куфарчето пачка банкноти. Плащаше в брой с канадска валута. Черити вече бе отчела разменния курс, така че му подаде готовите квитанции, а парите заключи в чекмеджето.

— Пак заповядай, Роджър. Винаги ми е много приятно.

— Твоята малка забава спаси положението — отвърна той. — Хората ми я смятат за гвоздеа на цялото прекарване.

Тя му се усмихна щастлива.

— Още не са видели връх Рейниър.

— Това хрумване ще ти спечели мераклии за повторно идване. — Блок я потупа по ръката, после погледна часовника си. — Време е да ги повеждам. Ще се видим идната седмица.

— Лек път, Роджър.

Черити се обърна да върне рестото на друг заминаващ си гост, после продаде няколко пощенски картички и сувенирни ключодържатели с малка фигурка на кит върху верижката.

Роман поставяше обратно абажурите на полилея, като не бързаше и изчакваше фойето да се опразни.

— Не е ли странно за такава туристическа компания да се плаща в брой?

Черити се откъсна от списъка с резервациите и го погледна.

— Никога не отказваме пари в брой.

Тя му се усмихваше, както се бе зарекла. Нейните чувства си бяха неин проблем, напомни си пак, докато го гледаше да слиза от стълбата. Само дето ѝ се искаше прекараните нощес в разбор на душата ѝ часове да бяха се увенчали с някакво решение.

— По-нормалното е да имат открита сметка или да плащат с чек.

— Това си е политика на компанията. Повярвай ми, за един малък и самостоятелен хотел плащаш в брой клиент като „Вижън“ е от голямо значение.

— Има си хас. Отдавна ли работиш с тях?

— Две години. Защо?

— Просто любопитствам. Блок не ми прилича много на екскурзовод.

— Роджър ли? Вярно, човек би казал, че по-скоро има вид на борец. — Черити отново сведе поглед към регистрационната книга. Беше ѝ трудно да води лек разговор, когато чувствата ѝ избиваха тъй близо до повърхността. — Той върши добра работа.

— М-да. Качвам се горе.

— Роман! — Имаше толкова много неща, които искаше да му каже, но макар да стояха един до друг, усещаше го далечен и резервиран. Сякаш ги делеше непреодолимо разстояние. — Не сме говорили за почивния ти ден — подзе тя. — Може да вземеш неделята, ако искаш.

— Може. Ще видим.

— Дай на Боб изработените часове в края на седмицата, защото обикновено той има грижата за заплатите.

— Добре. Благодаря.

От трапезарията излезе млада двойка с малко дете. Роман я остави да отговаря на въпроса им как да наемат лодка.

Нямаше да е лесно да разговаря с него, реши Черити по-късно, върнала се отново в мислите си към Роман. Ала трябваше да го направи. Само да се поосвободи малко. Цялата ѝ сутрин бе много ангажирана — проверяваше и зареждането на бунгалата, проведе всички телефонни разговори, набелязани в списъка ѝ, и ако човек можеше да се позове на забележката на Мей, дълго бе досаждала в кухнята.

Това си бе чисто шикалкавене. Умишлено печелене на време.

Не ѝ бе присъщо и съвсем не бе в характера ѝ. Беше свикнала цял живот открито да се изправя срещу проблемите и да се втурва срещу им с рогата напред. Не само по отношение на работата. Към личните си проблеми подхождаше по същия начин — прямо и без

увъртане. Беше се справила без родителска помощ. Дори като дете никога не бе избягвала болезнените понякога въпроси за произхода си.

Но все пак бе имала дядо си. Той беше толкова умен и любещ, служеше ѝ като здрава опора. Беше ѝ помогнал да разбере, че бе личност. Така, както ѝ помогна при първия провал в колежа, спомни си с умиление.

Ала сега вече го нямаше и тя не бе петнадесетгодишна хлапачка, лапнала по водещия дискуссионния кръжок. Но ако я беше научил на нещо, то това беше, че човек няма защо да се срамува от честните, открити чувства.

Въоръжена с пълен с кафе термос, Черити се упъти към западното крило. Щеше ѝ се да не се чувства така, сякаш се кани да дръпне лъва за опашката в собственото му леговище.

Видя, че Роман бе свършил в дневната. Миришеше силно на прясна боя, макар прозорецът да бе оставен отворен, за да се проветрява. Все още предстоеше да бъдат окачени вратите и да се лъсне пода, ала тя вече можеше да си представи как щеше да изглежда стаята с тънките, богато надиплени пердета и поизбелелия килим на щамповани цветя, който беше прибрала на тавана.

Откъм спалнята отсреща се разнасяше жуженето на електрически трион. Чудесен, съзидателен звук, каза си Черити, и бутна леко вратата, за да надникне.

Той беше присвил съсредоточено очи, наведен над поставената върху две дъсчени магарета талпа. Във въздуха се носеше фин прах от дървото и танцуваше със златисти отблясъци под нахлуващите отвън слънчеви лъчи. Ръцете му, с навити до над лактите ръкави, бяха целите покрити с него. Беше сложил лента на челото си, за да не му влиза косата в очите. Няма навика да си тананика като мен, докато работи, отбеляза тя. Или да си говори сам, както правеше Джордж. Наблюдаваше го и ѝ се струваше, че Роман изпитва удоволствие от работата, както и от това, да я върши добре.

Може да твори с ръцете си, помисли Черити, като го гледаше как измерва дъската за следващото отрязване. Да сътворява хубави неща, полезни неща. Бе сигурна, че е така. И не само поради чувствата си към него, не защото го обичаше. Просто му беше присъщо. Идеше му отвътре. Когато една жена е прекарала целия си живот да посреща чужди хора в дома си, тя се е научила да вижда и да преценява.

Изчака го да изключи резачката и отвори вратата докрай. Той светкавично се обърна, преди още да бе проговорила. Съвсем инстинктивно Черити направи крачка назад, неволно движение, сякаш да се предпази. Ама че глупаво, каза си, но в същото време ѝ мина през ум, че ако Роман имаше оръжие, щеше да го е извадил със същата бързина. Така напрегнат и като че заплашителен бе видът му.

— Извинявай. — Старанията да запази самообладание, които бе положила, отидоха по дяволите. — Трябваше да се сетя, че ще те стресна.

— Няма нищо.

Той бързо се овладя, ала бе подразнен, че го бяха изненадали неподготвен. Навярно би усетил навреме чуждото присъствие, ако не бе така напълно погълнат от мисълта за нея.

— Имам да свърша нещо тук, горе, затова реших пътъом да ти донеса кафе. — Тя остави термоса върху дървената стълба, после съжали, защото не знаеше какво да прави с празните си ръце и се чувстваше неловко. — Искях също да проверя как вървят нещата. Дневната изглежда чудесно.

— Вървят полека-лека. Ти ли си надписвала боите?

— Да. Защо?

— Защото всичко е отбелязано прилежно и внимателно върху капака със съответния цвят. Много прилича на нещо, което ти си правила.

— Подредена до педантичност, нали? — кимна Черити. — Вярно е, май нищо не мога да сторя по въпроса.

— Харесва ми начина, по който си наредила четките в съответствие с големината им.

Тя вдигна вежда.

— Подиграваш ли ми се?

— А-ха.

— Така си и мислех. — Вече се чувстваше по-спокойна. — Искаш ли кафе все пак?

— Да, ще си наляя.

— Целите ти ръце са в прах — отстрани го Черити и отвъртя капачката. — Доколкото разбирам, примирието ни е в сила.

— Не помня да е било нарушавано.

Тя го погледна през рамо, после отново се обърна и наля кафето в пластмасова чашка.

— Поставих те в неудобно положение снощи. Извинявай.

Той взе чашата и седна върху дървеното магаре.

— Пак ми приписваш думи, които не съм казвал, Черити.

— Този път дори не е нужно да го правя. Изглеждаш така, сякаш съм те ударила с тухла по главата. — Тя вдигна нервно рамене. — Предполагам, че бих реагирала по същия начин, ако някой ми каже ей така, като гръм от ясно небе, че ме обича. Сигурно е прозвучало доста смайващо, като се има предвид, че познанството ни е съвсем отскоро.

Роман остави чашата настрана. Вече не му се пиеше.

— Казаното беше израз на едно моментно усещане.

— Не. — Черити се обърна към него. Знаеше, че е важно да разговарят лице в лице. — Предположих, че именно това може да си помислиш. Всъщност дори смятах за по-безопасно да те оставя да си го мислиш. Но хич ме няма в лъжите. Ще е по-честно да ти кажа, че не ми е навик... Искам да кажа, че обикновено не се хвърлям сама в ръцете на мъжете. Истината е, че ти си първият.

— Черити... — Той прокара ръка през косата си и свали лентата. Наоколо се посипа още дървен прах. — Просто не зная какво да ти кажа.

— Не нужно да казваш нищо. Да си призная, дойдох тук, след като бях приготвила една малка реч. Обмислена, стегната, доста... Кротка, разсъдлива и с хумористичен нюанс за отпускане на напрежението. Обаче съвсем я провалих. — Тя ритна парче дъска в ъгъла и отиде до прозореца. В лехата долу цъфтяха камбанки и синчец, а маковете чакаха да избухнат в ален пламък. Без да мисли, поддала се на вътрешен порив, Черити отвори прозореца, за да вдиша лекия им, нежен аромат. — Въпросът е там — подхвана, като се мразеше за това, че стои с гръб към него, — че не можем да се преструваме, сякаш нищо не съм казала. Не мога да се преструвам, че казаното не е вярно. Ала това не означава, че очаквам и ти да се чувстваш по същия начин. Наистина не очаквам.

— А какво очакваш?

Беше точно зад нея. Тя трепна силно, когато я стисна за рамото. Събра смелост и се обърна.

— Да бъдеш искрен с мен. — Сега говореше бързо и не забеляза как Роман едва доловимо, неволно се отдръпна. — Благодарна съм, че не намираш за нужно да се преструваш, че и ти ме обичаш. Може да съм съвсем обикновена и простодушна, Роман, но не съм глупава. Зная, че е по-лесно да излъжеш, да кажеш това, което смяташ, че искам да чуя.

— Не си обикновена — прошепна той и вдигна ръка да я погали по бузата. — Никога не съм срещал по-въълнуваща жена. Посмуцаваща и объркваща.

Първо дойде смайването, после удоволствието.

— Това е най-милото нещо, което си ми казвал. Никой никога досега не се е оплаквал, че го обърквам и смуцавам.

Роман искаше да свали ръката си, ала Черити вече я бе хванала и задържала.

— Не го бях предназначил за комплимент.

Това я накара да се усмихне. Отново се почувства леко и спокойно. Настани се върху перваза на прозореца.

— Още по-добре. Дано сме сложили край на измъчващото ни неприятно чувство за неловкост един към друг.

— Не зная какво чувство към теб ме измъчва, Черити — прокара той ръце до раменете ѝ и обратно, — но неприятно не е точната дума.

Прекалено развълнувана, тя не издържа и се изправи.

— Трябва да вървя.

— Защо?

— Защото още е средата на работния ден, а ако ме целунеш, ще взема да го забравя.

Вече възбуден, Роман я притегли към себе си.

— Винаги делова.

— Именно. — Черити опря длан на гърдите му, за да има разстояние помежду им. — Трябва да прегледам някои фактури горе. — Със затаен дъх отстъпи заднешком към вратата. — Наистина те желая, Роман. Просто не съм уверена, че ще мога да се справя с тази част на цялата история.

Нито пък аз, помисли Роман, след като вратата зад нея хлопна. С всяка друга жена щеше да е сигурен, че плътското удовлетворение щеше да премахне напрежението. За Черити бе убеден, че интимната

връзка само щеше да добави нова брънка към оковите, с които тя го държеше.

А че го държеше, държеше го. Крайно време бе да си го признае и да види какво ще прави оттук нататък.

Дали не се бе впечатлил така силно от обяснението ѝ в любов, защото го беше страх — както никога и от нищо не се бе страхувал през живота си — че сам започва да се влюбва в нея.

— Роман!

Чу да го вика възбудено и с явна радост в гласа. Отвори вратата и я видя да стои на горната площадка на стълбите.

— Ела! Бързо! Искам да ги видиш.

Изчезна и го остави с желанието да го бе извикала навсякъде другаде, ала не и в невинно прелъстителната си спалня.

Когато влезе в съседната дневна, тонът ѝ оттатък вече бе нетърпелив.

— Побързай! Кой знае дали ще стоят дълго!

Седеше върху перваза на отворения прозорец, навела се силно навън и кръстосала дългите си крака в глезените. Свиреше музика, бликаща от страст и сила. Как досега не бе мислил за класическата музика като за нещо пламенно?

— По дяволите, Роман, ще ги изпуснеш! Не стой на вратата като препариран. Не съм те извикала, за да те връзвам за кревата.

Той се почувства идиотски и се приближи.

— Жалко.

— Много смешно. Виж! — Държеше стар месингов далекоглед и сочеше с него към морето. — Китове.

Роман се облегна на прозореца и проследи ръката ѝ. Успя да забележи две неясни форми в далечината, които пореха водата. Заинтригуван, взе бинокъла от ръката ѝ.

— Три са — обади се и въодушевено се присъедини към Черити върху перваза. Краката им увиснаха едни до други. Той разсеяно сложи ръка на коляното ѝ. Този път вместо огън, имаше просто топлина.

— Да, с тях е малкото им. Мисля, че може да е същото стадо, което забелязах преди няколко дни. — Черити постави ръката си върху неговата. И двамата бяха вперили поглед в морето. — Страхотно, нали?

— А-ха. — Роман следеше малкото китче, което плуваше между двата по-големи. — Честно казано, не съм се надявал да видя кит някога.

— Защо? Нали островът затова така е кръстен. — Тя присви очи, като се стараеше също да ги следи с поглед. Не ѝ даваше сърце да отнеме далекогледа от Роман. — Първият ми ясен спомен, когато за първи път видях кит, е от четиригодишна възраст. Дядо ме беше взел със себе си на едно корито, което минаваше за рибарска лодка. Китът се показва от водата на един хвърлей разстояние, не повече от десетина метра. Скъсах се да пицця. — Черити се засмя и се облегна върху рамката на прозореца. — Мислех, че ще ни нагълтат цели, като Пинокио.

Той свали за малко бинокъла.

— Пинокио ли?

— Ами да, нали се сецаш за онази дървена кукла, която искала да бъде истинско момче. Та, както и да е, най-накрая дядо успя да ме укроти. Китът ни следва около петнадесет минути. След тази случка аз безмилостно тормозех дядо да ме вземе пак в морето.

— Взе ли те?

— Всеки понеделник през онова лято. Невинаги ни се удаваше да видим нещо, но това бяха чудни, незабравими дни. Сега, като си мисля, ние също бяхме едно малко стадо — дядо и аз. — Тя подложи лице на бриза. — Доволна съм, че го имах и за времето, докато беше жив, ала има дни, като днешния, когато страшно ми се иска той да е до мен.

— Защо точно като днешния?

— Дядо обичаше да ги гледа — отвърна тъжно Черити. — Дори когато беше болен, много болен, с часове седеше до прозореца. Един следобед го заварих да седи там с далекогледа в скута му. Помислих, че е заспал, но той се беше споминал. — Гласът ѝ трепна. След малко продължи с въздишка: — Може да е искал точно така да си отиде — докато съзерцава своите китове. Откакто дядо умря, нито веднъж не съм изкарвала лодката. — Тя тръсна глава. — Глупаво, нали?

Роман посегна и хвана ръката ѝ. Преплете пръсти с нейните.

— Не е.

Черити извърна лице към него.

— Ти можеш да си много мил.

Иззвъня телефонът. Тя изпръхтя недоволно, ала покорно се изхлузи от перваза и отиде да се обади.

— Ало? Да, Боб. Какво иска да каже с това, че няма да ги достави? По дяволите, новата управа! Работим с тази компания десет години. Да, добре. Веднага идвам. Я стой така, почакай малко. — Черити откъсна поглед от телефона. — Роман, още ли са там?

— Да. Насочват се на юг. Не знам дали се хранят, или просто са тръгнали на следобедна разходка.

Тя се засмя и отново сложи слушалката на ухото си.

— Боб... Какво? Да, Роман е. — Веждите ѝ се извиха учудено. — Точно така. В моята стая сме. Аз го извиках, защото забелязахме семейство китове от прозореца на спалнята. Можеш да кажеш на гостите, които са там наоколо. Не, нямаш причина за безпокойство. От къде на къде? Сега идвам.

Черити затвори и поклати глава.

— Все едно къщата е пълна с бавачки — измърмори.

— Проблем ли има?

— Не. Боб разбра, че си тук, по-точно, че сме сами в спалнята, и взе да се прави на ангел хранител. Майтап! — Тя отвори чекмеджето и извади ластична лента от плат. С пъргави движения прибра косата си и я върза отзад. — Миналата година пък Мей се зарече да отрови един от летовниците, който ме задиряше. Човек може да си помисли, че съм на петнадесет.

Той се обърна и я изгледа. Беше в джинси и щампована фланелка с карта на острова.

— Може.

— Грешиш, ако смяташ, че го приемам за комплимент — отвърна му, но нямаше време да спори. — Отивам да оправя някаква малка криза долу. Ти, ако искаш, остани да гледаш китовете. — Тръгна към вратата, ала спря напред крачка. — О, съвсем забравих. Можеш ли да правиш рафтчета?

— Горе-долу.

— Чудесно. Мислех си, че ще вършат работа в дневната на семейния апартамент. Ще поговорим за това.

Чу я да препуска надолу по стълбите. Каквито и неуредици да бяха възникнали в другия край на хотелчето, не се и съмняваше, че щеше да ги оправя. Междувременно го беше оставила сам в покоите ѝ.

Беше от просто по-просто да претърси отново бюрото, да провери дали не бе оставила нещо, което би помогнало на разследването му.

От лесно по-лесно, повтори Роман, отправил пак поглед към морето. Нещо, което би могъл да направи без колебание. Но не можеше. Черити му вярваше. Някъде през последните двадесет и четири часа той беше стигнал една граница, която не му позволяваше да потъпче доверието ѝ.

Това го правеше безполезен. Безполезен за мисията му. Роман изруга и се облегна с гръб на прозореца. Тя, без изобщо да го съзнаваше, напълно бе подкопала способността му да си върши работата, за която бе изпратен. Щеше да е най-добре да се свърже с Конби и да уреди оттеглянето си от случая. Или направо да си подаде оставката сега, вместо в края на операцията. Това беше въпрос на дълг.

Нито едното, нито другото.

Трябваше да остане. Като това нямаше нищо общо с факта, че бе обичан и с чувството му, че си е у дома. Беше му нужно да вярва в това. Беше длъжен да си свърши работата и да докаже, без сянка на съмнение, че Черити е невинна. Това беше въпрос на лоялност.

Конби би казал, че дължи лоялността си на Бюрото, а не на една жена, която познава по-малко от седмица. Ала Конби нямаше да е прав. Биваха случаи, редки случаи, когато ти се удава възможността да извършиш добро, право дело. И да докажеш с това своята същност. Преди не го бяха вълнували подобни неща, но сега те имаха значение.

Ако неопетненото име бе единственото нещо, което би могъл да даде на Черити, той щеше да направи това за нея. А после щеше да се махне от живота ѝ.

Стана и обходи с поглед стаята. Как би искал да не бе нищо друго, освен един безработен скитник, когото тя бе приела в дома си. Ако нещата стояха така, Роман може би щеше да има правото да я обича. Ала те не стояха така и това, което той можеше да направи, бе да я спаси.

ШЕСТА ГЛАВА

Времето се затопляше. Пролетта напираше, изпълнена с красота, багри и ухания. Островът беше приказно съкровище от диви цветя, бухнали в зеленина дървета и птича песен. На разсъмване, с пълзящата над водата мъгла, той изглеждаше мистично място извън времето и пространството.

Както преди няколко дни, Роман стоеше отстрани на пътя и съзерцаваше изгрева. Не знаеше наименованията на цветята, които растяха на туфи край пътя. Не можеше да различи писъка на сойка от цвърченето на врабче. Но знаеше, че Черити бе излязла да тича с кучето си и че щеше да мине на връщане покрай мястото, където беше застанал.

Искаше да я види, да поприказват, да постои с нея.

Предишната вечер беше преровил чекмеджето, където тя държеше наличните пари. Преброи прилежно подредените и надписани пачки, предназначени за скорошни плащания. Имаше над две хиляди долара в канадска валута — всичките фалшиви. Първият му порив бе да ѝ каже, без заобикалки да ѝ изложи всичко, което знаеше и което бе длъжен тепърва да разкрие. После се отказа. С това нямаше да докаже нейната невинност пред хора като Конби.

Разполагаше с достатъчно, за да прибере Блок. То стигаше да повлече и Боб наред с него. Ала нямаше как да ги уличи, без да хвърли сянка върху Черити. Според нейните думи, а и съдейки по твърденията на хора от персонала, които уж между другото бе подпитал, и пиле не можеше да прехвърчи край хотелчето без нейно знание.

Щом бе така, как би могъл да докаже, че под носа ѝ близо две години съществува канал за контрабанда на фалшиви пари?

В това се бе уверил без всякакво съмнение. Конби и останалите в Бюрото обаче искаха факти.

Роман извади цигара. Маранята се топеше и изчезваше под лъчите на изгряващото слънце.

Трябваше да им предостави факти. А дотогава нямаше да докладва нищо. Щеше да изчака, докато се убеди, че Конби е стегнал примката около шията на Блок за следващото посещение на екскурзовода в хотелчето. Това време щеше да му е достатъчно, за да е напълно сигурен, че Черити не бе замесена в аферата, а още по-малко бе нейно главно действащо лице. Когато нещата приключеха, тя неминуемо щеше да бъде потресена. Но щеше да го преживее. А когато узнаеше в края на историята за неговата роля във всичко това, щеше да се почувства дълбоко наранена и щеше да го намрази. Той също щеше да го преживее. Беше длъжен.

Чу шум от кола и се озърна през рамо, после отново обърна поглед към морето. Запита се дали някой ден щеше да може отново да дойде тук, да застане на това същото място и да чака появяването на Черити, затичана по пътя към него.

Фантазии, каза си, и хвърли недопушената цигара в праха. Твърде много време губеше във всякакви фантазии и прекалено често мислите му бяха далеч от нужната насока.

Колата приближаваше бързо, двигателят ѝ протестираше, ауспухът трещеше. Огледа се пак, подразнен от нарушеното спокойствие на утрото и уединението му.

Това раздражение му спаси живота.

Отне му само миг, за да схване какво става, и един удар на сърцето, за да го избегне. Когато колата профуча край него, Роман отскочи, хвърли се встрани и се претърколи в хралалака. Въздухът изсвистя и тревата се огъна под напора, после задните гуми отново застъргаха пътя. Пистолетът се озова в ръката му преди още да бе скочил на крака. Мярна задницата на колата, взимаща бясно завоя. Не му остана време да изругае, когато чу писъка на Черити.

Втурна се, без да усеща изгарящата болка в бедрото, където колата го беше закачила, нито кръвта по ръката си, която бе ударил в остър камък при търкалянето. Беше виждал смъртта в очите. Беше убивал. Ала никога не бе узнавал какво в действителност бе страх до момента, в който писъкът ѝ отекна в ушите му. Не бе изпитвал истинско и непосилно страдание, до мига, когато видя Черити, простряна на земята.

Кучето се бе свило до нея, скимтеше и завираше нос в лицето ѝ. Обърна се при приближаването на Роман и взе да ръмжи, после се

изправи и залая.

— Черити... — Той клекна и с треперещи пръсти напипа пулса й. — Спокойно, скъпа, спокойно — прошепна, сетне я огледа за нещо счупено.

Дали бе блъсната? Пред очите му изплува страшната гледка как тя се премята във въздуха, пометена с все сила от профучаващата кола. Отхвърли това зловещо видение, напрегнал всяка частица от волята си. Черити дишаше. Това му помогна да запази самообладание. Кучето отново захвана да вие, щом Роман обърна главата й и забеляза кървящата рана на слепоочието. Върху лицето й нямаше следа от цвят. Беше бяло като платно. Той попи кръвта с лентата за глава, която носеше, и изруга, усетил топлата влага под пръстите си.

Прибра мрачно пистолета и я вдигна на ръце. Тялото й увисна, като че бе само плът, непридържана от кости. Стисна я по-здраво, сякаш се боеше да не изтече през ръцете му. Говореше й през целия обратен път до хотелчето, макар тя да остана безмълвна и безжизнена.

Посрещна ги Боб, изтичал навън.

— Боже Господи! Какво си й направил, дяволите да го вземат? Какво се е случило?

Роман забави крачка само колкото да му хвърли зъл, яростен поглед.

— Мисля, че ти по-добре знаеш. Дай ми ключовете от камионетката. Трябва да я откараме в болница.

— Какво става тук? — появи се на вратата Мей, като бършеше ръце в престилката си. — Лори каза, че е видяла... — Тя пребледня, но веднага се спусна с учудваща бързина, отмести Боб с лакът и се приближи. — Качи я горе — нареди.

— Ще я закарам в болница.

— Горе! — повтори Мей и тръгна обратно, за да му отвори вратата. — Ще повикаме доктор Мъртинс. Ще отнеме по-малко време. Хайде, момко! Обади се на доктора, Боб. Кажи му да побърза.

Роман влезе с кучето по петите си.

— Обадете се и в полицията — добави той. — Кажете им, че има случай на избягала след произшествие кола.

Без да губи време в приказки, Мей се отправи нагоре по стълбите. Беше се запъхтяла малко, когато стигнаха до втория етаж,

ала не забави крачка. Влязоха в стаята на Черити. Цветът на лицето ѝ бе започнал да се възвръща.

— Остави я на леглото. И внимателно. — Мей отметна дантеленото покривало, после също толкова решително бутна Роман настрана. — Ето, момиченцето ми, всичко е наред. Иди в банята — нареди на Роман. — Донеси ми чиста кърпа.

Отпусна се на ръба на леглото, хвана лицето на Черити в широката си длан и огледа раната на главата.

— Изглежда по-зле, отколкото е всъщност — въздъхна с облекчение. Взе подадената ѝ кърпа и я притисна до слепоочието на Черити. — Раните на главата кървят ужасно и всичко оплескват. Но тази не е много дълбока.

Той знаеше само, че нейната кръв бе още върху ръцете му.

— Би трябвало да е дошла вече в съзнание.

— Не бързай. И това ще стане. По-късно ще ми кажеш какво се е случило, ала сега искам да я съблека и да видя дали не е ударена и някъде другаде. Ти слез и чакай долу.

— Никъде не мърдам.

Мей вдигна очи. Устните ѝ бяха свити, в разтревожения ѝ поглед се мярна яд, после любопитство, накрая само кимна.

— Добре тогаз, тъкмо ще ми помогнеш. Донеси ножицата от бюрото. Трябва да разрежа блузата.

Такава значи била работата, мислеше Мей, докато развързваше обувките на Черити. Можеше да познае кога един човек е уплашен до смърт и сърцето му е в зъбите. Е, тя засега бе длъжна да изправи момичето си на крака, пък сетне Черити щеше и сама да се оправи с Роман Деуинтър и нему подобни. И за миг не се съмняваше в това.

— Можеш да останеш — каза му, когато ѝ подаде ножицата. — Но каквото и да има там между вас двамата, ще се обърнеш гърбом, докато я разсъбличам.

Той сви безпомощно пестници, пъхна ги в джобовете си и се извърна.

— Искам да знам къде е ударена.

— Позадръж малко и не припирай. — Мей разряза и махна блузата, после се постара спокойно да огледа ожулените и натъртени места. — Виж в онова, дясното чекмедже горе, и ми донеси някоя

нощница. Да е с копчета. И не се опитвай да поглеждаш, че ще те изхвърля оттук — добави заканително.

В отговор Роман метна върху леглото тънката бяла нощница, която успя да намери.

— Не ме интересува с какво е облечена. Искам да знам колко лошо е ударена.

Мей навличаше неподвижно отпусната ръка на Черити.

— Знам, момко. — Гласът ѝ бе омекнал. — Има няколко драскотини, тук-там е понатъртено и толкоз. Нищо счупено. Раната на главата има нужда от малко грижи, ама пукнатите глави бързо заздравяват. Че тя колко по-лошо се беше ударила, когато падна от едно дърво преди време. Ето го, момичето ми. Идва на себе си.

Тогава, облечена или не, той се обърна. Ала Мей вече беше привършила с копчетата. Роман едва се сдържа да не се спусне към леглото. Наблюдаваше от разстояние как миглите на Черити потрепват. Свилият му се на топка стомах се отпусна. Тя изстена и той изтри влажните си от студена пот длани в панталона.

— Мей? — Като се мъчеше да фокусира поглед, Черити протегна ръка. Масивното тяло на готвачката изпълваше полезрението ѝ и тя не виждаше нищо друго. — Какво... О, Божичко, главата ми...

— Здравата думка, а? — обади се Мей с присъщия ѝ сприхав тон, но нежно хвана ръката ѝ в двете си лапи. Би я разцелувала, ако знаеше, че никой не гледа. — Докторът ще я оправи.

— Докторът ли? — Черити се опита да седне, ала болката избухна с нова сила. — Не искам никакъв доктор!

— Кога ли пък си искала, ама този път все едно ще го изтраеш.

— Изобщо няма да...

Споренето изискваше прекалено много усилия. Тя затвори очи и опита да проясни ума си. Беше повече от ясно, че се намираще в кревата... Но как, по дяволите, се бе озовала там?

Разхождаше кучето, припомни си, и Лудвиг се спря до едно дърво, което му се беше сторило неустоймо. После...

— Мина кола — каза на глас и отвори очи. — Трябва да са били пияни или напълно откачени. Караха направо срещу мен. Ако Лудвиг вече не ме беше повлякъл настрана от пътя, щяха... — Не бе съвсем готова да си го представи. — Щяха да ме прегазят със сигурност.

— Сега няма значение — успокой я Мей. — Ще говорим за това по-късно.

Чу се отсечено почукване и вратата се отвори. Ниско и дребно, ала енергично човече с рошава бяла коса прекрачи припряно прага. Носеше черна чанта, мърлява връхна дреха и кални обувки. Черити му хвърли един поглед и отново притвори очи.

— Вървете си, доктор Мъртинс, не се чувствам добре.

— Все същата си е — каза невъзмутимо Мъртинс, кимна на Роман и се приближи до опърничавата пациентка.

Роман се измъкна тихомълком в дневната. Трябваше му някоя и друга минута да се съвземе, да успокои яростта, която го обхвана сега, когато вече знаеше, че Черити ще се оправи. Беше загубил родителите си, беше погребал най-добрия си приятел, но никога, никога не бе изпадал в такава паника, както при вида на Черити, простряна в безсъзнание на пътя, с течаща от главата ѝ кръв.

Извади цигара и отиде до отворения прозорец. Мислеше за шофьора на стария, раздрънкан шевролет. Когато гневът му поутихна, поне едно нещо му бе станало напълно ясно. С удоволствие би убил онзи, който ѝ беше причинил това.

— Извинете... — Лори стоеше на вратата към коридора и кършеше в неудобство ръце. — Шерифът е тук. Искате да говори с вас, тъй че го доведох. — Тя приглади нервно престилката си и посочи с очи затворената врата към спалнята. — Черити... Как е тя?

— Лекарят е при нея — отвърна Роман. — Ще се оправи.

Лори примижа и си пое дълбоко дъх.

— Ще ида да кажа на останалите. Заповядайте, шерифе.

Роман прикова поглед в шкембестия мъж, когото явно бяха вдигнали от сън. Ризата му само отчасти беше напъхана в панталона, а в ръката си държеше чаша с кафе, от която сърбаше, когато влезе в стаята.

— Вие сте Роман Деуинтър?

— Точно така.

— Шериф Ройс. — Приседна с въздишка върху страничната облегалка на старинното кресло от розово дърво. — Каква е тази история с избягалата кола?

— Преди двадесет минути някой се опита да прегази госпожица Форд.

Ройс се извърна и погледна към отсрещната врата, точно както беше направила Лори.

— Как е тя?

— Ударена е силно. Има отворена рана на главата и някои други контузии.

— Вие присъствахте ли?

Шерифът извади бележник и къс молив.

— Не. Бях на около триста метра от мястото. Колата първо връхлетя срещу мен, после продължи. Чух как Черити извика. Когато стигнах при нея, лежеше в безсъзнание.

— Едва ли сте могли да разгледате добре колата?

— Тъмносин шевролет. Лимузина, производство шестдесет и седма — шестдесет и осма. Ауспухът ѝ не беше в ред. Предната дясна джанта беше цялата ръждясала. Вашингтонска регистрация AFJ-847.

И двете вежди на Ройс се повдигнаха и останаха там, докато слушаше описанието.

— Набито око имате.

— Вярно е.

— Достатъчно добро, за да се помъчите да прецените дали водачът нарочно е връхлетял върху вас.

— Не е нужно да се мъча. Той се целеше.

Без окото му да трепне, Ройс продължи да си води бележки. Добави и една, която да му напомни да извърши обичайната проверка за Роман Деуинтър.

— Той? Видяхте ли кой караше?

— Не — отвърна лаконично Роман. Още се прокллинаше за това.

— От колко време сте на острова, господин Деуинтър?

— Почти седмица.

— Кратко време, за да си създаде човек врагове.

— Нямам такива... Тук... За които да зная.

— Това прави теорията ви доста странна. — Все още пишейки, Ройс вдигна поглед. — Няма човек на острова, който да познава Черити и да таи нещо срещу нея. Ако това, което казвате, е вярно, то говорим за покушение и опит за убийство.

Роман метна фасата през прозореца.

— Именно за това говорим. Искам да зная кой е собственикът на тази кола.

— Ще проверим.

— Вече знаете.

Ройс тупна бележника върху коляното си.

— Да, господине, безспорно имате набито око. Възможно е да познавам някой, който притежава кола, съвпадаща с вашето описание, ала и тъй да е, зная също, че тази личност не би могла да прегази и заек, камо ли човек. А и не е казано, че трябва да притежаваш една кола, за да я караш.

Мей отвори междинната врата и той вдигна глава.

— Е, какво, Мейфлауър?

Мей изкриви устни, после ги стисна.

— Щом не можеш да седиш нормално на стола, стой прав, Джек Ройс.

Ройс се изправи ухилен.

— Мей и аз бяхме съученици — обясни. — Още оттогава се заяжда с мен и все ме тормози. Предполагам, нямаш палачинки в днешното меню, а Мейфлауър?

— Може и да имам. Разбери кой блъсна момичето ми и ще се постарая да те уредя.

— Работа по въпроса. — Лицето на шерифа отново стана сериозно и той кимна към вратата. — В състояние ли е да разговаря с мен?

— Тя нищо друго не прави, освен да говори, откакто е дошла на себе си. Влизай.

На прага Ройс се обърна към Роман.

— Ще държа връзка.

— Докторът каза, че може да пие чай и да хапне малко. — Мей подсмръкна, после обилно се изсекна. — Сенна хрема — рече намръщено. — Слава Богу, че си бил наблизко, когато са я ударили.

— Де да бях по-наблизко, това нямаше да се случи.

— И де да си беше стояла в кревата, а не да разхожда това проклето куче! — Тя замълча и се вторачи в Роман. — Можем да го застреляме — отсече хладнокръвно.

Внезапно го досмеша.

— Черити може и да е против.

— Нито пък ще ѝ хареса, ако разбере, че си се разкиснал тук. От ръката ти капе кръв, момко.

Той погледна равнодушно скъсания, изцапан с кръв ръкав на ризата.

— Нищо ми няма.

— Не мога да те оставя да ми изпоцапаш всичко наоколо. — Тя се отправи към вратата и махна с ръка. — Хайде, ела долу. Ще те превържа. После може да донесеш на момичето закуска. Нямам време цяла сутрин да тичам нагоре-надолу по стълбите.

След като докторът приключи с прегледа и шерифът с въпросите, Черити остана да лежи с вперен в тавана поглед. Болеше я навсякъде, където можеше да боли. Особено главата. Но и всичко останало тръпнеше и туптеше.

Лекарството, което доктор Мъртинс ѝ даде, щеше да притъпи усещанията, ала тя искаше да запази ума си бистър, за да премисли нещата. Затова, докато той беше там, Черити пъкна хапчето под езика си, после го изплю. Смяташе да го глътне чак след като въведе ред в мислите си и едва тогава да се унесе в забрава за няколко часа.

Успя само да зърне колата, но ѝ се бе сторила позната. По време на разговора с шерифа, си спомни. Колата, която за малко не я прегази, принадлежеше на госпожа Нортън — симпатична, отнесена дама, която плетеше на една кука малки покривки и куклени дрешки за местните сувенирни магазинчета. Едва ли госпожа Нортън бе карала някога през живота си с повече от четиридесет километра в час. Много по-малко от скоростта, с която колата летеше срещу ѝ тази сутрин.

Всъщност Черити не беше видяла шофьора, ала определено бе останала с впечатлението, че бе мъж. Госпожа Нортън беше вдовица от шест години.

Оттам нататък е просто, реши тя. Някой се е напил, задигнал е возилото на госпожа Нортън и е поел напосоки из острова да се повесели. Вероятно дори не я е забелязал да стои на пътя.

Доволна от направените заключения, Черити се отпусна. Останалото бе грижа на шерифа. Тя си имаше достатъчно свои проблеми.

В трапезарията и кухнята навярно цари суматоха. Дано Лори съумее да успокои духовете. На нея поне можеше да разчита. Предстоеше ѝ да довърши списъка на продуктите за утрешната

поръчка. Както и да подбере снимките, които смяташе да използва за реклама в туристическата брошура. Сметките още не бяха платени и камината в трето бунгало пушеше.

Това, което ѝ трябваше в момента, беше молив, бележник и телефон. Лесна работа. И трите бяха върху бюрото в дневната. Спусна полека крака от леглото. Не е зле, реши, ала поседя малко, за да свикне, преди да направи опит да стане.

Подпря се с ръка на таблата на леглото и се изправи. Чувстваше краката си като направени от пухкавия крем на Мей, а не от мускули и кости.

— Какви ги вършиш, по дяволите?

Премига, стресната от гласа му, и внимателно извъртя глава към вратата.

— Нищо — направи опит за усмивка.

— Връщай се в кревата!

— Само да свърша някои неща.

Олюляваше се на краката си, бледа като нощната камизолка, която бе закопчана благопристойно чак до шията, но стигаше в явна съблазън едва до бедрата. Роман остави мълчаливо подноса, с който влезе, приближи се и я вдигна на ръце.

— Роман, недей, аз...

— Мълчи.

— Щях веднага да си легна — подзе Черити. — Само да...

— Млъквай — повтори ѝ. Сложи я на леглото, после не издържа. Както я беше прегърнал, зарови лице на шията ѝ.

— О, Господи!

— Няма нищо — прокара тя ръка през косата му. — Не се тревожи.

— Мислех те за мъртва. Когато те намерих, помислих, че си умряла.

— Роман, толкова съжалявам. — Опита да си представи какво е изпитал. — Сигурно е било ужасно. Ала нали ми няма нищо, само няколко синини и драскотини. След някой и друг ден ще минат и ще забравим всичко.

— Няма да го забравя! — надигна се той. — Никога!

Непримиримотта, която видя в очите му, накара сърцето ѝ да прескочи.

— Роман, беше злополучна случайност. Шериф Ройс ще се заеме с това.

Той преглътна думите, които напираха на езика му. Най-добре беше Черити да си мисли, че е било нещастен случай. Засега. Стана и отиде да вземе подноса.

— Мей каза, че можеш да ядеш.

Тя отново се сети за работата, която я чакаше, и реши да е послушна. Така щеше да има по-добра възможност да му се изплъзне.

— Ще се постарая. Как е Лудвиг?

— Екстра. Мей го изгони навън и му даде ребърца.

— О! Любимите му.

Черити захапа препечената филия и се престори, че яде с апетит.

— Как ти е главата?

— Не чак толкова зле. — Беше сигурна, че от удар с парен чук ще се чувства по-лошо. — Не се наложиха шевове. — Отдръпна назад косата си и му показа двете лепенки на кръст. Около тях тъмнееше синина. — Сега искаш ли да вдигаш пръсти и да ме питаш колко виждам?

— Не.

Роман се извърна, защото се боеше да не избухне. Само това й липсва сега, каза си. Да му търпи пак гневните изблици. Никога не бе излизал от релси толкова лесно — поне не и преди да я срещне.

Тръгна да крачи нервно, взимаше и оставяше различни вазички, купички и други дреболии, пръснати навред из стаята. Обича малките ненужни джунджурии, помисли, като въртеше в ръце един аметистов кристал с формата на жезъл. Почувства се тромав и недодялан и го върна обратно.

Черити изпи чая от лайка и отново се почувства горе-долу човешки.

— Шерифът каза, че колата е закачила и теб. Радвам се, че не си пострадал сериозно.

— По дяволите, Черити! — извърна се той, после положи усилие да се овладее. — Не, не съм пострадал. — И щеше да се погрижи не той, а тя да не пострада отново. — Извинявай, цялата история ме изнерви.

— Знам какво ти е. Искаш ли чай? Мей е пратила две чаши.

Роман хвърли поглед на красиво изрисуваната с цветя каничка.

— Само ако имаш уиски като добавка.

— Извинявай, но току-що свърши — усмихна се Черити и потупа леглото до себе си. — Защо не седнеш?

— Защото гледам да държа ръцете си далеч от теб.

— А-а! — Усмивката ѝ стана по-широка. Зарадва я тръпката на желание, която усети. Значи състоянието ѝ не бе чак толкова трагично. — На мен ми харесват ръцете ти, Роман.

— Обнадеждаващо, само дето моментът е неподходящ. — Но не можа да се въздържи, отиде до леглото и взе ръката ѝ в своята. — Черити, ти означаваш много за мен. Искам да го повярваш.

— Вярвам.

Пръстите му я стиснаха силно. Не го биваше в приказките, ала бе нужно тя наистина да разбере.

— С теб е по-различно, отколкото с която и да било друга досега. — Отново го обзе чувство на безсилие и пусна ръката ѝ. — Аз обаче не мога да ти дам нищо повече.

Сърцето ѝ заседна в гърлото.

— Ако знаех, че ще получа от теб и толкова, щях много по-рано да си фрасна главата в някоя скала.

Той седна до нея и нежно прокара пръсти под синината върху слепоочието ѝ.

— Заслужаваш повече.

— Съгласна съм. — Поднесе ръката му до устните си и видя как очите му потъмняват. — И съм въоръжена с търпение.

Нещо в него се раздвижи и Роман нямаше сили да го възпре.

— Ти изобщо не ме познаваш. Не знаеш нищо за мен.

— Зная, че те обичам. Смятах, че останалото сам ще ми го кажеш някой ден.

— Не бъди така доверчива към мен, Черити.

Тя усещаше, че нещо го гнети. Искаше ѝ се да премахне тревогата от лицето му, но не знаеше как.

— Нещо толкова непостиимо ли си извършил, Роман?

— Надявам се, не. Сега трябва да си почиваш.

Вече бе казал прекалено много. Взе подноса от скута ѝ и го остави настрана.

— Това и възнамерявам. Наистина. Веднага след като се погрижа за някои неща.

— Единствената ти грижа днес си самата ти.

— Много мило от твоя страна, ала ти казвам, че веднага щом...

— Няма да ставаш от леглото най-малко двадесет и четири часа.

— Това е най-голямата глупост, която съм чувала. Каква е разликата дали ще лежа, или ще седя?

— Според доктора — голяма. — Той забеляза хапчето върху нощното шкафче. — Това ли е лекарството, което ти даде?

— Да.

— Същото, което трябваше да изпиеш преди още да си бе тръгнал?

Черити се нацупи.

— Ще го изпия, след като проведе няколко разговора по телефона.

— Никакви телефонни разговори днес.

— Ей, слушай, Роман, оценявам загрижеността ти, но няма да ми даваш нареждания.

— Вярно, ти си шеф и ти ми ги даваш.

Преди да му отговори, той се наведе към устните ѝ. Докосването бе нежно като полъх, ала тя почувства стаения му плам и с наслада се отдаде на усещането.

Роман мислеше, че е лесно. Просто една бегла, мимолетна целувка. Но ръцете му се свиха в юмруци от усилието да пребори желанието за нещо повече. Сега Черити бе толкова отпаднала. Намерението му бе да облекчи, не да възбуди... Да успокои, не да прелъсти.

Понечи да се отдръпне, ала тя измърмори нещо в знак на протест и отново го притисна до себе си. Имаше нужда от тази негова нежност повече от всяко лекарство.

— Кротувай — каза той, като едва намираще сили да се владее. — Волята ми напоследък хич я няма, а и ти е нужна почивка.

— Нужен си ми ти.

Черити му се усмихна сияйно, а на него стомахът му се сви на топка.

— Всички мъже ли така ги докарваш до лудост?

— Едва ли. — Тя се чувстваше на седмото небе. Отметна падналата на челото му коса. — Ти обаче се първият, който пита.

— Ще говорим за това друг път. — Решен да прави само онова, което бе най-добре за нея, Роман взе хапчето и ѝ го подаде. — Изпий го.

— После.

— И дума да не става. Сега, пред мен.

Черити изпуктя недоволно, пъкна лекарството в устата си и отпи глътка от изстиналия чай:

— Ето. Доволен ли си?

Смръщено предизвикателната ѝ физиономия го разсмя.

— Не бих казал, че съм доволен още от първия миг, в който погледът ми се спря върху теб, скъпа. Вдигни си езика.

— Моля?

— Добре ме чу. Не се прави на хитра. — Хвана я за брадичката. — Защото съм къде-къде по-хитър. Дай го тук.

Разбра, че бе победена. Извади хапчето от устата си, после го пъкна отново и демонстративно го преглътна. Облиза устните си с върха на езика.

— Ами ако още е там? Искаш ли да провериш?

— Това, което искам... — целуна я леко, — е да стоиш в леглото. — Премести устни към шията ѝ. — Никакви телефонни разговори, никакво писане и щъкане нагоре-надолу. — Захапа меката част на ухото ѝ и почувства тръпката ѝ. Своята също. — Обещава ли?

— Да... — Устните ѝ се разтвориха под неговите. — Обещавам.

— Така. — Той се изправи и взе подноса. — Ще се видим по-късно.

— Само че ти... — Тя сви устни. — Играеш нечестно, Деуинтър! Роман се спря на вратата. Обърна се и я погледна.

— Естествено. За да спечеля.

Остави я, сигурен, че вероятността Черити да наруши думата си беше по-малка от тази, да разпери криле и да излети през прозореца. А той имаше своя работа за вършене.

СЕДМА ГЛАВА

Важна част от професионалната подготовка на Роман беше умението да води едно разследване щателно и безпристрастно. Това се бе превърнало в негова втора природа и никога не му беше представлявало трудност. Досега. Възнамеряваше и в този случай да подходи не по-малко щателно, макар и по съвсем лични причини.

Когато излезе от спалнята на Черити, той се отправи към офиса, като се надяваше не само да намери Боб там, но и да го заvari сам. Не остана разочарован. Боб крепеше телефонната слушалка до ухото си, пръстите му сновяха по клавиатурата и мониторът премигваше. Махна разсеяно по посока на Роман и продължи да говори.

— Ще се радваме да ви приемем, господин Паркингтън, вас и вашата съпруга. Двойна стая с нощувки на петнадесети и шестнадесети юли.

— Затвори! — нареди Роман.

Боб само вдигна пръст, давайки му знак да почака.

— Да, разполага със самостоятелна баня, закуската е включена. С удоволствие ще ви помогнем да наемете каяк за времето на престоя ви. Вашият номер за потвърждение на резервацията е...

Роман тупна длан върху телефона и прекъсна връзката.

— Какво правиш, по дяволите?

— Чудя се дали да си правя труда да разговарям с теб, или направо да те убия.

Боб скочи от стола и успя да остави бюрото между себе си и Роман.

— Слушай, зная, че си имал вълнения тая сутрин...

— Знаеш, значи? — Роман не предприе дори и опит да го докопа. Просто стоеше, където си беше, и гледаше как Боб започва да се поти. — Вълнения! Каква мила, учтива дума. Ти си един мил, вежлив човек, нали, Боб?

Боб хвърли поглед към вратата, като се чудеше дали има шанс да се добере дотам.

— Всички сме малко изнервени заради инцидента с Черити. Може би ще пийнеш нещо?

Роман се приближи до купчина компютърни книги и изрови малка плоска манерка.

— Твое ли е? — попита. Боб го гледаше втренчено. — Предполагам, че го държиш тук за ония дълги ноци, когато работиш до късно... Самичък. Питаш се как знае къде е? Ами, натъкнах се на него по-миналата нощ, когато се вмъкнах тук и прерових книжата.

— Вмъкнал си се? — Боб изтри с опакото на дланта внезапно пресъхналите си устни. — Страхотен начин да се отплатиш на Черити, че те взе на работа.

— М-да, за това си прав. И е почти толкова лошо, колкото да се използва къщата ѝ като канал за фалшиви пари и трафик на нежелателни елементи в и извън страната.

— Не знаея за какво говориш. — Боб предприе предпазлива крачка встрани по посока на вратата. — Излез оттук, Деуинтър. Защото когато каже на Черити какво си направил...

— Ала ти няма да ѝ кажеш. Нищичко няма да ѝ кажеш... Все още. Ще кажеш обаче на мен. — Един поглед бе достатъчен да спре предпазливото движение на Боб, който замръзна на място. — Само опитай пак и ще ти счупя краката. — Роман извади от джоба си смачкан пакет и изтръска цигара. — Сядай.

— Няма да търпя това! — отстъпи назад Боб. По-далеч от вратата и от Роман. — Ще извикам полицията.

— Давай. — Роман запали цигарата. Пушеше и го наблюдаваше през облачето дим. Жалко, че се оказа толкова лесно да го сплаши. Би предпочел да имаше извинение за нанасянето на телесни повреди. — Изкушавах се тази сутрин да разкажа на Ройс всичко. Проблемът обаче е, че това щеше да ми развали удоволствието да се разправя лично с теб и твоите юнаци. Но, хайде, обади му се — протегна телефона през бюрото. Когато се озовеш вътре, пак ще намеря начин да си довърша работата с теб.

Боб не поиска разяснение. Бе чул как вратата на килията хлопва, още щом го видя да влиза.

— Виж, знаея, че си разстроен...

— На разстроен ли ти приличам? — измърмори Роман.

Не, помисли Боб и стомахът му се сви. Изглеждаше хладнокръвен, достатъчно хладнокръвен, за да убие. Или нещо по-лошо. Ала трябваше да има някакъв начин да се измъкне. Винаги се намираше начин.

— Спомена нещо за фалшиви пари. Защо не ми кажеш за какво става дума и да се опитаме да уредим нещата кротко...

Преди още да бе доизрекъл последната дума, се задави, издърпан от стола за яката.

— Да умреш ли искаш?

— Не... — Пръстите му безпомощно се плъзнаха по стисналата го ръка.

— Тогава си затваряй мръсната уста. — Роман с отвращение го хвърли обратно на стола. — Има само две неща, които Черити не върши в тази къща. Само две. Не готви и не работи на компютъра. Не умее е по-точната дума. Не умее да готви, защото Мей не я е научила. Много ясно защо. Мей иска да се разпорежда в кухнята, а на Черити това ѝ изнася. — Отиде до прозореца и нехайно пусна щорите, така че стаята потъна в уютен полумрак. — Също толкова лесно е да си представя защо не може да работи на един обикновен канцеларски компютър. Ти не си я обучил или уроците ти са били толкова сложни и объркани, че тя не е успяла да схване. И да ти кажа ли защо си го направил?

— Просто никога не е проявявала особен интерес. — Боб преглътна с пресъхнало гърло. — Може да върши някои по-обикновени неща, когато ѝ се налага, но ти познаваш Черити — повече я интересуват хората, отколкото техниката. Аз ѝ показвам всички разпечатки.

— Сериозно? И ти, и аз, прекрасно знаем какво си ѝ показвал и какво не. Да ти кажа ли какво има на онези дискети, които криеш в чекмеджето?

Боб извади носна кърпа и с треперещи пръсти попи челото си.

— Не зная за какво говориш.

— Водиш сметките на хотелчето и на малкия страничен бизнес, който ти и твоите приятелчета въртите. Предполагам, че човек като теб си пази копие — малка застраховка за в случай, че хората, за които работиш, рекат да те разкарат. — Роман дръпна чекмеджето и изрови една дискета. — Ще погледнем това по-късно — каза и я хвърли на

бюрото. — Между две и три хиляди минават и се изпират тук седмично. Петдесет и две седмици в годината правят печалбата твърде прилична. Като прибавим и немалкото, което взимаш, за да прекараш някого отсам и оттатък границата, включвайки го в списъка на туристическата група, се получава една хубава, порядъчна сума.

— Това е безумие! — Боб едва дишаше и задърпа душещата го яка. — Сам разбираш, че е лудост!

— Нали знаеш, че препоръките ти още се пазят тук? — попита небрежно Роман, сякаш стояха и просто си приказваха приятелски. — Лошото е, че се оказаха фалшиви. Никога не си работил в хотел нито във Форт Уърт, нито в Сан Франсиско.

— Какво, като съм понадул малко шансовете си? Това нищо не доказва.

— Мисля, че ще попаднем на нещо по-интересно, когато прегледаме файловете.

Боб се втренчи в дискетата. Понякога може да блъфираш, а понякога се налага да хвърлиш картите.

— Може ли да пийна?

Роман взе манерката и му я подхвърли. Изчака го, докато отвинти капачката.

— Значи се усъмни, че съм ченге, а? Доста ти е напечено, та си принуден добре да си отваряш очите и ушите. Чу ме да задавам кофти въпроси, уплаши се, че ще разкажа на Черити какво става тук и я прехвърли на приятелчетата си.

— Изглеждаше подозрително. — Боб облиза водката от устните си, после пи пак. — Усецам, когато някой души наоколо, а ти ме караше да се чувствам нервен още от момента, в който те видях.

— Защо?

— Когато въртиш далавери, става така, че бързо се научаваш да разпознаваш ченгетата. В супермаркета, на улицата, като си купуваш бельо в универсалния магазин. Независимо къде, започваш да ги отличаваши.

Роман помисли за себе си и за годините, прекарани от другата страна на барикадата. Беше допринесъл своя дял за отсрещната страна, ала все още имаше какво да даде.

— Тъй. И какво, значи, направи после?

— Казах на Блок, че те смятам за внедрено ченге, но той ме помисли за смахнат. Реши, че откачам. Искрах временно да прекратим, докато си отидеш, ама Блок не щеше и да чуе. Снощи, когато ти слезе за вечеря, претърсих стаята ти. Намерих кутия с патрони. Никакъв пистолет, само патрони. Това значеше, че го носиш в себе си. Обадих се на Блок и му съобщих. Вече бях сигурен, че си ченге. И понеже прекарваше много време с Черити, реших, че и тя действа заедно с теб.

— Така че се опита да я убиеш.

— Не, не съм аз! — Обезумял от страх, Боб подскочи на стола и залепи гръб в облегалката. — Кълна се! Не съм човек на насилието, Деуинтър. По дяволите, аз харесвам Черити! Искрах да се оттегля, да си поема дъх. Вече бяхме подготвили друго място, в Олимпик Маунтинс. Представях си, че можем няколко седмици да я караме законно, после да се преместим там. Блок каза само, че ще се погрижи и аз си помислих, че има предвид още от следващото идване всичко да е честно и почтено. Това щеше да ми даде време да оправя нещата тук и да се махна. Само ако знаех какво е замислил...

— Какво? Щеше да я предупредиш ли?

— Не зная. — Боб пресуши манерката, ала алкохолът не помогна особено за уталожване на страха му. — Виж, аз върша измами и мошеничества, но не убивам хора.

— Кой караше колата?

— Не зная. Кълна се.

Роман направи крачка към него.

— Чакай — побърза да отговори Боб. — Свързах се с Блок веднага след случката. Каза ми, че е наел някого. Не може да го е направил той самият, защото го нямаше на острова. Каза, че онзи не се е опитвал да я убие. Блок просто е искал да я отстрани от пътя си за няколко дни. Очакваме голяма пратка и... — Той млъкна, осъзнал, че затъва все по-дълбоко.

Роман само кимна.

— Да изясниш кой е карал колата.

— Да, добре — обеща Боб, без да знае дали изобщо щеше да е в състояние да изпълни обещанието. — Ще разбера.

— През следващите няколко дни ти и аз ще работим заедно, Боб.

— А... Няма ли да се обадиш на Ройс?

— Ройс е моя грижа. А ти ще вършиш това, за което те бива най-много. Ще лъжеш. Само дето сега ще лъжеш Блок. Прави само каквото ти се казва, за да останеш жив. Ако се справиш добре, ще промълвя някоя добра дума за теб пред моето началство. Можем да се споразумеем — да станеш свидетел срещу съучастниците си.

Роман приседна с един крак върху бюрото и се наведе по-близо до него.

— Ако се опиташ да изчезнеш, ще те открия. Ще те намеря, където и да се скриеш. И тогава ще съжаляваш, че не съм те убил веднага.

Боб го погледна в очите. Повярва му.

— Какво искаш да направя?

— Разкажи ми за следващата пратка.

На Черити ѝ бе дошло до гуша. Защо ѝ трябваше да обещава, че ще стои в кревата целия ден! И отгоре на всичко да не използва телефона! А искаше да се обади в офиса и да види какво става в нейно отсъствие.

Опита да се примири с положението и разсеяно запрелиства списанията, които Лори ѝ беше донесла. Дори си призна, че бе имало случаи, когато в хотелчето бе наставала такава лудница, че тя с възделение си бе представяла как сладко мързелува цял ден в леглото.

Ето че сега ѝ се бе отворила тая възможност, ала се оказва съвсем не по вкуса ѝ.

От хапчето, което Роман настоя да изпие, се чувстваше замаяна. Унасяше се от време на време, а после се събуждаше и се ядосваше, че не бе успяла да остане будна и самоотвержено да понесе досадата на бездействието. И понеже четенето само засили главоболието ѝ, Черити реши да се разсее с някое предаване по телевизията. Върху шкафа отсреща стоеше малък портативен телевизор.

Попадна на стария черно-бял филм „Малтийския сокол“. Въздъхна доволно. Щом трябваше да е прикована към леглото, то по-добре да бе с Богарт. Когато Сам Спейд не издържа и отстъпи пред лечението на Дебелака, нейното собствено лекарство ѝ подейства и пак я унесе. Събуди се в крайно лошо настроение и загледа един смешен телевизионен сериал.

Насила я беше накарал да обещае, че няма да напуска леглото, рече си мрачно и се подпря с лакът на възглавницата. Дори не проявява благоприличието да дойде и постои пет минути при нея. Явно е твърде зает, за да вмъкне в програмата си и посещение при болен. Сигурно му е добре да върши нещо полезно, докато тя самата се въргаля из чаршафите. Не ѝ беше в природата да лентяйства и ако това продължеше само още пет минути, струваше ѝ се, че щеше да започне да крещи.

Усмихна се, като си го представи. Какво ли щеше да стане, ако вземеше да нададе смразяващ кръвта вик? Интересно бе да провери. Със сигурност щеше да е по-забавно, отколкото да зяпа тъпото комично шоу, което вървеше в момента. Кимна самодоволно и си пое дъх.

— Какво правиш?

Черити издиша шумно. На вратата стоеше Роман. Отначало ѝ стана приятно, после бързо прикри задоволството си и се начумери.

— Винаги ми задаваш един и същ въпрос.

— Така ли? — В ръцете му имаше поднос. Тя отдалеч долови аромата на ненадминатата пилешка супа на Мей и на пандишпанения ѝ сладкиш. — Та какво, значи, правиш?

— Умирам от скука. По-добре да се гръмна. — Черити хвърли кос поглед към подноса и реши да се държи колкото можеше по-дружелюбно. Но не защото се радва да го види, каза си. Вече се беше мръкнало, а не бе яла от часове. — Това за мен ли е?

— Вероятно.

Той остави подноса в скута ѝ, после приседна до нея и я изгледа продължително. Не можеше да опише обзелия го отново гняв при вида на ожулванията по лицето ѝ. Както и неизразимото чувство на радост и облекчение от руменината върху бузите ѝ и искрящото недоволство в очите ѝ.

— Мисля, че грешиш, Черити. Не умираш, напротив — ще оживееш.

— Не и благодарение на теб! — пхна тя лъжица в супата. — Първо ми измъкваш обещание, после ме оставяш да гния тук дванадесет часа. Можеше да надникнеш за минута, за да видиш дали не съм изпаднала в кома.

Роман наистина беше идвал, точно когато Сам Спейд вадеше тайнствената си птица, ала Черити спеше. Въпреки това постоя при нея около половин час и просто я съзерцава.

— Имах малко работа — отвърна ѝ и си отчупи половината от сладкиша.

— Не се и съмнявам! — Тя грабна обратно парчето. Далеч не се чувстваше щедра в момента. — Е, щом така и така си тук, казвай как вървят нещата долу.

— Положението е овладяно — измърмори той, като си помисли за Боб и проведените вече по телефона разговори.

— На Бони ѝ е едва втори ден. Тя не...

— Справя се добре — прекъсна я Роман. — Мей я наблюдава като орлица. Откъде се взе всичко това? — кимна към дузината вази със свежи цветя.

— А-а, Лори ми донесе маргаритки заедно със списанията. После дойдоха дамите. Наистина не е трябвало да се мъчат по тези стълби. От тях са горските теменужки.

Черити заизрежда и другите, които ѝ бяха донесли или изпратили цветя.

Аз също трябваше да се сетя, помисли той, стана и пхна ръце в джобовете си. Изобщо не му беше минало през ум. Такива неща му убягваха, призна си. Тези дребни, романтични жестове на внимание, които така прилягаха на жена като Черити. И на които тя имаше право.

— Роман?

— Какво?

— Затова ли си направи труда да се качиш тук, за да зяпаш божурите?

— Не. — Той дори не знаеше, че едрите розови китки се казваха така. — Ще ядеш ли още?

— Няма. — Черити подпря лъжицата на празната купичка от супата. — Не искам да ям, не искам да чета и не желая никой повече да идва при мен и да ми повтаря как трябва да си почивам. Тъй че, ако това смяташ да ми кажеш, може да си вървиш.

— Ти си очарователен болник, Черити.

— Не, аз съм един окаян болник! — Тя ожесточено го замери с книга. За късмет и на двамата, не улучи. — И ми писна да стоя тук,

като че съм болна от някоя заразна болест! Имам цицина на главата, а не тумор в мозъка!

— Не подозирах, че мозъчният тумор е заразен.

— Не ми се прави на остроумен! — скръсти ръце на гърдите си Черити и го загледа свирепо. — До гуша ми дойде да вися тук и да ми нареждат какво да правя.

— Не можеш да търпиш да ти си нарежда, нали? Независимо дали е за твое добро?

Когато я хващаха дяволите, най-малко ѝ се искаше да слуша истини.

— Имам работа, а не мога да я върша в кревата.

— За днес работата отпада.

— Това си е моето хотелче, моето тяло и моята глава!

Тя отметна завивката. Тръгна да се измъква от леглото, но сякаш дадената дума ѝ натеза като воденичен камък. Поколеба се и отново качи крака горе. Рухна върху възглавницата.

Роман я наблюдаваше с ръце в джобовете.

— Защо не станеш?

— Защото обещах. А сега изчезвай, дяволите да те вземат! Просто се махни и ме остави на мира!

— Дадено. Ще съобщя на Мей и останалите, че вече приличаш на себе си. А то се тревожеха за теб.

Черити хвърли друга книга, този път с твърди корици, ала удовлетворението да я чуе как шляпва по затворената врата бе слабо.

Да върви по дяволите, рече си и опря брадичка върху коленете си. Той и всичко заедно с него. Прав му път.

Да върви по дяволите, мислеше Роман надолу по стълбите. Не беше дошъл, за да се кара с нея, но нямаше да търпи отвратителното ѝ настроение и да го замерва, с каквото ѝ попадне. Особено пък като не можеше да ѝ отвърне със същото. Насред път той спря, обърна се и тръгна обратно нагоре.

Когато отвори вратата, тя седеше унила, с безучастен вид. Сърдеше се на себе си, мразеше се, че не можеше спокойно да понесе положението и искаше всички да я оставят на мира.

— Сега пък какво?

— Ставай.

Черити залепи гръб на таблата.

— Защо?

— Ставай! — повтори Роман. — Обличай се! Трябва да има някой под за миене или пепелник за изхвърляне.

— Казах, че няма да ставам — вирна тя глава. — И нямам намерение да го правя.

— Или ставаш сама, или аз ще те измъкна.

От гняв очите ѝ потъмняха, а брадичката щръкна още повече.

— Само посмей!

Съжали за думите в мига, в който ги произнесе. Не се и съмняваше, че той би посмял всичко.

Оказа се права. Роман прекоси стаята, отиде до нея и я хвана за ръката. Черити здраво стисна с другата таблата на леглото. Това не му попречи да я издърпа и изправи на колене, ала тя успя да се окопае. Преди схватката да се бе разгорещила прекомерно, започна да се киска.

— Това е глупаво, Роман! — Усети отслабналата му хватка и се вкопчи по-здраво в таблата. — Наистина е глупаво, престани! Ще свърши с това, че ще падна и ще си направя нова дупка в главата.

— Нали искаше да ставаш? Хайде сега, ставай.

— Не, исках да се самосъжалявам. И много добре се получаваше при това. Ей, ще ми измъкнеш рамото!

— Ти си най-големия инат, най-твърдоглавата и неразумна жена, която познавам! — отвърна ѝ, но я пусна.

— Ще преглътна първите две, ала третото е под въпрос. Обикновено съм разумна.

Засмя се и седна по турски. Бурята беше преминала. Поне тази, която бушуваше в нея. Макар в неговите очи още да съзираше стаен гняв. Черити въздъхна дълбоко.

— Така страхотно си тъгувах и се окаявах сама, преди да влезеш. Извинявай, задето си го изкарах на теб.

— Не е нужно да се извиняваш.

— Напротив. — Би му протегнала ръка, но видът му не предполагаше, че бе склонен да склучи примирие. — Просто не съм свикнала да стоя настрани от всичко, което става тук. А и почти никога и не боледувам, така че нямам опита да приемам стоически подобно наказание. — Тя разсеяно мачкаше чаршафа между пръстите си. Погледна го отдолу нагоре. — Наистина извинявай, Роман. Дълго ли ще ми се сърдиш?

— Това ще е най-доброто разрешение.

Сръдната нямаше нищо общо с чувствата му в този момент. Черити изглеждаше толкова привлекателна с тази неуверена усмивка на лицето, с разрошената си коса и нощницата, закопчана до шията, а оставяща краката полуголи.

— Искаш да ме напляскаш ли?

— Може би. — Беше безнадеждно. Усмихна се и седна до нея. Сви юмрук и го подпря под брадичката ѝ. — Така и ще направя, почакай само да се оправя.

— Беше много мило, че ми донесе вечерята. Дори не ти благодарих.

— Не си.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

Черити издуха косата от очите си и реши все пак да поразпита.

— Как беше тълпата тази вечер?

— Сервирах на тридесет маси.

— Май ще трябва да ти повиша надницата. Сигурно Мей е направила нейната велика торта с шоколадов крем?

— А-ха.

Той усети как устните му отново се разтягат.

— Не вярвам да е останало някое парченце?

— Нито трошица. Беше превъзходна.

— Ти опита ли я?

— Храната влиза в заплащането ми.

На Черити ѝ докривя. Облегна се на възглавницата.

— Правилно.

— Пак ли ще се цупиш?

— Само за малко. Искях да те питам дали шерифът има някакви новини за колата.

— Не много. Намерили са я изоставена на около петнадесетина километра отук. — Роман се пресегна и разглади бръчката между веждите ѝ. — Не се безпокой.

— Не се безпокоя. Не чак толкова. Просто се радвам, че не е пострадал и някой друг. Лори каза, че ти е била ударена ръката.

— Нищо особено.

Пръстите им бяха преплетени. Той не помнеше дали сам бе хванал ръката ѝ, или тя неговата.

— На разходка ли беше излязъл?

— Чаках теб.

— О-о! — усмихна се пак Черити.

— По-добре е да си полегнеш.

Роман отново се почувства неловко, някак тромав и непохватен. Никоя друга жена не бе предизвиквала у него подобно усещане.

Тя неохотно пусна ръката му.

— Пак сме приятели, нали?

— Може и така да се каже. Лека нощ, Черити.

— Лека нощ.

Той стана, отиде до вратата и спря там. Не можеше да прекрачи прага. Стоеше и се бореше със себе си. Това продължи само секунди, ала и на двамата им се стори, че са изминали часове.

— Не мога — обърна се и тихо затвори вратата.

— Какво не можеш?

— Да си тръгна.

Усмивката разцъфтя в очите ѝ, върху устните ѝ. Разтвори ръце, както Роман знаеше, че ще направи. Да се върне при нея бе почти толкова трудно, колкото и да си тръгне. Взе ръцете ѝ и здраво ги стисна в своите.

— Не съм подходящ за теб, Черити.

— Мисля, че си много подходящ дори. — Тя доближи ръката му до бузата си. — Което значи, че някой от нас греши.

— Стига да можеш, щях да се махна и да вървя, без да спирам.

Жегването бе остро, но Черити го изтърпя. Не си и беше мислила, че любовта ѝ към Роман ще е лека и безболезнена.

— Защо?

— Поради причини, които сега не мога да ти обясня. — Той прикова поглед в сплетените им ръце. — Ала не мога и да си тръгна. Рано или късно ти ще пожелаеш да бях го сторил.

— Няма. — Тя го дръпна надолу към леглото и го накара да седне. — Каквото и да се случи, винаги ще се радвам, че си останал. — Този път Черити разглади бръчката на челото му. — Вече ти казах, че между нас нищо няма да стане, ако не го чувствам за правилно. И наистина така мисля. — Вдигна ръце и ги обви около врата му. —

Обичам те, Роман. Да си с мен тази нощ е нещо, което искам, което сама съм избрала.

Да я целуне бе като да потъне в забрава. Меко, приятно, невероятно хубаво, за да е вярно. Но не прогони гнетящата го мисъл, че не бива да го прави. Единственото му желание бе да я предпази, да я защити, а не да я наранява, както знаеше, че неминуемо ще стане. Защото нямаше друг избор.

Ала нека тази нощ за няколко скъпоценни часа бъдещето да спре да съществува. С нея той щеше да бъде такъв, какъвто никога преди не се бе и опитвал да бъде. Нежен, любещ, мил. С нея би могъл да повярва, че любовта бе всичко на този свят.

Обичаше я. Макар досега да не бе подозирал, че бе способен на това силно и уязвимо чувство, Роман го изпитваше. То извираше и струеше в него, леко и сладко, лекуващо прежните му рани, помагащо да ги забрави, облекчаващо болката, с която винаги бе живял. Откъде би могъл да знае, когато нахлу в живота ѝ, че тя ще се окаже неговото спасение? В малкото останало им време той щеше да ѝ покаже. И щеше да подари на себе си нещо, което никога не се бе надявал да има.

Роман я кара да се чувства красива. Изящна и крехка, мислеше Черити, докато устата му като полъх докосваше нейната. Той сякаш разбираше, че тази първа тяхна нощ трябваше да бъде вкусена с наслада и запомнена. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и тя чу собствената си въздишка, после неговата. Всичко, което си бе представяла, че може да има помежду им, бе нищо в сравнение с изпитването.

Без да спира да я целува, Роман я наведе полека надолу, като едва я докосваше. Обичаше го, но не бе предполагала, че притежаваше такава нежност. Нито пък можеше да знае, че той сам току-що я откриваше в себе си.

Малката настолна лампа разпръскваше бледа кехлибарена светлина. Не беше запалил свещите. Ала виждаше вторачените ѝ в него потъмнели очи, полуотворените ѝ устни, когато се приближи да ги целуне. Не беше пуснал музика. Но чу мекото шумолене на нощницата ѝ, когато го прегърна. Този звук щеше да запомни завинаги. Лек ветрец нахлуваше през отворения прозорец и разносяше из стаята аромата на цветята, които другите ѝ бяха донесли. Ала него го изпълваше уханието на нейната плът. За него бе копнял и жадувал.

Леко, едва ли не като със страх да не би допира да я нарани, Роман взе в шепи гърдите ѝ. Дъхът ѝ секна, а след това излезе като стон, който опари врата му. Нищо не го бе възбуждало така.

После, без да отделя поглед от него, Черити вдигна ръце и започна да разкопчава ризата му. Очите ѝ бяха тъмни, дълбоки и толкова кипящи от живот, колкото морето, заобикалящо дома ѝ. Можеше да прочете в тях всички избликнали на повърхността чувства.

— Искам да те докосвам — прошепна тя и смъкна ризата от раменете му. Сърцето ѝ заби лудо при вида на стегнатото като пружина тяло.

В него имаше вълнуваща сила, сила, която възбуждаше. Навярно защото излъчваше непримиримост и непреклонност. Тялото му беше жилаво, създаваше усещане за твърдост и издръжливост, които я караха да разбира, че този мъж се бе борил, че щеше да продължава да се бори. Но ръцете му, които я галеха, бяха нежни, почти колебливи. Вълнението ѝ нарасна, ала без примес на страх.

— Струва ми се, че цял живот съм мечтала да те докосвам. — Черити прокара леко пръст по превръзката на ръката му. — Боли ли?

— Не. — Всеки мускул по тялото му се напрегна, когато тя плъзна ръце към гърдите му. Беше невъзможно да проумее как някой бе в състояние да му носи такава утеха и да му причинява същевременно такова страдание. — Черити...

— Само пак ме целуни, Роман — промълви тя.

Нямаше сили да откаже. Чудеше се какво ли би му поискала, ако знаеше, че в този миг бе безсилен да ѝ откаже каквото и да било. Съпротивлявайки се на потока мрачни, безнадеждни мисли, той продължи да я милва нежно, докато не усети как тръпне под пръстите му.

Знаеше, че може да ѝ достави удоволствие. Нуждата да го стори тежко туптеше в тялото му. Можеше да разпали страстта ѝ. Това желание бушуваше в него като огън в сух шубрак. Още щом я докосна, разбра, че бе в състояние да я направи слаба или силна, дива или кротка. Но тази мисъл не го изпълваше с чувство за власт. Беше благоговение.

Черити щеше да му даде всичко, което ѝ поискаше. Без въпроси, без задръжки. Тази силна, красива, вълнуваща жена бе негова. Не беше сън, от който да се събуди посред нощ, угнетен и потиснат. Не беше

мечта, която да се преструва, че никога не е имал. Беше нещо истинско. Тя беше истинска и го очакваше.

Можеше да смъкне нощницата ѝ с едно дръпване. Ала Роман започна да разкопчава всяко едно от ситните копченца, следваше оголената тясна пътечка с леки, бавни целувки и чуваше как дишането ѝ се ускорява. Пръстите ѝ се впиха в гърба му, после се отпуснаха. Кръвта ѝ кипеше и я замайваше. Можа само да изстене, когато езикът му навлажни плътта ѝ, погъделичка я и я нажежи. Той я съблече и нощният въздух я лъхна тръпнещо. После я взе в ръцете си.

Черити се уви около него, сърцето ѝ биеше до пръсване под устните му. Роман имаше нужда да се отдръпне за миг, да се овладее, за да може да я отведе надалеч, да я възкачи до небесата. Шепнесе ѝ и използва всичките си умения, за да я отдалечи от ръба на безумието.

Чувстваше напрегнатото ѝ тяло, тръпките, които го разтърсваха. Видя отнесеня поглед в очите ѝ. Чу я да мълви задавено името му и покри устата ѝ с целувка, пое дългия, тих стон. Тялото ѝ омекна в ръцете му.

Отпусна се и сякаш заизтича като вода измежду пръстите му. Усети със задоволство как възбудата ѝ нараства при най-лекото докосване.

Беше невъзможно. Невъзможно да усеща така силно и да иска още. Протегна слепешката ръце към него. Вълните на удоволствието прииждаха и я заливаха, докато ръцете ѝ натежаха и вече не бе в състояние да ги помръдне. Беше затворничка, доброволна заточеница на безумните, възхитителни усещания, с които той разкъсваше тялото ѝ. Искаше да го заключи в себе си, да го държи там, завинаги там. Беше я повел на бавно и дълго пътешествие към невиджани места, към места, в които искаше да остане навеки.

Когато се плъзна в нея, тя чу тихия му, дрезгав стон. Значи и Роман беше пленник. Пленник като самата нея.

С лице, заровено на шията ѝ, той се бореше с напирателната нужда да облекчи желанието. Беше окован между рая и ада и ликуваше там. В нея. За нея. За тях. Чу я да хлипа и мълви името му. Черити беше с него както с никого досега.

Тя обви ръце около него, за да му попречи да се отмести.

— Не мърдай.

— Притискам те.

Черити въздъхна дълго, дълго.

— Не ме притискаш.

— Много съм тежък — настоя Роман и се претърколи настрани, но продължи да я държи в прегръдката си, притиснал я плътно до себе си.

— Така става — намести тя доволно глава на рамото му. — Ти си най-невероятният любовник.

Той дори не опита да скрие усмивката си.

— Благодаря — погали я собственически по хълбока. — И много ли си ги имала?

Беше неин ред да се усмихне. Нотката на ревност в гласа му бе великолепно допълнение към и така прекрасната нощ.

— Какво значи „много“?

Роман се постара да не обръща внимание на трепналото в миг раздражение и продължи играта.

— Повече от трима. Трима са няколко. Всичко, което е повече от трима, е много.

— А-ха. Е, ами в такъв случай... — Почти й се дощя да излъже и да съчини цяла тумба. — Имала съм по-малко от няколко. Това не означава обаче, че не мога да позная кой е невероятен, ако попадна на такъв.

Той я изгледа изпитателно.

— Не съм направил нищо през живота си, с което да те заслужа.

— Не ставай глупав. — Черити се протегна и го целуна. — И не променяй темата.

— Каква тема?

— Хитър си, Деуинтър, ала не чак толкова. — Повдигна вежда и го изгледа настойчиво. — Мой ред е да попитам колко любовници си имал.

Този път той не се усмихна.

— Прекалено много. Но само една е от значение.

Закачливият й израз се стопи.

— Ще ме накараш да се разрева — промълви и зарови глава на гърдите му.

Още не, помисли Роман и я погали по косата. Ала скоро и това ще стане.

— Защо не си се омъжила? — зададе неочаквано и за себе си въпроса на глас. — Семейство, деца?

— Ама че странен въпрос. Ами защото никого не съм обичала досега. — Тя премига, осъзнала в миг скрития смисъл на собствените си думи, после вдигна глава и се усмихна насила. — Не беше намек.

Но беше точно това, което му се искаше да чуе. Знаеше, че бе безумие да си позволи подобни мисли, дори за кратко, ала му се искаше да си представи, че Черити го обича достатъчно, за да прости, приеме и обещае.

— Ами пътешествието, за което ми спомена? Защо не си го направила?

Тя сви рамене, после отново се отпусна в прегръдката му.

— Може би защото дълбоко в себе си чувствам, че нито едно място няма да ми хареса, ако съм сама. Какво ѝ е хубавото на Венеция, щом няма с кого да се возиш в гондолата? Или Париж, ако не се държиш с някого за ръце?

— Можеш да пътуваш с мен.

Полуунесена в дрямка, Черити се усмихна. Той едва ли разполагаше с повече средства, отколкото бе цената на един билет за ферибота.

— Дадено. Само ми кажи кога да си стягам багажа.

— Ще го направиш ли? — обърна Роман брадичката ѝ, за да я погледне в сънените очи.

— Като нищо.

Целуна го, сгуши глава на рамото му и заспа.

Той угаси лампата върху нощното шкафче. Дълго лежа, прегърнал я, и се взира в тъмнината.

ОСМА ГЛАВА

Черити бавно отвори очи и се учуди защо не може да помръдне. Видя лицето на Роман на сантиметри до себе си. Той неусетно се бе примъкнал в съня си съвсем близо до нея и я бе приковал с ръце и крака по един, както ѝ се стори, неописуемо приятен начин, изразяващ покровителство и закрила.

Без да обръща внимание на неудобното положение, тя остана да лежи неподвижно и използва момента да му се нагледа до насита.

Винаги бе смятала, че насън хората изглеждат по-слаби и беззащитни, по-уязвими. Но не и Роман. Той имаше вид на човек, свикнал да посреща връхлитащи го беди и грижи. Сега спеше и тялото му беше отпуснато. Почти.

Докато го съзерцаваше, Черити остана с усещането, че заспал или буден, Роман сякаш през цялото време бе нащрек. Запита се дали винаги е било така. Откъде се бе взел този навик? По принуда ли си го бе създал? Наистина, усмивката смекчаваше напрегнатия, бдителен израз в очите му, придаваше на лицето му едно особено очарование. Ала според нея той твърде рядко се усмихваше.

Тя щеше да промени това. С времето лека-полека щеше да го научи да се отпуска спокойно, да се радва и весели, да споделя. Щеше да го направи щастлив. Не бе възможно да обичаш така, както Черити обичаше, и да не срещнеш взаимност, да не ти бъде отвърнато със същото. Не бе възможно след изживяното тази нощ, сърцето му да не бе завладяно и отдадено по същия начин, като нейното.

Рано или късно, по-добре рано, разбира се, стига тя да съумееше да го направи, Роман щеше да разбере колко им бе хубаво заедно. И колко още по-хубаво щеше да става през годините, които ги очакваха. Тогавя вече, след като и двамата бяха убедени в това, щеше да може да се мисли за обещания, обвързване, семейство и бъдеще.

Няма да те пусна да си идеш, каза му мислено. Още сам не го съзнаваш, но здраво съм те сграбчила и ще ти е много трудно да се измъкнеш.

У него има толкова много, което може да даде, помисли си. Не само физически, макар без свян да признаваше, че любовните му умения я бяха омаяли и ѝ бяха доставили огромна наслада. Черити усещаше, че в душата му бушуваха чувства, които той обаче обуздаваше и като че държеше изкъсо. Какво ли бе преживял, чудеше се, какво ли му се бе случило, та така се опасяваше от любовта, така се страхуваше да я дари някому?

Обичаше го твърде силно и всеотдайно, за да иска отговор. Това бе въпрос, на който Роман трябваше сам да пожелае да отговори... Въпрос, на който тя знаеше, че щеше да отговори в мига, когато напълно ѝ повярваше, когато бе готов да ѝ се довери изцяло. И тогава щеше да му покаже, че всичко друго бе без значение. Че единственото важно от този момент нататък бяха само чувствата им един към друг.

Надигна се и леко го целуна по устата. Той тутакси отвори очи. Нужен бе само миг, за да се проясни погледът им. Черити като омагьосана наблюдаваше как изразът им се променя от тревожно подозрителен до изпълнен с пламенна страст.

— Леко спиш — каза. — Аз просто...

Преди да довърши, Роман с алчна настойчивост впи устни в нейните. Тя само тихо простена и се разтопи в целувката му.

Това бе единственият начин, по който можеше да ѝ каже какво означаваше за него да се събуди и да я намери до себе си, топла и отзивчива. Твърде много сутрини се бе събуждал самотен в чужди легла и празни стаи.

Ето за това бе жадувал. Години наред съзнателно се беше отдръпвал от всеки, направил опит да се сближи с него. Работата. Повтаряше си, че бе поради естеството на работата му. Ала това не бе истина. Негов собствен беше изборът да остане сам, защото не искаше да рискува отново да загуби. Да страда отново. Сега, макар и за една нощ само, всичко се беше променило.

Щеше да запомни всеки миг от тази нощ и първите бледи сенки на утрото, песента на птиците, посрещащи изгрева, уханието на горещото ѝ тяло, притиснато в него. И устните ѝ... Щеше да запомни вкуса на устните ѝ, които нетърпеливо се разтваряха под неговите.

Такава дълбока, всепоглъщаща жажда го преизпълваше. Черити я усети, разбра и ѝ отвърна сляпо, без колебание. Зората прогонваше

нощта, а събудилите им се желаниа се отразиха едно в друго и се сляха.

Бавно, полека, докато устните му галеха лицето ѝ, той навлезе в нея. С тиха въздишка и неясен шепот тя го прие.

Чувстваше се силна като дъб под напора на буря и доволна като котка с мляко по мустаците. Изпъна ръце и се протегна със затворени очи.

— И като си помисля само, че смятах тичането за най-добрия начин да започнеш деня! — засмя се Черити и отново се сгуши на рамото му. — Трябва да ти благодаря, че ми показва колко съм се заблуждавала.

— Удоволствието е изцяло мое. — Сърцето му още биеше като с чук в ребрата. — Дай ми само минутка и ще ти покажа още по-добра причина да останеш цялата сутрин в леглото.

Божичко, беше съблазнително! Тя тръсна решително глава, преди кръвта ѝ отново да закипи. Гризна го по ухото, надигна се и седна.

— Стига да ми отделиш малко време, след като се върна.

Роман я задържа за китката и не я пусна да стане.

— Откъде да се върнеш?

— От разходката с Лудвиг.

— Не!

Другата ѝ ръка, вдигната, за да отметне назад косата, застина във въздуха. Черити се постара да довърши спокойно движението и приглади разпилените кичури.

— Какво „не“?

Този тон му беше познат. Сега тя отново беше непреклонната и упорита личност, която не приемаше заповеди, нищо че лицето ѝ все още грейше, озарено от скорошното любене и че седеше гола до кръста, докдето я покриваше чаршафът. Той реши да ѝ покаже, че за пореден път се заблуждаваше.

— Няма да извеждаш кучето на разходка.

Черити не искаше да се карат и само се усмихна търпеливо.

— Разбира се, че ще го изведе. Вчера си спазих обещанието да остана цял ден в леглото. И цялата нощ, ако е за въпрос. Сега възнамерявам отново да се заловя за работа.

Всъщност, колкото по-скоро всичко потечеше в нормалното си русло, толкова по-добре. Но в никакъв случай не можеше да я пусне да

ходи по безлюдния път сама. Виж, само около хотелчето, бе друго нещо.

— Не си в състояние да препускаш три километра натам и обратно.

— Близо пет километра, при това съм в състояние.

— Пет? — повдигна вежди Роман и я потупа по бедрото. — Нищо чудно тогава, че си в такава стегната форма.

— Не става въпрос за това.

Тя се отдръпна, преди милувките му да я размекнат.

— Имаш невероятно тяло.

Черити бутна сновящата му ръка.

— Роман... Наистина ли?

Устните му се разтеглиха в усмивка. Така го харесваше най-много.

— Несъмнено. Нека да му се порадвам.

— Не, аз... — Черити хвана ръката му, тръгнала пак по бедрото ѝ. — Направо ще умрем, ако се опитаме да го направим още веднъж.

— Готов съм да рискувам.

— Роман, говоря сериозно.

Главата ѝ се отметна назад и тя изстена в изнемога, почувствала зъбите му върху кожата си. Не е възможно, помисли си, просто е невъзможно това загадъчно, дълбоко и неустойимо желание пак да надделее над всичко останало.

— Роман...

— Великолепни крака — промърмори той и прокара език зад коляното ѝ. — Нощес не им обърнах достатъчно внимание.

— Ти... — запря се Черити с ръце в леглото. — Опитваш се да ми отвлечеш вниманието.

— А-ха.

— Само че не можеш! — Тя затвори очи. Ала той можеше и го правеше. Подлудяваше я. — Лудвиг има нужда да се раздвижи — успя да отрони. — Това му доставя радост.

— Добре. — Роман се изправи, седна и я прегърна през кръста. — Аз ще го изведа.

— Ти? — Извърна глава, за да си поеме дъх и избегне поредната му целувка. Отново я полазиха сладостни тръпки, когато устните му се

плъзнаха надолу по шията ѝ. — Не е нужно. Аз съм съвсем... Роман... — промълви едва. Пръстите му обикаляха в кръг гърдите ѝ.

— Да, наистина вълшебно тяло — измърмори той. — Дълго, стройно и невероятно отзивчиво. Не мога да те докосна, без да те пожелаая.

С нов изтръгнал се стон Черити застана на колене.

— Полагаш сериозни старания да ме прелъстиш.

— Бързо схващаш.

Тя губеше, позорно и напълно сразена. Знаеше, че после ще е бясна заради това, но сега бе в състояние единствено да се долепи до него и да го остави да прави каквото иска.

— Това ли само ще ми отговориш?

— Не. — Роман я хвана през кръста и я преобърна. — Ала ето това ще свърши работа.

Не можа да устои и обви крака и ръце около него. Остави страстта да ги погълне и двамата. Щом бурята отшумя, рухна отмаляла и не се възпротиви, когато той придърпа чаршафа и я зави.

— Стой тук — каза ѝ и я целуна по косата. — Ще се върна.

— Каишката му е на куката под стълбището — промърмори Черити. — Давам му два черпака от кучешката храна като се върне. И прясна вода.

— Смятам, че ще се оправя с едно куче, Черити.

Тя се прозя и вдигна одеялото по-нагоре.

— Обича да преследва котката на Фитцмонсови. Но не се безпокой, не може да я хване.

— Това ще ми е утеха. Направо си отдъгнах. — Роман си завърза обувките. — Нещо друго, което трябва да знам?

— М-м-м — тикна глава във възглавницата Черити. — Обичам те.

Както и преди, когато я чу да го казва, той се стъписа. Още повече, че тя, изглежда, наистина го мислеше. Мълчаливо излезе от стаята.

Черити се протегна под завивките. Не се чувстваше уморена. Ала Роман имаше право. Спането не беше най-основателната причина човек да прекара сутринта в леглото. Независимо от всичките ѝ контузии, бе убедена, че никога през живота си не се бе чувствала по-добре.

Въпреки това си позволи да се поглези и помързелува, като се излежава в полудрямка, докато накрая съвестта я загриза и прогони от кревата. Стана, машинално пусна стереото и оправи леглото. В дневната прегледа бележките, които си беше направила, и добави още някои. После се отправи към банята. Тананикаше си под съпровод на концерта за цигулка на Чайковски, когато завесата на душа се отвори със замах.

— Роман! — притисна тя ръце до гърдите си и се облегна на плочките. — Можеш със същия успех да ме застреляш, вместо да ме плашиш до смърт! Никога ли не си чувал, че човек може да умре от уплаха?

— Стрелбата фигурира в едни други мои планове.

Косата ѝ бе вързана високо, а в ръката си държеше сапун с някакъв много женствен аромат. Кожата ѝ блестеше от капчиците вода и сапунената пяна. Той смъкна ризата си и я хвърли настрани.

— А на теб никога ли не ти е минавало през ум да опитомиш това куче?

— Не — засмя се Черити, като го гледаше как разкопчава джинсите си. — Май действително имаш нужда от един душ. — Без да казва нищо, Роман метна джинсите върху ризата. Черити с удоволствие го измерваше с поглед. — Както виждам, тичането ни най-малко не те е изморило...

Разсмя се, когато той се пъкна при нея.

Близко час по-късно слязоха долу.

— Мога да изям всичко на света! Добро утро, Боб — поспря се тя с усмивка пред рецепцията.

— Черити! — Боб усети как дланите му се изпотяват, зърнал Роман зад гърба ѝ. — Как си? Още ти е прекалено рано да ставаш и да ходиш насам-натам.

— Добре съм. — Тя разсеяно запрелиства поставените пред него книжа. — Извинявай, че те оставих вчера в критичен момент.

— Не ставай глупава. — Страхът се впи в стомаха му и го загриза при вида на превързаната рана върху слепоочието ѝ. — Ужасно се тревожехме за теб.

— Оценявам го, но е излишно да се тревожите повече. — Черити отправи усмивка на Роман. — Никога през живота си не съм се чувствала по-добре.

Боб улови погледа и изстина. Ако ченгето бе влюбено в нея, помисли, то това утежняваше положението и ставаше още по-опасно.

— Радвам се да го чуя. Ала...

Тя спря с ръка възражението му.

— Има ли нещо спешно?

— Не. — Той погледна под око Роман. — Няма.

— Добре. — Черити отмести книгата настрана и се взря в лицето му. — Какво ти е, Боб?

— Нищо. Какво може да ми е?

— Изглеждаш ми нещо блед. Да не си болен?

— Не, всичко е наред. Получихме още заявки. Почти целият юли е плътно резервиран.

— Чудесно. Ще прегледам нещата след закуска. Иди да пийнеш кафе.

Тя го остави и влезе в трапезарията.

Три от масите бяха вече заети. Гостите се наслаждаваха на специалния кейк на Мей, който им бяха поднесли преди сервирането на закуската. Бони приемаше поръчките. Сутрешното меню беше прилежно изписано на дъската, а музиката свиреше като фон, тихо и успокояващо. Цветята бяха свежи и кафето горещо.

— Нещо да не е както трябва? — попита Роман.

— Не — оправи Черити яката на ризата му. — Какво може да не е наред? Всичко изглежда просто превъзходно.

Като видя, че няма работа тук и почувствала се ненужна, тя се отпрати към кухнята.

Този път там нямаше препирни и разправии, които да разтървава. Мей и Долорес работеха рамо до рамо, а Лори слагаше върху подноса първата поръчка.

— Трябва ни още масло за препечените филийки — каза Мей.

— Веднага. — Жизнерадостна като птичка, Долорес започна да загребва малки стегнати топчици масло. Подаде пълната купичка на Лори и забеляза стоящата на вратата Черити.

— О, добро утро! — изкриви се в усмивка кокалестото ѝ лице. — Не очаквахме да те видим на крак.

— Нищо ми няма.

— Седни, момиче. — Като едва ѝ хвърли поглед, Мей продължи да слага натрошено сирене в омлета. — Долорес ще ти налее чай.

Черити се усмихна кисело.

— Не искам чай.

— Искам и трябва са две различни неща.

— Радвам се да видя, че си по-добре — каза Лори и се втурна навън с подноса.

Влезе Бони с тефтерче в ръка.

— О, здрасти, Черити! Мислехме, че ще полежиш някой и друг ден. По-добре ли се чувстваш?

— Добре съм — процеди Черити. — Просто екстра.

— Чудесно. Два омлета с шунка, Мей. И поръчка за печени сандвичи със салам. Два билкови чая, една виенска кифла — по-препечена. Освен това кафето ни свършва.

Тя забодде листа с поръчките на кука до печката, взе каната с кафе, която Долорес ѝ подаде, и излезе забързано.

Черити посегна за престилка, само колкото Мей да я плесне по ръката.

— Казах ти да седнеш!

— А пък аз ти казах, че съм добре. Д-о-б-р-е. Ще помогна за сервирането.

— Ще правиш само каквото аз ти кажа. А сега сядай. — Тя погали Черити по ръката. Никой друг не знаеше и не умееше да се справи с този неин инат по-добре от Мей. — Хайде, бъди послушна. Няма да се притеснявам толкова, ако знам, че си закусила хубаво. Нали не искаш да ме притесняваш?

— Не, разбира се, но...

— Ето, така бива. А сега седни. Ще ти направя пържени филийки. Любимите ти.

Черити се подчини. Долорес постави отпреде ѝ чаша чай и я потупа по ръката.

— Ама ти наистина уплаши всички ни вчера. Седни, Роман. Ще ти наля кафе.

— Благодаря — настани се той на масата. — Много си нацупена — обърна се тихо към Черити.

— Не съм.

— Докторът ще се отбие днес преди обяд пак да те погледне.

— О, за Бога, Мей...

— Няма да правиш нищо, докато той не позволи — рече категорично Мей и захвана да приготвя донесената от Бони поръчка. — Да не мислиш, че кой знае колко ще свършиш, ако не си напълно добре? И бездруго вчера нещата бяха с главата надолу.

Черити престана да се взира съсредоточено в чая си и вдигна поглед.

— Така ли?

— Всички се щураха и задаваха въпроси, на които никой не получаваше отговор. Изчезна цял вързоп покривки...

— Изчезна? Но как...

— Намериха се. — Мей се отдръпна малко, за да направи място на Долорес до печката. — Ама настъпи бъркотия за известно време. После пък на вечерята... Работна ръка ни липсваше и още как. — Мей намигна на Роман зад гърба на Черити. — И дума да няма, че ще сме доволни, щом докторът позволи да ставаш. Остави шунката да се препече, Долорес!

— Препечена е.

— Не е достатъчно.

— Да я изгоря ли искаш?

Черити се усмихна и сръбна от чая. Хубаво беше да е пак тук.

Видя Роман отново едва следобед. С молив зад ухото, бележник в единия джоб и парцал в другия, тя се бе втурнала по коридора към стаята си.

— Много ли бързаш?

— Ох! — позабави крачка, колкото да му се усмихне. — Бързам. Има едни документи в стаята ми, които трябва да отнеса в офиса.

— А това какво е? — кимна той към парцала.

— Една от камериерките също е хванала грип. Отпратих я да си ходи. — Черити погледна часовника си и свъси вежди. Ала реши, че все пак може да отдели две минути за разговор. — Дано на Боб поне му няма нищо.

— Какво му е на Боб?

— Не знам. Нещо не изглежда добре. — Отметна назад косата си и тъничките златни обици на ушите ѝ се заклатиха. — Както и да е, но не ни достигат камериерки, а в трета и пета стая очакваме нови гости

за настаняване, пък пета се освободи едва тази сутрин. Не бих казала, че семейство Гарсон биха спечелили награда за особени чистници.

— Нали докторът нареди да си починеш час-два?

— Да, ама... Ти откъде знаеш?

— Питам го. — Роман измъкна парцала от джоба ѝ. — Аз ще почистя.

— Не ставай смешен. Това не ти е работа.

— Работа ми е да оправям нещата. Ще оправя пета стая. — Хвана я за брадичката, преди да успее да възрази отново. — Щом свърша, ще се кача горе. Ако не те заваря в леглото, мисли му! Лично ще те напъхам там.

— Звучи като заплаха.

Той се наведе и я целуна. Силно.

— Заплаха си е.

— Умирам от страх! — отвърна тя и се заизкачва по стълбите.

Не че смяташе да пренебрегва съветите на лекаря. Не напълно. Просто една следобедна дрямка фигурираше далеч назад в списъка на предвидените за вършене неща. Времето не стигаше, а на всичкото отгоре всяко обаждане по телефона включваше петминутно обяснение на произшествието и състоянието ѝ.

Не, вече бе напълно добре. Да, какво безобразие някой да задигне колата на горката госпожа Нортън и да кара тъй безразсъдно. Да, сигурна е, че шерифът ще разнищи цялата история. Не, не ѝ е счупен крака... Нито ръката... Рамото също. Да, разбира се, че ще си почива и ще се пази, благодаря много.

Загрижеността и вниманието щяха да я трогнат, ако не я чакаше толкова работа. А за капак на всичко Боб беше разсеян и се държеше като отнесен. Притеснена, да не би да е болен или да го измъчват някакви лични проблеми, Черити се нагърби и с по-голямата част от неговите задължения.

На два пъти твърдо решаваше да спре и да се качи в спалнята си, ала и двата пъти я забавиха новопристигнали гости, които трябваше да настани. Като се надяваше Роман да е спретнал пета стая, тя въведе там двойка младоженци.

— Оттук имате прекрасна гледка към парка.

Каза им и надникна в банята, за да се увери, че са сложени чисти кърпи. Роман ги беше провесил на закачалките, точно където им беше мястото. Леглото — с бяла табла във формата на две преплетени сърца — беше застлано с войнишка прецизност, която не можеше да се сбърка. Черити с усилие устоя на изкушението да повдигне покривалото, за да провери по същия начин ли бяха подпъхнати и чаршафите.

— В салона безплатно поднасяме вино всеки следобед в пет часа. Добре е за вечеря да си направите резервация, ако смятате да се храните при нас, особено пък днес, както е събота. Закуската се сервира между седем и половина и десет. Ако желаете... — Тя млькна, защото в стаята влезе Роман. — Ще дойда при теб след минутка — каза му и се обърна пак към младоженците.

— Извинете — кимна им приветливо той и вдигна Черити на ръце. — Госпожица Форд е нужна другаде. Приятно прекарване.

След първоначалния шок тя започна да се съпротивлява.

— Ти какво, полудя ли? Пусни ме долу!

— Така и смятам да направя... В леглото обаче.

— Не можеш ей така... — Думите се превърнаха в отчаян стон, когато я понесе през салона.

Двамата мъже на дивана прекъснаха приказките си за риболов. Семейство, връщащо се от разходка, се стъписа и зяпна от вратата. Госпожиците Мили и Луси на масичката до прозореца спряха обичайната си игра на домино.

— Кажу ми, не е ли романтично? — обади се госпожица Мили, след като двамата бяха изчезнали по посока на западното крило.

— Постави ме в изключително неудобно положение! — сопна се Черити.

Роман я понамести в ръцете си и продължи да я носи нагоре по стълбите.

— Имаш късмет, че съм направил само това.

— Нямах право да ме прекъсваш, когато посрещам гостите. А за да влошиш нещата докрай, решавах да се правиш на Рет Бътлър.

— Доколкото помня, той имаше нещо съвсем различно наум, когато носеше една друга опърничава жена към леглото. — Пусна я върху кревата не особено нежно. — Ще си почиваш.

— Изкушавам се да те пратя по дяволите.

Роман се наведе и хвана лицето ѝ в шепи.

— Хайде, какво ти пречи?

Проклетата да е, ако му позволи да го обърне на шега.

— Доброто възпитание.

— Извадих късмет — приведе се той още повече към нея. Очите му блестяха закачливо и тя прехапи устни, за да не избухне в смях. — Не искам да ставаш отгук шестдесет минути.

— Или?

— Или... Ще насъскам Мей срещу теб.

— Удар под кръста, Деуинтър.

Роман я целуна леко до новата превръзка на слепоочието.

— Изключи се за час, рожбо. Няма да умреш.

Черити посегна и започна да си играе с копчето на ризата му.

— Ще ми е по-хубаво, ако легнеш при мен.

— Казах да се изключиш, а не обратното. — Телефонът в дневната иззвъня и той я задържа с ръка. — Дори не помисляй! Стой тук, аз ще го вдигна.

Черити подбели очи зад гърба му.

— Да? Тя си почива. Предайте му, че ще слезе при него след час. И никой да не се обажда повече до четири часа. Именно. — Погледът му падна разсеяно върху каталога, който беше оставила отворен върху бюрото. Една гравирана златна гривна с красив лилав камък по средата беше оградена с молив. — Ще се заемете сами, с каквото е нужно през следващия един час. Точно така.

— Кой беше? — провикна се Черити от съседната стая.

— Ще ти кажа след час.

— Престани, Роман!

Той застана на прага.

— Ще разбереш след един час, както вече ти обясних.

— Но ако е нещо важно...

— Не е.

Тя го изгледа наежено.

— Откъде знаеш?

— Зная, че не е по-важно от теб. Нищо не е по-важно.

Затвори вратата пред слисания ѝ поглед.

Ще трябва да следи Боб изкъсо, помисли Роман, като се отправи надолу. Докато го бе страх повече от него, отколкото от Блок, нещата

щяха да са наред. Щеше да се наложи само да го държи под напрежение още няколко дни. Блок и туристите от „Вижън Турс“ щяха да се появят във вторник. Когато си тръгваха в четвъртък сутрин, резето на клетката щеше да щракне.

Роман отвори със замах вратата на офиса и завари Боб да гледа тъпо в екрана на монитора с чаша кафе в ръката.

— За тип, който си изкарва хляба с далавери, изглеждаш много зян.

Боб сръбна от кафето.

— Досега не съм работил с надничачо зад рамото ми ченге.

— Просто мисли за мен като за свой делови партньор — посъветва го Роман. Взе чашата от ръката му и я помириса. — И престани да се наливаш.

— Дай ми да си отдъхна.

— Давам ти повече, отколкото заслужаваш. Черити се притеснява, да не би да те тревожи нещо... Нещо друго, освен присъдата, която ще излежаваш във федералния затвор. Само ти й липсваш сега, да те мисли и теб.

— Слушай, искаш от мен да се държа така, сякаш става дума за най-обикновена работа. Мамя Блок, насаждам го. — Ръката му трепереше, когато я прокара през косата си. — Не знаеш на какво е способен той. И аз не знам на какво е способен — погледна косо към чашата, която Роман бе оставил на разстояние от него. — Имам нужда от нещо, което да ми помогне да изкарам тези няколко дни.

— Ето какво ще те крепи. — Роман запали спокойно цигара. — Свършваш работата и аз се застъпвам, доколкото мога за теб. Оплескваш нещата и лично ще се погрижа да останеш в пандиза дълго и предълго. А сега си отдъхни.

— Какво?

— Казах да си отдъхнеш. Иди се разходи, изпий едно истинско кафе.

Роман изтръска пепелта от цигарата в кошчето за боклук.

— Да — изправи се Боб и изтри длани в панталоните си. — Виж, Деуинтър, играя открито с теб. Когато всичко свърши, надявам се да държиш Блок далеч от мен.

— За Блок аз ще се погрижа. — Това си обещание той смяташе твърдо да спази. Когато вратата зад Боб се затвори, вдигна телефона.

— Деуинтър — каза, щом отсреща се обадиха.

— Давай накратко — рече Конби. — Имам гости.

— Ще гледам да не ти се стопли мартинито. Искам да намерите шофьора.

— Деуинтър, дребната риба едва ли е от значение на този етап.

— За мен е от значение. Открихте ли го?

— Мъж, отговарящ на описанието, дадено ти от твоя информатор, е бил забелязан в Такома тази сутрин. Задържан е за разпит от местната полиция.

Конби покри с ръка слушалката. Роман приглушено го чу да казва нещо, посрещнато с безгрижен смях.

— Използваме влиянието си, за да удължим процедурата — продължи Конби. — Ще летя към теб в понеделник. Във вторник следобед вече ще съм се настанил в хотелчето. Казаха ми, че стаята е с изглед към езерото. Развъждали риба в него. Звучи доста примамливо.

— Искам думата ти, че Черити ще бъде държана настрана от всичко това.

— Както ти обясних и преди, ако е невинна, няма за какво да се безпокои.

— Не става въпрос за никакво „ако“. — Роман се помъчи да запази самообладание и смачка цигарата. — Тя няма нищо общо. Имаме доказателство.

— Думата на един хленчещ мижитурко.

— Едва не я убиха, по дяволите, а Черити дори не подозира нито това, нито причината!

— Тогава я дръж под око. Нямаме желание госпожица Форд да пострада или да я замесваме повече от необходимото. Там има и някакъв полицейски служител, който споделя същото възторжено мнение за госпожица Форд, като твоето. Шериф Ройс е успял да проследи дирите ти до нас.

— Как?

— Той е умно ченге, с връзки. Има братовчед, зет или нещо подобно в Бюрото. Не му е харесало да го държат в неведение.

— Положително.

— Смятам, че скоро ще те навести. Пипай кротко, Деуинтър, ала гледай да се справиш с него.

Тъкмо Роман чу в ухото си прецтракването от прекъснатата връзка и вратата на офиса се отвори. Един път, помисли си, и Конби да уцели. Остави слушалката и седна на стола до бюрото.

— Шерифе?

— Искам да знам какво, дявол да го вземе, става тук, агент Деуинтър!

— Затворете вратата. — Роман се облегна назад, като премисляше десетина различни начини да се оправи с Ройс. — Ще съм ви признателен, ако изпускате „агент“ засега.

Ройс се подпря с ръце на бюрото.

— Настоявам да разбере какво прави един специален федерален агент на моя територия!

— Изпълнява заповеди. Ще седнете ли? — посочи му стол.

— Държа да зная по какъв случай работите!

— Какво са ви казали?

Ройс изсумтя с негодувание.

— Стигна се дотам, че дори братовчед ми взе да го увърта, но аз и сам започнах да се досещам, Деуинтър, че пребиваването ви тук има нещо дяволски общо с вчерашния инцидент с Черити и с това, дето едва не я прегазиха.

— Изпратен съм тук с мисия под прикритие. — Роман замълча и отправи на Ройс дълъг, прям поглед. — Ала моя първостепенна задача е безопасността на Черити.

Ройс не бе прекарал близо двадесет години в органите на закона, за да не бе в състояние да прецени един човек. Преценката му за Роман го задоволи.

— От Вашингтон ми наговориха куп глупости за това, че я разследват.

— Вярно е. Така беше, но вече не е. Може обаче да си докара неприятности. Желаете ли да сте от помощ?

— Познавам това момиче, откакто се е родило. — Ройс свали шапката си и прокара ръка през косата. — Защо не спрете с глупавите си въпроси и не ми обясните какво става тук?

Роман му разказа, като поспря един-два пъти, за да му предостави възможност да пита.

— Няма време да влизам в повече подробности. Искам да зная колко от вашите хора можете за отделите за вторник сутринта.

— Всичките — отвърна без колебание Ройс.

— Нужни са ми само най-опитните. Имам информация, че Блок не само ще носи фалшивите пари, а с него ще бъде и мъж, който ще се регистрира като Джек Маршал. Истинското му име е Винсент Дюпон. Преди седмица е ограбил две банки в Онтарио, убил човек от охраната и ранил един гражданин. Блок ще го изкара нелегално от Канада в състава на туристическата група, ще го подържи тук два дни, после ще го препрати по най-краткия път до Южна Америка. За подобни пътнически услуги на такива като Дюпон той взима хубави, солидни сумички. Двамата, Дюпон и Блок, са опасни личности. Ще разполагаме с наши хора, ала тук има и цивилни граждани. Няма как да разчистим мястото, без да събудим подозрение.

— Рисквана игра играете.

— Зная. — Помисли си за Черити, която спеше горе. — Това е единственият начин, по който умея да играя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Черити караше към хотелчето, след като бе оставила трима от заминаващите гости на ферибота. Утрото несъмнено беше най-красивото, което някога бе виждала. След най-прекрасната нощ в живота ѝ, добави мислено. Не, двете най-прекрасни нощи в живота ѝ.

Макар да не се смяташе за прекалено романтична, често се бе питала какво ли е да бъдеш истински влюбен. Представите и фантазиите ѝ и на йота не се доближаваха до това, което изпитваше в момента. Беше някакво чувство за стабилност, но и замайващо същевременно. Беше просто и ясно, ала едновременно с това озадачаващо. Изпълваше всичките ѝ мисли така изцяло, както сърцето. Нямахше търпение да се върне в хотелчето, защото знаеше, че ще завари там Роман.

Струваше ѝ се, че всеки час, прекаран заедно, ги сближава все повече. Постепенно, стъпка по стъпка, усещаше как бариерите, с които той се бе оградил, се спускат. Искаше да е до него, когато накрая паднат съвсем.

Беше влюбен в нея. Тя бе сигурна в това, независимо дали Роман самият го съзнаваше. От начина, по който я гледаше, от това, как я галеше по косата, когато мислеше, че спи. Най-вече от начина, по който я притискаше до себе си цяла нощ, сякаш се боеше да не му избяга. С течение на времето щеше да му покаже, че няма намерение никъде да бяга... И че той също нямаше къде да иде.

Нещо обаче го безпокоеше. Това беше другото, в което бе повече от сигурна. Лицето ѝ помръкна. Понякога осезаемо усещаше напрежението вътре в него, дори когато просто прекосяваше стаята. Той сякаш беше нащрек и чакаше. Но какво?

От злополуката насам направо не я изпускаше от очи. Не че ѝ беше неприятно, помисли си, ала не можеше да продължава така. Трябваше да му се сложи край. Вярно, че го обичаше, но това съвсем не означаваше да бъде следвана по петите и да ѝ треперят като на рохко яйце. И сега беше уверена, че ако Роман знаеше за намерението

й да иде до ферибота тази сутрин, щеше да намери начин да я спре и да не я пусне.

Оказа се права. Откакто разбра, че я няма в офиса, нито в кухнята, нито където и да било другаде в хотелчето, Роман не можеше да си намери място.

— Отиде да закара пътуващите гости до ферибота — каза му Мей, като с любопитство наблюдаваше очевидното му раздражение. — Леле, леле — обади се пак, щом атмосферата малко се поразведри. — Много си хлътнал, момко.

— Защо й позволи да иде?

— Да й позволя ли? — Мей се разсмя от сърце. — Не съм позволявала и забранявала на това момиче нищо, откакто е проходило. Тя просто прави каквото си е наумила. — Спря да разбива яйчния крем и го изгледа изпитателно. — Някаква причина да не иде до ферибота?

— Не.

— Хубаво. Тогава просто успокой топката. След половин час ще е тук.

Той се потеше и крачеше нервно почти през цялото време, докато я нямаше. Мей и Долорес се споглеждаха. Имаше за какво да поклюкарстват, щом отново останеха сами в кухнята.

Мей си спомни колко сияйно се усмихваше Черити тази заран. Ами че момичето направо грееше и пърхаше наоколо. Наблюдаваше под око как Роман седи мрачен над чашата с кафе и непрекъснато поглежда часовника. Да, реши, момъкът зле е хлътнал.

— Днес имаш почивен ден, нали? — попита го.

— Какво?

— Неделя е — рече тя търпеливо. — Почивен ден ти е.

— Нещо такова.

— Хубав ден случи. Времето е само за излет. — Взе да реже студено телешко за сандвичи. — Имаш ли нещо наум?

— Не.

— Черити обича излетите. Така е, драги, направо си умира за тях. Знаеш ли, мисля, че момичето не е мръдвало оттук най-малко месец.

— Да имаш динамит?

— Това пък какво е? — обади се Долорес.

— Според мен само с динамит може да я изстреля човек от хотелчето.

Отне ѝ минута, ала най-накрая Долорес схвана шегата. Разкиска се.

— Чу ли го, Мей? Иска динамит.

— Двама глупака lika-прилика — измърмори Мей и отрязва дебели парчета от топлия пай. — Не мож помръдна това момиче ни с динамит, ни със заплахи и заповеди. Все едно да си блъскаш главата в стената цял ден. — Постара се да не прозвучи като хвалба, но не сполучи. — Искаш ли от нея да направи нещо, накарай я да мисли, че го прави за твое добро. Че е много важно за теб. Долорес, иди в килера и ми донеси голямата кошница с капака. Момко, ако продължаваш да сновеш напред-назад, ще ми протъркаш пода.

— Трябваше да се е върнала до това време.

— Когато се върне, тогава. Можеш ли да караш лодка?

— Да, защо?

— Черити винаги е харесвала разходките в морето. Не е излизала с лодка много отдавна. Прекалено отдавна.

— Зная. Тя ми разказа.

Мей се обърна. На лицето ѝ бе замръзнал твърд израз.

— Искаш ли да доставиш радост на моето момиче?

Той опита да се измъкне с равнодушно свиване на рамене, ала без успех.

— Да. Добре, искам.

— Тогава я изкарай днес с лодката. Не ѝ давай да ти откаже.

— Разбрано.

Доволна, Мей отново му обърна гръб.

— Върви долу в мазето и вземи бутилка вино. От френското. Много го обича.

— Извадила е тя късмет с тебе.

Едрото лице на Мей почервеня леко, но тонът ѝ остана суховат и рязък, какъвто винаги си беше.

— Ние тук всички се разбираме, така да се рече, имаме се един друг. Теб също те бива — добави. — Не бях много сигурна дали си стока, когато се появи в началото, ама биваш.

Беше готов, когато Черити се върна. Тя тъкмо слизаше от пикала, а Роман вече крачеше по чакълената алея насреща ѝ с кошница в ръка.

— Здравсти.

— Здравсти — поздрави Черити с усмивка и го целуна леко.

Независимо от двамата тийнейджъри, които играеха на близката площадка, той я прегърна със свободната си ръка, привлече я към себе си и я целуна значително по-осезаемо.

— Ами... — Наложил й се да поеме дълбоко дъх й да се облегне на колата. — Здравей пак. — После забеляза, че бе облякъл дебел черен пуловер върху джинсите и носеше кошница. — Какво е това?

— Кошница — отвърна й. — Мей ми сложи някои неща. Днес е почивният ми ден.

— А-а! — Тя отметна назад плитката си. — Правилно. И накъде си се запътил?

— В морето, ако разрешиш да взема лодката.

— Разбира се. — Вдигна поглед към небето с малко тъжен вид. — Денят е прекрасен за тази цел. Лек ветрец, слънце, почти не се вижда облаче.

— Ами да вървим в такъв случай.

— Двамата? — Той вече я дърпаше към кея. — Ох, Роман, не мога! Имам сто неща за вършене днес. Пък и... — Не искаше да признае, че още не се чувстваше готова да излезе отново в морето. — Не мога.

— Ще те върна за вечерното сервиране. — Протегна ръка и я погали по бузата. — Искам да дойдеш с мен, Черити. Нужно ми е да прекарам известно време с теб, двамата насаме.

— Може да излезем с колата. Още не си видял планините.

— Моля те! — Той постави кошницата на земята и я хвана за ръцете. — Направи го заради мен.

Беше ли казвал „моля“ преди, мина й през ум. Май не. Въздъхна и обърна поглед към лодката, която леко се поклащаше, завързана на пристана.

— Е, добре. За около час, да речем. Ще ида да се преоблека.

С червения пуловер и джинсите няма да й студено, реши Роман. Тя и самата го знае, но шикалкави.

— И така си добре — дръпна я и я поведе за ръка към кея. — Този плавателен съд изглежда има нужда от малък ремонт.

— Така е. Непрекъснато си го повтарям. — Изчака го да се качи в моторницата. После той й протегна ръка и Черити за миг се поколеба,

ала също се качи. — Имам ключ за двигателя, нося го на връзката си.

— Мей вече ми го даде.

— А-ха! — Тя застана на кърмата. — Ясно. Заговор.

Роман успя да запали мотора само с две резки дръпвания. Мей му беше казала, че Черити, общо взето, поддържа лодката в изправност, за да я ползва персоналът.

— От това, което ми разказа оня ден, си правя извод, че той едва ли би желал да скърбиш цял живот.

Очите ѝ се напълниха. Обърна поглед назад към хотелчето.

— Вярно е. Но толкова го обичах. — Тя въздъхна дълбоко. — Ще го превъзмогна.

Преди да потеглят, Роман я придърпа да седне до него. Черити облегна глава на рамото му.

— Често ли ти се е случвало да караш лодка? — попита го.

— От време на време. Когато бях дете, наемахме моторница за няколко дни през лятото и излизахме по реката.

— Кои вие? — Забеляза преминалата по лицето му сянка. — По коя река? — смени бързо въпроса.

— Мисисипи — усмихна се той и я прегърна през рамо. — Роден съм в Сент Луис, не помниш ли?

— Мисисипи... — Пред очите ѝ изведнъж изникна гледката на параходи и босоноги момчета върху дървени салове. — Ще ми се да я видя. Знаеш ли кое би било страхотно? Да се спуснем надолу по целия този път от Сент Луис до Ню Орлиънс. Ще трябва да го включа в живота си.

— В живота си ли?

— Каня се да съставя списък на всички неща, които искам да направя — засмя се тя и помахна на минаваща платноходка. Наведе се и го целуна по бузата. — Благодаря ти.

— За какво?

— Че ме склони да дойда. Винаги съм обичала да прекарвам следобедите в морето, да съзерцавам другите лодки, брега, скалите. Това ми липсваше.

— Някога да ти е хрумвало, че даваш прекалено много от себе си на хотелчето?

— Не. Нищо не е прекалено, когато обичаш. — Черити се обърна. Заслони очи с ръка и се взря в далечината. — Ако не изпитвах

такива силни чувства към това място, щях да го продам, да се хвана на работа в някой модерен хотел в Сиатъл или Маями... Или където и да било. Осемчасов работен ден, болнични, две седмици платен отпуск. — Представата я разсмя. — Ще нося изрядни, спретнати делови костюми и подходящи прилични обувки, ще имам собствен кабинет и тихо ще се побърквам. — Тя затършува в чантата си за слънчеви очила. — Ти можеш да ме разбереш. Имаш сръчни ръце и остър ум. Защо не си станал, да речем, шеф на отдел в някоя голяма строителна фирма?

— Вероятно навремето съм направил погрешен избор.

Черити наклони шава и го изгледа изпитателно с присвити зад тъмните стъкла очи.

— Не, не мисля, че е така. Едва ли точно ти.

— Ти нищо не знаеш за мен, Черити.

— Зная, разбира се. Цяла седмица живях с теб. Това сигурно се равнява на половин година обикновено познанство. Зная, например, че притежаваш голяма вътрешна сила, че си емоционален. Имаш сърдечен нрав, който рядко ти изневерява. Не губиш разположение на духа. Отличен дърводелец си и обичаш да докарваш докрай започнатата работа. Можеш да бъдеш галантен с възрастните дами. — Тя се подсмихна и подложи лице на вятъра. — Кафето го пиеш чисто, не се боиш от тежка работа... И си чудесен любовник.

— И смяташ, че това, което изреди, ти е достатъчно?

Черити сви рамене.

— Ти едва ли знаеш много повече за мен. Умирам от глад! — добави ненадейно. — Искаш ли да хапнем?

— Избери място.

— Дръж нататък. Виждаш ли ей онзи малък нос, издаден в морето? Там можем да закотвим лодката.

Парчето суша, което посочи, не бе нищо повече от безразборно струпване на големи плоски скали, спускащи се отвесно във водата. Когато приближиха, видя тясна ивица пясък, полузатрупана от сухи клони. Намали двигателя и се запромъква към брега, а тя го насочваше, като му даваше указания с ръка. Щом вълните започнаха да блъскат лодката и да плискат отстрани през борда, Черити си събу обувките и започна да навива джинсите си.

— Ще се наложи да ми помогнеш — каза и скочи във водата, която стигаше до колене. — Господи, колко е студена! — засмя се и

хвана въжето. — Хайде!

Водата беше ледена и вкочаняваше краката. Двамата издърпаха моторницата върху пясъчното дъно.

— Сигурно не носиш одеяло?

Роман бръкна под седалката и извади избеляло карирано одеяло, което Мей предвидливо му беше дала.

— Това ще свърши ли работа?

— Идеално. Взимай кошницата. — Тя заджапа през плитчината към брега. Разстла одеялото на завет под скалите и свали мокрите си крачоли. — Двете с Лори често идвахме тук като деца. Да ядем сандвичи с фъстъчено масло и да си говорим за момчета. — Коленичи върху одеялото и се огледа наоколо.

Навътре по брега растяха борове, плъзнали като дебела тъмнозелена покривка нагоре, чак до края на склона. На няколко метра встрани водата връхлиташе върху огладената от вятъра и времето скала. Самотна лодка се носеше в далечината с издути бели платна.

— Не се е променило много — усмихна се Черити и посегна към кошницата. — Мисля, че е така с всички хубави неща. — Отвори капака и зърна бутилката шампанско. — Такава, значи, била работата! — повдигна вежда. — Явно ни предстои забава на открито.

— Мей каза, че харесваш френското шампанско.

— Вярно е, само че не ми се е случвало да го пия на излети сред природата.

— Значи е време да започнеш. — Той взе бутилката и отиде да я сложи във водата, като я полузарови в мокрия пясък. — Ще я оставим да се охлади още малко.

Върна се и коленичи до нея. Хвана я за ръката, преди да бе успяла отново да я пъкне в кошницата и да продължи да изследва съдържанието ѝ. Както Стояха един срещу друг, Роман я прегърна и долепи устни до нейните.

Тя измърка от удоволствие, после, когато целувката му стана подълбока и страстна, звукът се превърна в блажен, сладостен стон. Обви ръце около него и ги плъзна нагоре по гърба. Желанието се надигна бързо, заля я като бурен поток, който я увеличаше в шеметен водовъртеж.

Той жадуваше, копнееше... Имаше нужда да я прегръща така, да чувства вкуса на страстта върху устните ѝ, да усеща ударите на

сърцето ѝ до своето. Зарови нетърпеливо ръце в косите ѝ, припрян, невъздържан, забравил всяка нежност. Имаше в него някакво постоянно безпокойство, някакъв едва обуздаван гняв, които Черити от самото начало така и не можеше да разбере. В отговор и на двете се притисна плътно до него, готова без колебание да му отдаде всичко, което искаше. Постепенно целувката му стана по-ласкава, после устните му леко се откъснаха от нейните, ала продължи да я прегръща.

— Много приятно начало за един излет — обади се тя, когато отново бе в състояние да проговори.

— Изглежда не мога да ти се наситя.

— Нямам нищо против.

Роман се отдръпна и хвана лицето ѝ в шепи. Кристалните топченца на обиците ѝ се поклащаха и хвърляха искрящи отблясъци. Но очите ѝ бяха потъмнели, кротки и дълбоки, изпълнени с разбиране. Ще е по-добре, реши той, и определено по-безопасно, просто да я остави да се занимава със съдържанието на кошницата. Да извадят сандвичите, да си побъбрят за времето, за морето, за летовниците в хотелчето. Защото имаше твърде много други неща, за които той нямаше право да говори в момента. Ала когато надзърна в очите ѝ разбра, че бе длъжен поне да ѝ разкрие що за човек бе Роман Деуинтър, а Черити да направи своя избор.

— Седни.

Нещо в гласа му я накара да изтръпне. Смразяваща тревога пропълзя в душата ѝ. Сега ще ѝ каже, че си заминава, помисли.

— Добре, сядам. — Преплете пръсти и стисна ръце, решила да намери начин, за да го накара да остане.

Той също седна и се облегна с гръб на скалата.

— Не бях откровен с теб — започна. — Откровеността не е едно от положителните ми качества. Има някои неща, които трябва да знаеш... Които досега трябваше да узнаеш, преди още отношенията ни да стигнат толкова далеч.

— Роман...

— Ще бъда кратък. Няма да отнеме много време. Наистина съм от Сент Луис. Живеех в обкръжение, непознато и непонятно за теб, каквото не би могла дори да си представиш. Наркотици, бордеи, проститутки. — Той впери поглед в далечината. Малка спретнатата

платноходка бе уловила вятъра и се носеше по водата. — Нищо общо с твоя тукашен свят, скъпа.

Ето го и доверието, помисли тя. Нямахте да го накара да съжاليا, че бе решил да сподели с нея своята болка.

— Няма значение произходът, Роман. Важното е какво представляваш сега.

— Това невинаги е вярно. Част от нещата, с които си израснал, остават вкоренени в теб. — Той постави ръка върху нейната, после бързо я отдръпна. Щеше да е по-добре да не я докосва засега. — Когато беше трезвен — продължи да говори, — баща ми караше такси. Случеше ли се що-годе да поизтрее, крачеше из апартамента, хванал с ръце главата си. Един от първите ми детски спомени е как се будя посред нощ от крясъците на майка ми, която го хока. През месец-два го заплашваше, че ще го напусне и ще се махне. Тогава той се стягаше за известно време. Живеехме като в затишие пред буря, докато отново не спираше пред някой бар и всичко започваше отначало. Най-накрая тя спря да го заплашва и просто си тръгна.

— Къде отидохте?

— Казах, че тя си тръгна.

— Да, но... Не те ли взе със себе си?

— Вероятно е решила, че и така ще й бъде достатъчно нанягорно, без допълнителните грижи за едно десетгодишно хлапе.

Черити поклати глава и се опита да се пребори с кипналия в душата й гняв. Беше трудно да проумее как една майка бе способна да изостави детето си.

— Сигурно е била твърде объркана и уплашена — каза на глас. — Може би, след като...

— Повече не я видях — прекъсна я Роман. — Трябва да ти е ясно, че не всеки може да обича всеотдайно и безрезервно. Не всеки може изобщо да обича.

— Ох, Роман... — Искаше й се да го прегърне, ала той не й позволи.

— Живях при баща ми три години. Една вечер той удари няколко джина, преди да излезе с таксито. Уби себе си и пътника в колата.

— Господи! — протегна тя ръце към него, но Роман поклати глава.

— Взеха ме под съдебна опека. Изобщо не ме беше грижа, тъй че изчезнах и хванах улицата.

Черити и така вече бе замаяна от чутото, та не знаеше дали ще изтърпи останалото.

— Тринадесетгодишен?

— И бездруго цял живот бях прекарал на улицата.

— И как се справяше?

Той изтръска цигара от пакета, запали я и дръпна дълбоко, преди за говори отново.

— Хващах се на случайна работа, където ми попадне, стига да можех да намеря някаква. Крадях, когато ми се удадеше случай. След две години станах достатъчно ловък в занаята, тъй че не си давах много зор да търся почтена работа. Вмъквах се в къщи, разбивах коли, крадях портмонета. Разбираш ли за какво ти говоря?

— Да. Бил си сам и отчаян.

— Бях крадец. По дяволите, Черити, не става дума за някакво нещастно, заблудено хлапе! Престанах да съм дете още в мига, в който се прибрах вкъщи и заварих баща си пиян до безсъзнание, а майка ми омела се. Знаех какво върша. Сам го бях избрал.

Тя го гледаше право в очите и се бореше с желанието да го прегърне и приласкае в обятията си.

— Ако очакваш даzakлеймя едно дете, че е търсило начин да оцелее, ще трябва да те разочаровам.

Гледа през розови очила на нещата, рече си Роман и ядно хвърли цигарата във водата.

— Още ли крадеш?

— Какво, ако ти кажа, че да?

— Ще кажа, че си глупав. А ти не приличаш на глупак, Роман.

Той замълча за момент, преди да вземе решение и да ѝ разправи останалото.

— Намирах се по онова време в Чикаго. Тъкмо бях навършил шестнадесет. Беше през януари и толкова студено, че сълзите замръзваха върху очите. Бях намислил да отмъкна достатъчно, за да хвана автобус за на юг. Смятах да прекарам зимата във Флорида и да обирам богатите туристи. Тогава именно срещнах Джон Броуди. Бях се вмъкнал в един апартамент, неговия, и се озовах с насочен в лицето ми 45-калибров. Той се оказа ченге. — Споменът го накара да се разсмее.

— Не зная кой бе по-изненадан. Той ми даде право да избирам. Да ме изправи пред съда, да ми избие дяволите от главата или да ми даде нещо за ядене.

— И ти какво направи?

— Трудно е да се правиш на юнак, когато един стокилограмов мъж е насочил към теб 45-калибров пистолет. Изядох две канчета супа. Остави ме да спя на кушетката.

Върнал се назад в миналото, Роман отново се видя кльощав и изпълнен с горчилка и озлобление към света, как лежи буден върху ръбестия, целия в бучки дюшек.

— Казах си, че ще задигна каквото мога и ще изчезна. Но не го направих. Повтарях си, че той е един състрадателен глупак и само да се затопли времето, ще духна, с каквото мога да отнеса. Следващото, което помня е, че тръгнах на училище. — Роман замълча и вдигна поглед към небето. — Той си беше направил работилница в мазето. Майстореше разни неща. Научи ме как да боравя с чук и трион.

— Трябва да е бил човек на място.

— Беше едва двадесет и петгодишен, когато го срещнах. Израснал в Саут Сайд, движел с уличните шайки. В един момент нещата се обърнаха. Беше решил да промени и мен. По един или друг начин успя. Когато след време се ожени, купи една разнебитена къща в предградията. Стягаше я стая по стая. Разправяше, че най му харесва да живее в атмосферата на съзидание. Бяхме се захванали с пристрояването на още едно помещение — щеше да му служи за кабинет — когато го убиха. При изпълнение на служебния дълг. Беше на тридесет и две. Остави тригодишен син и бременна вдовица.

Черити се пресегна и стисна ръцете му.

— О, Роман!

— Нещо в мен се скъса тогава. Така и не се възстанови.

Той понечи да се отдръпне.

— Разбирам — не го пусна Черити. — Наистина те разбирам. Когато загубиш някой, който е означавал толкова много в живота ти, той завинаги ще ти липсва. Аз и досега непрекъснато си мисля за дядо. Все още ми е мъчно. Понякога просто не мога да си намеря място, защото има толкова много неща, които бих искала да му кажа.

— Изпускаш съществени моменти и съдиш откъслечно, скъпа. Помисли само какъв съм бил, виж в каква среда съм отрасъл. Бях

крадец!

— Бил си дете.

Роман я хвана за раменете и я разтърси.

— Баща ми беше пияница!

— А аз дори не знам кой е бил баща им. Трябва ли да се срамувам от това?

— За теб няма значение, нали? Къде съм бил, какво съм правил?

— Не особено. Повече ме интересува какъв си сега.

Не можеше да ѝ го каже. Още не. Заради собствената ѝ безопасност бе длъжен да продължи измамата още няколко дни. Но имаше друго, което можеше да ѝ признае. Както и току-що разказаната история, не го беше споменавал на никой друг.

— Обичам те.

Ръцете ѝ застигнаха върху неговите. Очите ѝ станаха огромни.

— Би ли... — Замълча, за да си поеме дъх. — Би ли го повторил?

— Обичам те.

Тя изхлипа глухо и се хвърли в обятията му. Няма да плача, каза си и силно стисна очи, за да не позволи на сълзите да рукнат. Няма да посрещна със зачервени клепачи и подсмърчащ нос този най-прекрасен и вълнуващ миг в живота си.

— Само ме прегърни — долепи потресена лице на рамото му. — Нека да постоя така. Не мога да повярвам, че е истина.

— Ставаме двама.

Той я милваше по косата и чувстваше удивително блаженство да се разлива из тялото му. Ето че не било толкова трудно да го произнесе, рече си. Всъщност, беше му съвсем лесно да си го повтаря наум по няколко пъти на ден.

— Допреди седмица дори не те познавах. — Черити изправи глава и докосна устните му. — А сега не си представям живота без теб.

— Недей го казва. Може да премислиш.

— По никой начин. Не се и надявай.

— Обещавах ли? — Обзет от внезапно нетърпение, Роман сграбчи ръцете ѝ. — Искам да ми обещаеш!

— Добре, обещавам. Няма да се отметна от думите си, че те обичам.

— Внимавай, Черити — притисна я той до себе си. — Казана дума — хвърлен камък. Би ли се омъжила за мен?

Тя отскочи назад, зяпна, после се обади смаяно:

— Какво? Какво каза?

— Искам да се омъжиш за мен — сега, още днес. — Беше безумие и Роман го знаеше. Беше грешка, ала трябваше да намери начин да я задържи. — Сигурно познаваш някого — свещеник, мирови съдия, който може да го направи.

— Ами... Да, обаче... — Черити сложи ръка на челото си. Главата ѝ се маеше. — Нужни са документи, разрешително. Божичко, не съм в състояние да мисля.

— Недей. Просто кажи, че ще си съгласна.

— Казвам, разбира се, но...

— Никакви „но“ — прекъсна я и я целуна жадно. — Искам да ми принадлежиш, Черити! Господи, искам аз да ти принадлежа! Вярваш ли?

— Да... — Останала без дъх, тя го докосна по бузата. — Роман, говорим за женитба, нещо, което е за цял живот. Аз лично смятам да го направя само веднъж. — Прокара ръка през косата си и се отмести от него. — Навярно всеки тъй мисли, ала аз говоря сериозно и ми е нужно да вярвам, че е така. Един съвместен живот трябва да се гради на нещо повече от няколкото думи пред брачния служител. Чакай, моля те — спря го, преди да я бе прекъснал отново. — Ти направо ме срази днес и искам да те накарам да разбереш. Обичам те и не мога да си представя нищо, което да желая по силно, от това, да ти принадлежа. Да се омъжа за теб не значи само да изприпкаме до мировия съдия и да кажем „да“. Не държа също на някаква голяма, бляскава сватба. И не става дума за дълъг бял шлейф и покани с винетки.

— За какво тогава?

— Искам цветя и музика, Роман. Искам приятели. — Хвана с длани лицето му и надникна в очите му. Искаше ѝ се той наистина да разбере. — Да стоя до теб и да съзнавам, че съм красива, всеки да вижда колко съм горда да бъда твоя жена. Ако това ти звучи прекалено романтично — е, така и трябва да бъде.

— Колко време ти е нужно?

— Даваш ли ми две седмици?

Страхуваше се да ѝ даде и два дни. Но още по-добре, каза си. Не би могъл да я задържи, ако помежду им продължаваше да има лъжа.

— Нека бъдат две седмици, ала ако след това заминем заедно.

— Къде?

— Остави това на мен.

— Обичам изненадите! — цъфна усмивка на устните ѝ. — А ти... Ти засега си най-голямата от тях.

— Значи, две седмици — стисна здраво ръцете ѝ Роман. — Без значение какво ще се случи.

— Звучи така, сякаш ни предстои природно бедствие междуременно. Просто ми трябва няколко дни, за да стане всичко както трябва. — Черити го целуна по бузата и пак се усмихна. — Всичко ще е наред, Роман. И за двама ни. Това също ти го обещавам. А сега му дойде редът и на шампанското!

Тя извади чаши, докато той отиде да изрови бутилката от водата. Седнаха на одеялото и Роман гръмна тапата.

— За новото начало! — вдигна тост Черити.

Чукнаха се. Щеше му се да вярва, че не сънува.

— Ще те направя щастлива, Черити.

Тя се понамести и сгуши на гърдите му. Опря глава на рамото му.

— Вече го направи. Не помня по-хубав излет от този.

Той я целуна по главата.

— Още нищо не си хапнала.

— На кой му е до ядене? — въздъхна Черити и вдигна глава.

Седяха един до друг с преплетени ръце, вперели поглед към хоризонта.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Настаняването във вторник беше, без всяко преувеличение, същинска лудница. Черити обаче не изпускаше юздите от ръцете си — разпределяше стаи и бунгала, отговаряше на въпроси, успя да утеша ревящ малчуган с бързо намерени сладки и, въоръжена с търпение, чакаше първоначалната бъркотия да се уталожи.

Признаваше, че обикновено тази суетня ѝ бе присърце — глъчката, дребните проблеми, приятното напрежение от многото гости, благодарение на които всъщност странноприемницата преуспяваше. Ала точно сега най-много ѝ се искаше всички и всичко бързо да бъде уредено.

Трудно ѝ беше да се съсредоточи върху текущата работа, когато умът ѝ бе зает с планове за предстоящата сватба. Каква да е музиката? Шопен или Бетовен? Още не се бе спряла на нещо конкретно, дори не беше обмислила възможния избор. Дали времето щеше да се задържи тъй меко, та да направят церемонията навън, или пък щеше да е по-добре да организират едно мило и задушевно тържество в салона?

— Да, господине. Ще се радвам да ви предоставя информация за наемането на велосипеди. — Извади и подаде на мъжа отсреща една брошура.

Кога ли щеше да може да открадне един свободен следобед, за да си избере подходяща рокля? Някоя с дължина до глезените, с дантела, романтична. Имаше един бутик в Ийтсаунд, специализиран именно за дрехи в подобен стил. Ако би могла само да...

— Няма ли да го подпишеш все пак?

— Извинявай, Роджър — дойде тя на себе си и му се усмихна извинително. — Цяла сутрин умът ми, изглежда, не е тук.

— Няма нищо — потупа я той по ръката, след като му подписа документа. — Пролетно опиянение?

— Може и така да се каже. — Отметна назад коса, ядосана, че бе забравила да я сплете сутринта. Добре, че все още помнеше името си покрай виденията за сватбено було и булчинско венче. — Малко се

бавим, защото компютърът пак ни върти номера. Горкият Боб се сражава с него от вчера.

— Ти самата изглеждаш като след битка.

Черити вдигна ръка към раната върху слепоочието си.

— Имах произшествие миналата седмица.

— Нищо сериозно, надявам се?

— Не, просто една неприятна случка. Някакъв откачен веселяк с кола едва не ме прегази.

— Леле Боже! — Като я наблюдаваше внимателно, той смръщи лице. — Лошо ли те удари?

— Не, само ожулвания и няколко синини тук и там. Повече ме уплаши, отколкото нещо друго.

— Представям си. Тук човек не очаква подобни случки. Дано да са го хванали.

— Още не са — вдигна нехайно рамене. Вече бе загърбила вътрешно инцидента. — Да ти кажа честно, съмнявам се това изобщо да стане. Навярно е изчезнал от острова веднага, щом е изтрезнял.

— Пияни шофьори! — изсумтя с негодувание Блок. — Е, значи имаш причина да си малко разсеяна след подобно преживяване.

— Всъщност истината е, че имам къде по-приятна причина. След две седмици се омъжвам.

— Не думай! — Лицето ме су раздели на две половини от широката усмивка. — Кой е късметлията?

— Роман Деуинтър. Не зная дали го познаваш. Прави ремонт горе на втория етаж.

— Ха, съвсем подходящо, а? Съчетание на полезното с приятното — продължи да се хили Блок.

Любовният роман обясняваше много. Само един поглед върху лицето на Черити прогонваше всяко възможно съмнение. Реши, че трябва да говори с Боб относно налагащото се прищипване на нещата.

— Тукашен ли е?

— Не, от Сент Луис е.

— Хубаво, но се надявам да не ни лиши от теб.

— Знаеш, че никога не бих оставила хотелчето, Роджър. — Усмивката ѝ леко помръкна. За това не бяха разговаряли досега с Роман. — Във всеки случай, обещавам на първо време да се

съсредоточа върху работата. Шестима от твоите хора искат да наемат лодки. — Тя хвърли бърз поглед на часовника си. — Мога да ги заведа в яхтклуба към обяд.

— Аз ще ги подбера.

Външната врата се отвори и Черити обърна глава. Видя слаб, дребен мъж с грижливо подстригана кестенява коса, облечен в чисто нова спортна риза. Носеше малък кожен сак.

— Добро утро.

— Добро утро. — Той най-подробно огледа фоайето, докато го прекосяваше към рецепцията. — Конби, Ричард Конби. Надявам се, имате резервацията ми.

— Да, господин Конби. Очакваме ви. — Тя взе да рови из книгата с мислената молитва Боб да се пребори с компютъра поне до края на деня. — Как мина пътуването ви?

— Без произшествия. — Конби попълни регистрационната карта, като отбеляза адрес в Сиатъл. Черити бе впечатлена и развеселена от грижливия му маникюр. — Казаха ми, че вашето летовище е тихо и спокойно. Намерението ми е да си отпочина ден-два.

— Убедена съм, че това ще ви се удаде при нас. — Тя издърпа чекмеджето и взе един от ключовете. — Или Роман, или аз ще откараме групата до яхтклуба. Роджър — обърна се към Блок, — събери ги по обяд на паркинга.

— Добре — махна той бодро и, без да бърза, се отдалечи.

— Ще се радвам да ви покажа стаята ви, господин Конби. Ако имате някакви въпроси за нашето летовище или изобщо за острова, чувствайте се свободен да попитате мен или когото и да било от персонала.

Черити излезе иззад рецепцията и се отправи към стълбите.

— О, да — отвърна Конби и я последва. — Непременно.

Точно в дванадесет и пет на вратата на Конби се почука и той отвори.

— На минутата, както винаги, Деуингър. — Спря поглед върху препасания на кръста му колан за инструменти. — Работиш, като гледам.

— Дюпон е в трето бунгало.

Конби реши да пропусне саркастичния тон. Работата беше дебела, твърде дебела, за да позволи на личните си чувства да се намесват.

— Със сигурност ли го идентифицира?

— Отнесох му багажа.

— Много добре. — Конби доволно се зае да подрежда четката си за дрехи с абаносова дръжка и калъпите за обувки в дъбовия шкаф. — Ще действаме според плана в четвъртък сутрин и ще го пипнем, преди да сгацим и Блок.

— Ами онзи, който се опита да убие Черити?

Както винаги педантичен, Конби отиде в банята да си измие ръцете.

— Необичайно силно се интересувах от някаква незначителна пионка в играта.

— Сдобихте ли се със самопризнанията му?

— Да. — Конби разтвори бял пешкир за ръце с бордюр на цветя. — Призна, че се е срещал с Блок миналата седмица и получил пет хиляди, за да... Да отстрани госпожица Форд от сцената. Доста мижава сума за услугата. — Избърса грижливо ръце и хвърли кърпата върху мивката, после се върна в стаята. — Ако Блок беше достатъчно разсъдлив, щеше да постигне по-голям успех.

Роман го сграбчи за яката и го повдигна на пръсти.

— Внимавай какво говориш — рече тихо.

— Повече приляга аз да те предупредя за това, какви ги вършиш — освободи се Конби и си оправи ризата.

През петте години, откакто му бе станал шеф, не спираше да намира методите за работа на Роман недодялани, а държането му дръзко. За беля обаче резултатите му неизменно биваха отлични.

— Разфокусирали си вниманието си по отношение на случая, агент Деуинтър.

— Напротив. Отне ми известно време, всъщност прекалено много време може би, докато добре фокусирам нещата. Това, което имаш за Блок, е достатъчно да го прибереш за покушение и опит за убийство, Дюпон на практика също е в ръцете ни. Какво чакаме?

— Няма да си правя труда да ти напомням кой ръководи тази операция.

— И двамата знаем кой я ръководи, Конби, ала има разлика между седенето зад бюрото и изстрелите край главата ти. Ако ги приберем сега тихо, по-малък е рискът да застрашим невинни хора.

— Нямам намерение да застрашавам никого от гостите. Или от персонала — добави, знаейки кого най-вече има предвид Роман. — Изпълнявам заповеди, точно както и ти. — Извади чиста носна кърпа и продължи назидателно: — Но след като това е толкова важно за теб, ще ти кажа, че искаме да заковем Блок в момента, в който предава парите. Работим съвместно с канадските власти и ще действваме именно по този начин. Колкото до покушението, имаме признанията на наетия от него нападател. Трябва още съвсем малко, за да вържем нещата.

— Дано да ги вържете. — Изразът на Роман беше недвусмислено заплашителен. — С какво разполагаме?

— Двама агенти пристигат и се настаняват утре, други двама са вече тук като подкрепление. Ще хванем Дюпон в бунгалото, а Блок във фойето. Ако прибързаме с Дюпон, това несъмнено ще подплаши Блок. Съгласен ли си?

— Да.

— След като си ни осведомил за процедурите при заминаването, всичко ще мине гладко.

— Дано. Защото, ако нещо се случи с нея, каквото и да е, ще държа теб отговорен.

Черити влетя в кухнята с отрупан поднос.

— Направо се чудя как нещата могат така бързо да се изплъзнат от контрол. Кога, кажете, моля ви се, сме имали препълнена къща в сряда вечер? — изстреля в пространството, тупна мръсните съдове на масата и извади тефтерчето си. — Два пъти специалистета с гарнитура кафяв ориз, един със задушени картофи, киселото мляко отпреди малко го отказват, и една детска порция ребърца с пържени картофи — изрече в скоропоговорка и се втурна да налее напитките сама.

— По-кратко, момиче — обади се Мей. — Няма да ти избягат, докато ядат.

— Там е проблемът — взе да нарежда Черити чинии в таблата. — Намери Лори кога да се разболееш! Както се е развилнял този грип

наоколо, имаме късмет, че все още някой е на крака. Опа! — Тя се извъртя, за да не връхлети върху Роман. — Извинявай.

— Помощ?

— И питаш! — усмихна му се и използва момента да се наведе през отрупаната табла и да го целуне. — С тези две свободни ръце отнеси салатите, които приготвя Долорес, на пета маса.

— Това момиче ме изморява само като я гледам — отбеляза Мей, докато режеше на кръгчета едра риба. Вдигна глава, колкото да хвърли поглед към Роман. — Струва ми се, че е такава припряна във всичко.

Долорес си тананикаше сватбения марш.

— Три домашни салати — подаде му тя подноса. — Май не ти трябва динамит в крайна сметка — изкикоти се и се захвана със следващата поръчка.

Пет минути по-късно Черити отново се появи на вратата.

— Странна компания се е събрала днес — измърмори.

— Защо?

— Ами, ето, да речем, мъжът на втора маса. Толкова е нервен, та човек би си помислил, че току-що е ограбил банка или нещо подобно. И онази двойка на осма маса. Предполага се, че карат нещо като втори меден месец, обаче повечето време въртят глави и зяпат кого ли не, а почти не се поглеждат един друг.

Роман не каза нищо. Беше успяла да си създаде впечатление за Дюпон и двама от агентите на Конби за по-малко от тридесет минути.

— Да вземем после дребния мъж с костюма, който седи на четвърта. С жилетка и вратовръзка — добави, като надзърна през рамо. — Дошъл да си почине и отпусне, каза. Кой се отпуска в официален костюм, питам? — Тя подпря подноса на хълбок. — Твърди, че е от Сиатъл, а с източното му произношение можеш да срежеш ябълковия кейк на Мей. Прилича на невестулка.

— Мислиш ли? — подсмихна се Роман на описанието ѝ, дадено за Конби.

— Много издокарана невестулка — уточни Черити. — Виж сам, ако не вярваш — сви рамене и отново се отправи към трапезарията. — От такива гладки и изтупани ме побиват тръпки.

Ала задълженията си бяха задължения, а невестулката седеше в нейния сектор.

— Избрахте ли си вече какво ще поръчате? — попита го тя с любезна усмивка.

Той изпи последната глътка от мартинито с водка. Прилично е, реши.

— В менюто се твърди, че пъстървата е прясна.

— Да, господине. — С този факт се гордееше особено, защото зарибеното езеро беше нейна идея. — Естествено, че е прясна.

— Прясна, доколкото е уловена и докарана тази сутрин, без съмнение.

Черити отпусна ръце с пригответения бележник, но запази усмивката си.

— Не, снабдяваме се направо тук, на място.

Конби повдигна вежди и потупа с пръст по празната чаша.

— Рибата ви може да е по-добра от водката, ала аз питая известни съмнения дали наистина е прясна. При все това, тя изглежда е най-интересния момент в цялото ви меню, тъй че ще се задоволя с нея.

— Рибата — повтори Черити с, както мислеше, удивително спокойствие, — е прясна.

— Сигурен съм, че смятате така. Обаче вашата и моята представа за прясна най-вероятно са различни.

— Да, господине — пъкна тя бележника в джоба си. — Бихте ли ме извинили за момент.

Може и да е невинна, мислеше Конби, намръщен срещу празната чаша, но определено не се справя добре с работата си.

— Къде е пожарът? — поиска да узнае Мей, когато Черити за пореден път връхлетя устремно в кухнята.

— В главата ми — спря тя и сложи ръце на хълбоците си. — Онзи... Оная вредна мижитурка ей там казва, че водката ни не струва, че менюто ни е блудкаво, а рибата не е прясна!

— Менюто ни било блудкаво! — настръхна Мей от глава до пети. — Какво е ял?

— Още нищо не е ял. Едно питие и няколко солени бисквити с пастет от съомга и вече критикува всичко наред.

Черити започна да крачи из кухнята и се помъчи да овладее яда си. Няма да позволи на някакъв си градски многознайко да нахлува в нейното хотелче и да го прави на пух и прах с неоснователните си

обвинения. Напитките ѝ бяха не по-лоши от където и да било другаде на острова, ресторантът имаше три звезди, а рибата ѝ...

— Мъжът на четвърта маса иска още едно мартини с водка — съобщи Роман, като влезе с пълна табла.

— Сериозно? — извърна се Черити. — Наистина?

Роман не помнеше да е виждал и подобие на този блясък в очите ѝ.

— Ами, да — отговори предпазливо.

— Така. Първо имам нещо друго за него! — каза тя решително и хукна навън.

— Олеле... — отрони Долорес.

— Изпуснах ли нещо? — попита Роман.

— Някакъв я ядосал, като казал, че храната не струва, преди дори да е опитал нещо — изсумтя намръщена Мей и сложи порция аспержи в една чиния. — Ще взема да му турна от лютивото къри на него. Една порядъчна шепа. Тогава ще видим кое е блудкаво и кое не.

Всички се обърнаха при влизането на Черити. Носеше тава. Върху нея объркано се мяташе пъстърва.

— Божке! — покри устата си с две шепи Долорес. — Леле, мале.

Мей се ухили и се върна при печката.

— Черити — посегна да я хване за ръката Роман, ала тя му се изплъзна, подмина го и се отправи към трапезарията. Той поклати глава и тръгна след нея.

Някои от вечерящите вдигнаха поглед и я зяпнаха как прекосява помещението с подскачащата риба в ръце. Като минаваше на зигзаг между масите, Черити спря пред четвърта и поднесе тавата под носа на Конби.

— Пъстървата ви, господине. — Тръсна безцеремонно тавата пред него. — Достатъчно прясна ли е? — попита с пленителна усмивка.

Застанал на прага, Роман пхна ръце в джобовете си.

Би дал годишната си заплата за снимка с изражението на Конби в момента, както двамата с рибата бяха вперили втрещено поглед един в друг.

Черити се върна в кухнята и връчи на Долорес тавата с нейния пасажер.

— Можеш да я пуснеш обратно — каза. — Четвърта маса се спря на задушен свински котлет. Де да имах прасе под ръка!

Извреця и прихна да се смее, озовала се внезапно във въздуха.

— Ти си върхът! — държеше я Роман на ръце. Притисна устните си в нейните и ги остави там, дори когато я пусна на пода. — Ненадминат връх! — не спираше той да се смее. Привлече я към себе си и силно я прегърна. — Нали, Мей?

— Има си своите добри качества от време на време. — Не смяташе да им показва колко ѝ бе хубаво да ги вижда — усмихнати един другиму. — А сега вие двамата престанете да се натискате в кухнята ми и се захващайте отново за работа.

Черити подложи лице за последна целувка.

— Ще взема все пак да му направя мартинито. Видът му направо плаче за едно питие.

И понеже не можеше дълго да таи злоба, тя обслужваше Конби до края на вечерята с внимание и приветливост. Нищо, че той така и не беше омекнал от дружелюбното ѝ отношение, Черити му поднесе за десерт голямо парче от специалния шоколадов кейк на Мей за сметка на заведението.

— Надявам се да ви е харесала храната, господин Конби.

След случилото се му бе невъзможно да не признае, че никога не бе ял по-вкусно дори в най-изтънчените вашингтонски ресторанти.

— Беше доста добра, благодаря.

Тя му се усмихна непринудено и му наля кафе.

— Може би, когато дойдете отново, ще опитате пъстървата.

Дори за Конби бе трудно да устои на усмивката ѝ.

— Може би. Имате интересно заведение, госпожице Форд.

— Стараем се. Дълго ли сте живели в Сиатъл, господин Конби?

Той продължи да добавя сметана в кафето, но застана нащрек.

— Защо питате?

— Произношението ви. Съвсем източно е.

Конби се позабави само секунди. Знаеше, че Дюпон вече бе напуснал трапезарията, ала Блок седеше на една от съседните маси и забавляваше групата си екскурзианти с, по мнението на Конби, доста скучни истории.

— Имате добър слух. Преместих се в Сиатъл преди година и половина. От Мериленд. Занимавам се с търговия.

— Мериленд. — Решила да забрави и прости, Черити му доля кафе. — Казват, че имате най-хубавите омари в страната.

— Уверявам ви, че е истина. — Вкусният сладкиш и чудесното кафе го бяха поразмекнали. Всъщност дори ѝ се усмихваше. — Жалко, че не донесох със себе си.

Тя се разсмя и дружелюбно сложи длан върху ръката му.

— Голям шегаджия сте, господин Конби. Желая ви приятно прекарване.

С издадени напред устни той я проследи с поглед. Не си спомняше някой досега да го бе смятал за голям шегаджия. Но му хареса.

— Останаха ни само три маси с твърдо заседнали — обяви Черити, когато влезе отново в кухнята. — А аз самата умирам от глад. — Отвори хладилника и зарови вътре да си намери нещо за ядене, ала Мей хлопна вратата.

— Не сега.

— Не сега ли? — хвана се за стомаха Черити. — Мей, както върви тази вечер, така и ще си остана с единствената филийка, която успях да хапна за цял ден.

— Ще ти направя печен сандвич, но те викат на телефона. Нещо за утрешната доставка.

— Съомгата. По дяволите! — Тя погледна часовника си. — Вече са затворили.

— Оставиха, струва ми се, друг телефонен номер за спешни случаи. Бележката е горе.

— Е, добре. Ще се върна след десет минути. — Черити хвърли дълъг, копнеещ поглед на хладилника. — Направи ми два сандвича.

За да спести време, хукна през задната врата, заобиколи сградата и се качи на втория етаж по външните стълбища. Когато отвори вратата на стаята си, замръзна на място и можа само да се вторачи невярващо.

Тиха музика. Запалени свещи, цветя и бяла покривка на поставената до леглото маса. С прибори за двама.

Роман извади спокойно бутилката вино от стъкления съд и измъкна тапата. Черити продължаваше да стои като вкаменена.

— Вече си мислех, че няма да дойдеш.

Тя затвори вратата и се облегна на нея.

— Ако знаех какво ме чака, отдавна да съм тук.

— Нали каза, че обичаш изненадите?

Черити отметна разпиляната по челото си коса. В очите ѝ, освен изненада се четеше неизразима радост.

— Обожавам ги! — Отвърза престилката и приближи, докато той наливаше виното. На светлината на свещите то проблясваше с топъл златист цвят. — Благодаря — отрони и пое подадената ѝ чаша.

— Исках да направя нещо за теб. — Роман я хвана за ръката, като се стараше да забрави, че това бе последната им нощ заедно. Преди всички въпроси да получат своите отговори. — Не ме бива много в романтичните жестове.

— О, напротив, бива те и още как! Излет с шампанско, среднощни вечери. — Тя притвори очи. — Моцарт.

— Случайно ми попадна — призна той. Чувстваше се глупаво нервен. — Имам нещо за теб.

Черити изгледа подредената маса.

— Още нещо ли?

— Да. — Роман посегна към леглото и взе квадратна кутийка. — Пристигна тъкмо днес.

Беше най-доброто, което можеше да направи: Пъхна кутийката в ръката ѝ.

— Подарък? — зарадва се тя.

Винаги повече ѝ бе харесвала тръпката на очакване, отколкото самия подарък, така че не побърза да я отвори, а известно време я въртя в ръце, разглежда я, дори я разтръска. После щракна капачето.

— О, Роман! — възкликна смаяно, като видя гривната. — Великолепна е! — Изумена въртеше гравираното злато и квадратния аметист, отразяващ меко светлината. — Невероятна е! Просто невероятна — повтори. — Кълна се, че някъде съм я виждала. Да, миналата седмица — спомни си. — В едно от списанията, които Лори ми донесе.

— Беше върху бюрото ти.

Черити кимна като замаяна.

— Да, бях я отбелязала. Имам навика да го правя с красивите неща, които никога не бих могла да си купя. — Тя си пое дъх. —

Роман, това е чудесно, мило и много романтично, ала...

— Тогава не го разваляй. — Той извади гривната и я закопча върху китката ѝ. — Трябва да тренирам.

Черити обви ръце около него и сложи глава на рамото му.

— Добре се справяш.

Роман я прегърна и остави уханието ѝ, музиката, мигът да го завладеят. Нещата с нея изглеждаха различни. Той самият беше различен.

— Знаеш ли кога почувствах, че съм влюбена в теб, Роман?

— Не — целуна я той по косата. — Повече се чудя защо, а не кога.

Тя се засмя тихо и се сгуши на гърдите му.

— Мисля, че беше, когато танцувахме и ти ме целуваше, докато цялото ми тяло омекна като памук.

— Ето така ли? — наклони глава Роман и долепи устни до нейните.

Бавно кръвта ѝ започна да завира.

— Да... — Затвори очи и се притисна в него. — Точно така. Но не беше тогава. В онзи момент осъзнах, че съм влюбена в теб, ала го почувствах по-рано. Помниш ли когато ме попита къде е резервната?

— Кое?

— Гумата — промълви тя задъхана и изви глава, за да могат полесно устните му да намерят шията ѝ. — Попита къде е резервната гума, за да смениш спуканата. — Отдръпна се леко и посрещна с усмивка учудения му израз. — Не знам дали да го нарека любов от пръв поглед, след като те познавах едва от две-три минути.

Той прокара ръце по лицето ѝ, косата, гърба.

— Сериозно ли говориш?

— Никога не съм мислила, особено за любов, за женитба, както, предполагам, повечето хора правят. Може би заради това, че дядо беше болен, заради работата в хотелчето. Представях си, че ако се случи да се влюбя, то просто ще си дойде само, без да го мисля и да се готвя. И се оказах права. — Тя преплете пръсти в ръката му. — Останалото беше лесно.

Подмяната на спукана гума, рече си Роман, нарочно нагласено, както и внезапната ѝ нужда от майстор на мястото на също уреденото заминаване на предишния. Както и всички други предвидени неща,

помисли и стисна силно пръстите ѝ. Всички, освен чувствата му към нея.

— Черити... — Би дал какво ли не, за да може да ѝ каже истината, цялата истина. Но в неведението ѝ се криеше нейната безопасност. — Аз не съм имал предвид това да се случи — започна предпазливо. — Никога не съм изпитвал, не съм искал да питая подобни чувства към някого.

— Съжаляваш ли?

— За много неща, ала не и за това, че се влюбих в теб. — Той я пусна. — Вечерята изстива.

Тя го лизна по бузата.

— Ако намерим с какво да се заемем за около час-два, можем да го наречем ранна закуска. — Плъзна ръце по гърдите му и взе да върти горното копче на ризата. — Искаш ли да поиграем на сантасе?

— Не.

Черити разкопча копчето и бавно, но решително тръгна надолу.

— На двадесет и едно?

— Не.

— Знаех си. — Пръстите ѝ бяха стигнали до колана на джинсите. — А какво ще кажеш за една вълнуваща партия на канаста?

— Не зная как се играе.

Тя се засмя и откопча колана.

— О-о, няма страшно. Имам чувството, че бързо ще схванеш.

Смехът ѝ заглъхна между устните му.

Намерението да го съблазни отлетя заедно с всяка друга мисъл, когато Роман наведе главата ѝ назад и хищно завладя устата ѝ. Ръцете ѝ, тъй уверени допреди малко, сега замряха, после здраво се впиха в гърба му. Това не беше нежната, омайна страст, която той неизменно проявяваше от онази нощ, когато се любиха за първи път. Беше грубо, диво желание, с оттенък на ярост и отчаяние. Като пренебрегна това усещане, Черити се остави в ръцете му.

И преди я беше желал. Вече бе разбрал, че я бе желал много преди още да я познава. Ала тази вечер бе различно. Грижливо беше приготвил обстановката — вино, свещи, музика — като искаше да ѝ придаде романтичност, каквато тя го накара да открие у себе си. После усети хладните ѝ пръсти върху кожата си. Видя обещаващия блясък на спотаеното желание в очите ѝ. Имаха само тази нощ. След броени

часове Черити щеше да узнае всичко. Независимо, че си беше повтарял как нещата ще се уредят, Роман се боеше, твърде се съмняваше дали тя ще може да му прости.

Само тази нощ.

Останала без дъх, Черити се вкопчи в него, когато се повалиха върху леглото. Ето го необуздания, разярен и безпощаден любовник, който подозираше, че съществува, наред с ласкавия, нежния и търпеливия. Но който я възбуждаше не по-малко. Обезумяла като него, тя смъкна ризата от раменете му и се остави да я опияни усещането на тялото му.

Беше опънато като жица, възпламеняващо като барут. Почувства как мускулите му се напрегнаха и втвърдиха от ненаситните ѝ устни. С тих гърлен смях задърпа и свали джинсите му, докато се търкаляха върху леглото. Ако това бе играта, която те играеха, то Черити бе решила и двамата да спечелят.

Накъсан стон се изтръгна от гърлото му. Сновящите ѝ по тялото му ръце го докарваха до безумие. С проклятие я сграбчи за китките и изпъна ръцете ѝ над главата. Дишайки тежко, пъкна ръка в деколтето на блузата ѝ. Гледаше я в лицето, докато я плъзгаше бавно надолу.

Тя можа само да извика тихо, когато горещата му, разтворена уста се сведе и започна да я мъчи и изтезава. Безсилна пред яростната атака, Черити се изви към него. Освободените ѝ ръце го обгърнаха и притиснаха. Извика на глас, когато той жадно засмука гърдите ѝ.

Усещането бе дивно, едва крепящо се на границата на удоволствието и болката. Почувства как се потапя дълбоко, все по-дълбоко, и потъва безпомощно в някаква тъмна, безкрайна бездна, която я обгръща, залива я с вълни на невероятна, тръпнеща наслада.

Тя не знаеше какво изпитва той. А Роман бе достатъчно опитен, за да знае, че Черити изцяло бе обзета от собствените си усещания. Тялото ѝ се увиваше около неговото, ръцете ѝ шареха, устните жадно търсеха.

В трепкация пламък на свещите кожата ѝ блестеше като коприна. Стичаше се под пръстите му като лава, нажежена и опасна. Страстта усили уханието ѝ и се превърна в нещо тайнствено и запретиено.

Нетърпеливо той свали бикините ѝ надолу по хълбоците и диво вкушваше всеки нов сантиметър от оголената плът. Тази интимна ласка

я накара да мълви през стон името му, да се тресе от нови и нови тръпки.

Притисна се до него, вкопчи ръце в гърба му, плъзна ги по овлажнялата, хлъзгава кожа. Умът ѝ беше празен, останали бяха само усещанията. Устните ѝ отново и отново шептяха името му. Струваше ѝ се, че Роман ѝ говори нещо, някакви немислими, безумни думи, които едва проникваха в замъгленото ѝ съзнание. Може да бяха обещание, молба или молитва. Би им отговорила, ако бе в състояние да го направи.

После устата му се впи в нейната и погълна покорния ѝ стон. Бързо, страстно, неуморно, телата им се задвижиха в един ритъм. Съединени, извън всяка действителност, водени от любов, зашеметени от желание, те препускаха заедно. Дори когато се върнаха отново на земята, останаха плътно притиснати един в друг.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя въздъхна с притворени очи и морно се протегна.

— Беше чудесно!

Роман й доля вино в чашата.

— За яденето ли говориш, или за предястието?

Черити се усмихна.

— И за двете. — Погали го по ръката. Просто едно леко, бегло докосване, но пулсът му заби два пъти по-бързо. — Защо да не направим среднощните вечери едно редовно събитие, мисля аз.

Полунощ отдавна минаваше. Дори изстиналата риба бе вкусна с вино и любов. Той си представи, че така би могло да бъде завинаги. Стига да успееш да се справи с цялото това объркано положение.

— Когато за първи път ме погледна по този начин, си глътнах езика — призна Роман.

Очите й останаха приковани в неговите. Дори в светлината на свещите имаха цвета на утрото.

— По кой начин?

— Сякаш съвсем точно знаеш какво мисля и какво избягвам да мисля. Какво желая и какво не искам да желая. Направо ме плашиш.

Усмивката й стана нерешителна.

— Вярно ли?

— Ти означаваш много за мен, Черити. Всичко, което има смисъл.

Той хвана двете й ръце и се помъчи поне един път да намери нужните думи, гладки и поне малко възвишени.

— Всеки път, когато влизаш в стаята... — Ала думите не идваха, нито гладки, нито възвишени. — Означаваш много — повтори само и понечи да пусне ръцете й.

Тя ги задържа.

— Обичам те, Роман. Безкрайно, до полуда. Да бях тръгнала да търся някой, с когото да споделя живота си, дома, мечтите си, това щеше да си ти.

Видя мярналата се в очите му тревожна сянка. Усмихна се закачливо и го гризна по пръста. Нямаше място за тревоги в живота им тази нощ.

— Знаеш ли какво искам?

— Още от шоколадовия кейк.

— Освен това. — Очите ѝ грееха щастливо. — Искам да прекараме цялата нощ заедно, да разговаряме, да се любим, да пием вино и да слушаме музика.

Черити можеше с един поглед и една усмивка да го прелъсти къде по-сигурно, отколкото с вида на черни дантели и бяла коприна.

— С кое да започнем?

Тя се разсмя. Радваше се да го види отпуснат и доволен.

— Всъщност, има нещо, за което наистина бих искала да говоря с теб.

— Вече ти казах — ще бъда с костюм, но никакъв смокинг.

— Не е за това — прокара Черити пръст по ръката му. — Макар и да съм сигурна, че ще изглеждаш превъзходно в смокинг, костюмът е по-подходящ за едно непретенциозно сватбено тържество на открито. Искам да поговорим за след сватбата.

— Следсватбените планове не подлежат на обсъждане. Възнамерявам да те любя двадесет и четири часа подред.

— О-о! — Сякаш обмисляше чутото, тя бавно отпи от виното. — Това, да речем, ще съм в състояние да понеса. Ала бих искала да обсъдим нещо по-дългосрочно. За което Блок спомена онзи ден.

— Блок ли? — забиха внезапна тревога думите ѝ.

— Просто нещо, изтървано мимоходом, но ме накара да се замисля. — Черити сви неспокойно рамене. — Казах му, че се омъжвам, а пък той отвърна нещо от сорта, че се надявал да не ме отведеш отук. Тогава изведнъж ми мина през ум, че ти може и да не желаеш да прекараш живота си тук, на Оркас.

— Това ли било? — отпусна се Роман.

— Не е дреболия. Искам да кажа, ние с теб сигурно ще постигнем съгласие, ала теб може да не те блазни особено идеята да живееш в... Ами, в такова гъмжащо от хора място, които пристигат и си заминават, изискват внимание, смущават и... — Тя замълча, осъзнала, че започва да говори объркано, както винаги, когато беше

нервна. — Въпросът е, че трябва да знам какво смяташ за оставането си на острова, за това, да живееш тук, в хотелчето.

— А ти какво смяташ?

— Работата не е какво смятам аз. Става дума за теб, как ще се чувстваш ти.

Той се изненада колко лесно Черити можеше да го трогне и развълнува, да докосне сърцето му. И навярно винаги щеше да бъде така.

— Отдавна никъде не съм имал усещането за дом. Тук, при теб, се чувствам у дома.

Тя се усмихна щастливо.

— Уморен ли си?

— Не.

— Чудесно. — Взе тапата и запусти бутилката. После стана. — Почакай само да взема ключовете.

— Какви ключове?

— От пикапа — отвърна му и отиде в съседната стая.

— Отиваме ли някъде?

— Зная най-доброто място на острова за посрещане на изгрева. — Върна се с одеяло в ръка и подрънкваща връзка ключове. — Искаш ли да съзерцаваш изгриващото слънце с мен, Роман?

— Така, както си по халат?

— Естествено. Два часа сутринта е. Да не забравиш виното! — Засмя се, отвори вратата и заслиза надолу по стълбите. — Леко, да не събудим някого — предупреди шепнешком.

Върху алеята навън се позапъна, стъпила с боси крака върху чакъла. Той изсумтя под нос и я вдигна на ръце.

— Какъв си ми юнак — измърка Черити.

— Не ще и дума — пусна я Роман на шофьорското място. — Къде отиваме, скъпа?

— На морето.

Тя отметна косата си на раменете и запали колата. От радиото гръмна симфонична музика и Черити бързо превъртя копчето.

— Когато карам сама, винаги го пускам много силно.

Обърна се и хвърли виновен поглед към хотелчето. Беше тъмно и притихнало. Бавно изкара колата от паркинга и стъпи на пътя.

— Красива нощ, нали?

— Сутрин.

— Все едно. — Тя си пое дълбок, жаден дъх. — Никога не съм имала време за големи приключения, тъй че се старая да предприемам по-малки, щом ми се удаде възможност.

— За приключение ли го броиш?

— Естествено. Ще изпием останалото вино, ще се любим под звездите и ще съзерцаваме как слънцето изплува от морето. — Черити се извърна към него. — Харесва ли ти?

— Мога цял живот да правя само това.

Часове по-късно тя се бе сгушила в него. Бутилката беше празна, звездите гаснеха една по една.

— Днес ще съм напълно безполезна — засмя се сънено и потърка нос във врата му. — Но хич не ме е грижа.

Той придърпа одеялото отгоре ѝ. Утрините все още бяха хладни. Не го беше планирал нарочно, ала дългата любовна нощ му бе дала нова надежда. Ако можеше да я убеди да си легне и поспи преди обед, щеше да приключи с възложената му мисия, да сложи кръст на всичко и да ѝ обясни. Да постави едно друго, различно начало.

— Почти съмва — обади се Черити.

Наблюдаваха мълчаливо раждането на деня. Небето избледня. Нощните птици утихнаха. За миг времето спря да тече и увисна в безмълвието. После бавно, постепенно, хоризонтът се обагри, цветовете изплуваха над водата и се отразиха в нея. Сумракът се разсея, дърветата се окъпаха в злато. Първата утринна птица възвести идването на новия ден.

Роман я прегърна, за да я люби бавно под просветляващото небе.

На връщане я обзе дрямка. Вече се бе развиделило напълно, небето беше млечносиньо, но още цареше тишина и покой, както когато бяха тръгнали. Щом излязоха от колата, тя въздъхна и опря шава на рамото му.

— Обичам те, Роман.

— Зная.

За първи път в живота му се искаше да мисли за следващата седмица, за следващия месец, дори за идната година — за всичко, освен за предстоящия ден. Внесе я на ръце по стълбите.

— Обичам те, Черити.

Не му струваше големи усилия да я убеди да се пъкне между завивките на разхвърляното легло, след като ѝ обеща да изведе Лудвиг за обичайния му крос.

Ала преди това се отби в стаята си, взе препаската с пистолета и я окачи на рамото си.

Залавянето на Дюпон мина като добре тренирано полицейско учение. В осем без петнадесет уединеното му бунгало бе обкръжено от хората на шериф Ройс и служители на ФБР. Роман беше пренебрегнал мърморенето на Конби за изолиране на местните власти и посъветва началника си да не се бърка.

Когато всички заеха позиция, той приближи до вратата с пистолет в ръка и опрян в рамката гръб. Почука два пъти. Когато отговор не последва, даде знак на хората си да извадят оръжие и също да приближат. С взетия от Черити ключ отвори вратата.

Вмъкна се вътре и бързо обшари с поглед помещението, застанал с разкрачени крака и здраво стиснал в две ръце пистолета. Познато, дори желано усещане на покачващ се в кръвта адреналин. Даде жест с глава на подкреплението. Като си пазеха взаимно фланговете, те направиха обход.

Роман предпазливо доближи спалнята. За първи път мрачна усмивка прекоси лицето му. Дюпон беше под душа. И си тананикаше.

Пеенето внезапно секна, щом завесата бе дръпната с рязък замах.

— Не си прави труда да вдигаш ръце — каза Роман на премигващия срещу му Дюпон. По лицето му се стичаше вода. Като държеше на мушката първата си плячка Роман му подхвърли пешкир. — Арестуван си, приятелче. Ето ти да се избършеш, че сетне да ти прочета правата.

— Добре свършено — отбеляза Конби, когато Дюпон бе отведен с белезници. — Ако се справиш и с останалото така гладко, ще се погрижа да получиш отличие.

— Задръж — отвърна Роман и прибра пистолета. Имаше само още едно препятствие, преди окончателно да тегли черта между миналото и бъдещето. — Щом това свърши, аз съм дотук. Напускам играта.

— Повече от десет години си в системата, Деуинтър. Не можеш току-тъй да се махнеш.

— Само стой и гледай.

С тези думи Роман се отправи обратно към хотелчето, за да довърши започнатото.

Денят бе доста напреднал, когато Черити се събуди. С благодарност видя, че бе сама, защото не можеше да сподави пъшкането. Надигна се и седна, а главата ѝ, несвикнала с обилното количество изпито вино, започна да пулсира.

Няма кого да обвинявам, освен себе си, призна си, и се измъкна от леглото. Кракът ѝ се заплете в това, което бе останало от блузата ѝ снощи.

Ала си заслужаваше, помисли и събра разкъсаните парчета. Заслужаваше си и още как.

Обаче, колкото и невероятна да бе нощта, сега я чакаше работа. Глътна два аспирина, позволи си да постене още веднъж-дваж и се отправи към душа.

Роман откри Боб, сврял се в офиса и неспокойно сърбащ от кафето, подправено с алкохол. Без предисловия му взе чашата от ръката и изсипа съдържанието ѝ в кошчето за боклук.

— Просто имах нужда от малко, за да ме крепи.

Цапнал е не малко, а значително повече, отсъди Роман. Боб говореше завалено, очите му бяха влажни и изцъклени. Дори и при най-добри обстоятелства на Роман му беше трудно да изпитва каквото и да било съчувствие към пияниците.

Издърпа го от стола за предницата на ризата.

— Стегни се, и то незабавно! Когато Блок слезе, ще се заемеш с документите по заминаването, неговото и на групата му. Ако направиш опит да го предупредиш, само да си мигнал дори, горко ще се каеш.

— Обикновено Черити изпраща гостите — успя да измънка Боб с тракащи зъби.

— Не и днес. Отиваш на рецепцията и започваш. И гледай добре да се справиш, защото ще съм наблизо и ще те държа под око.

Роман го пусна и се отдръпна точно когато вратата на офиса се отвори.

— Извинявай, че се забавих — грейна срещу му Черити, макар очите ѝ още да натежаваха. — Успах се.

Той почувства как сърцето му замря, после отиде в петите.

— Не си се наспала както трябва.

— Ти ли ще ми кажеш? — Усмивката ѝ се стопи, щом спря очи върху Боб. — Какво се е случило?

Онзи се хвана на удалата се възможност като удавник за сламка.

— Тъкмо разправях на Роман, че не се чувствам много добре.

— И не изглеждаш никак добре — приближи се тя угрижено и го пипна по челото. Беше студено и влажно. Това усили безпокойството ѝ. — Навярно и ти си пипнал същия грип.

— От това именно се опасявам.

— В такъв случай не е трябвало изобщо да идваш днес. Роман може да те откара вкъщи.

— Не, ще се оправя сам — тръгна Боб с разтреперани крака към вратата. — Извинявай, Черити — обърна се да ѝ хвърли последен поглед. — Наистина много извинявай.

— Я не приказвай глупости. Върви и се погрижи за себе си.

— Аз ще му помогна — намеси се Роман и го последва навън. Двамата тъкмо прекосяваха фойайето, когато и Блок се появи там.

— Добър ден — разтегли се в обичайната усмивка лицето му, но изразът в очите му остана напрегнат. — Някакъв проблем ли има?

— Грип. — Боб вече придобиваше зеленикав оттенък. Страхът спомагаше видът му да е достатъчно убедителен. — Буквално ме срути тази заран.

— Обадох се на доктор Мъртинс — влезе Черити и застана на рецепцията. — Ти си отивай направо вкъщи, Боб. Той ще те чака там.

— Благодаря.

Ала един от агентите на Конби тръгна след него и Боб разбра, че ще отсъства от дома доста време.

— Този грип направо се е развилнял тук — усмихна се тя извинително на Блок. — Останах без камериерка, сервитьорка, а сега и Боб. Дано някой от твоята група няма оплаквания от обслужването.

— Нито един. — Успокоен отново, Блок сложи куфарчето си отгоре. — С теб винаги е удоволствие да се работи, Черити.

Роман безпомощно наблюдаваше как си бърбят и с привична рутина оправят списъци и фактури. Беше предвиждал тя да се намира

в безопасност горе, да спи дълбоко и да сънува прекараната заедно нощ. Ядосан и разтревожен, стисна юмруци. Сега, както и да постъпеше, Черити щеше да е в центъра на събитията.

Чу смеха ѝ, щом Блок спомена за рибата, която бе внесла предната вечер в трапезарията. Представи си изражението ѝ, когато влязат агентите и арестуват човека, когото тя смяташе за туристически водач и свой приятел.

Черити каза на глас сумата. Роман си наложи да се овладее.

— Май се разминаваме с... двадесет и два долара и петдесет. — Блок отново започна усърдно да смята на калкулатора си. Сбърчила вежди, тя също захвана да проверява сметката, точка по точка.

— Добър ден, скъпа.

— М-м-м — вдигна поглед Черити, откъсната от заниманието си. — О, добър ден, госпожице Мили.

— Тъкмо се каня да си стягам багажа. Искам да ти кажа колко приятно прекарахме тук.

— Винаги ни е мъчно, когато си тръгвате. Всички много се радваме, че вие и госпожица Луси удължихте престоя си с няколко дни.

Госпожица Мили премига късогледо срещу Роман, преди да се отпрати към стълбището. Горе, помисли си Роман, сега трябваше да има човек, поставен, за да следи никой от гостите да не се пречка.

— Пак получавам същата сума, Роджър — почука озадачено с молив по фактурата Черити. — Щеше да е по-добре да пуснем всичко на компютъра, обаче... — Тя остави изречението недовършено, като се стараеше да не обръща внимание на нестихващото главоболие. — А, сетих се къде е работата. Броиш ли бутилката вино за семейство Уентуърт в първо бунгало? Поръчаха я по-миналата вечер.

— Уентуърт, Уентуърт... — С дразнеща мудност Блок тръгна с пръст надолу по списъка. — Не, нямам нищо отбелязано тук.

— Чакай да намеря бележката със сметката.

Черити издърпа едно чекмедже и сръчно запрелиства папките. Роман усети как струйка пот започва бавно да се стича надолу по гърба му. Един от агентите се приближи и взе да разглежда пощенските картички.

— Ето ги и двата екземпляра — оповести тя. — Извинявай, пропуснали са да ти предадат единия. Този вирус наистина ще ни

съсипе — поклати глава Черити. Прибра копие от фактурата в папката и върна на Блок неговото.

— Няма проблеми. — Жизнерадостен, както винаги, той отбеляза въпросния разход и добави сумата в списъка си. — Сега май всичко съвпада.

С придобита от практиката лекота тя пресметна общата сума в канадска валута.

— Прави две хиляди триста и тридесет.

Обърна листа към Блок, за да може да я свери. Той щракна заключалката на куфарчето и го отвори.

— Както казах, за мен винаги е голямо удоволствие — започна да отброява парите в двадесетачки. В мига, в който Черити отбеляза върху сметката „Платено“, Роман се задейства.

— Горе ръцете! Бавно!

Притисна дулото на пистолета между плешките на Блок.

— Роман! — втрещи се изумено Черити. Ръката, в която държеше ключа от чекмеджето с парите, застина във въздуха. — Какво правиш, за Бога?

— Махни се оттам — нареди ѝ той. — Заобиколи и излез.

— Полудя ли? Роман, ей Богу...

— Излез, ти казах!

Блок облиза устни, като грижливо държеше ръцете си високо изпънати.

— Това грабеж ли е?

— Не си ли разбрал досега? — Със свободната си ръка Роман извади значката си. Хвърли я върху плота и посегна за белезниците. — Арестуван си.

— И в какво съм обвинен?

— Покушение с цел убийство, контрабанда на фалшиви банкноти, трансфер през международни граници на издирвани углавни престъпници. Това стига за начало. — Той смъкна едната ръка на Блок и щракна белезниците на китката му.

— Как можа? — едва чуто прошепна Черити. Държеше в ръката си отличителната му значка на специален агент.

Роман само за миг свали очи от Блок, за да я погледне. Тази секунда промени всичко.

— Колко глупаво от моя страна! — появи се отново във фоайето госпожица Мили. — Почти бях стигнала горе, когато видях, че съм си забравила...

За човек с неговото телосложение, Блок беше бърз. Метна се встрани, сграбчи госпожица Мили и опря нож в гърлото ѝ, преди някой да успее да реагира. Белезниците издрънчаха върху китката му.

— Ще го направя, без да ми мигне окото — каза спокойно, като гледаше Роман в очите.

Пистолетът беше насочен право в челото му, пръстът на Роман бе свит около спусъка.

— Добре си помисли — обади се пак Блок. Обшари с поглед фоайето и видя другите извадени пистолети. — Ще прережа гърлото на тази приятна възрастна дама. Не мърдай! — заповяда на Черити. Измести се леко и ѝ пресече пътя.

С широко отворени очи госпожица Мили остана прилепена до него и само изхлипа.

— Пусни я — пристъпи напред Черити, но веднага спря, щом го видя да я стиска по-силно. — Пусни я, моля те. — Сигурно е сън, каза си. Сънувам кошмар. — Някой ще ми обясни ли какво става тук?

— Мястото е обкръжено. — Роман бе приковал погледа и пистолета си в Блок. Напразно чакаше някой от своите хора да се раздвижи отзад. — Ако ѝ сториш нещо, това няма да ти помогне. Само ще утежни положението ти.

— Твоето също. Помисли си. Не искаш една мъртва бабичка в ръцете си, нали?

— Не прибавяй убийство в дългия си списък, Блок рече сдържано Роман.

Черити е твърде близко, отбеляза наум. Прекалено близко.

— За мен това вече е без значение. А сега се измитайте навън. Всички! — повиши Блок глас и огледа помещението. — Хвърлете оръжието! Хвърлете го на земята и излизайте, преди да съм я заклал! Бързо!

Заби острието в тънката шия на госпожица Мили.

— Недей! — направи пак крачка напред Черити. — Моля те, пусни я. Аз ще остана при теб.

— По дяволите, Черити, дръпни се!

Тя не удостои Роман с поглед.

— Моля те, Роджър — настоя и отново пристъпи. — Тя е стара и немощна. Може да ѝ стане лошо. На сърцето. — Отчаяна, застана между Блок и пистолета на Роман. — Аз няма да ти създавам неприятности.

Решението отне на Блок само миг. Сграбчи Черити и опря върха на острието в гърлото ѝ. Госпожица Мили се свлече като парцалена кукла на пода.

— Хвърли оръжието! — Видя страха в очите на Роман и се ухили. Явно бе направил много по-добра сделка. — Две секунди и край. Нямам какво да губя.

Роман протегна напред ръка и остави пистолета да падне на пода.

— Нека да поговорим.

— Ще говорим, когато аз кажа! — Блок обърна ножа така, че цялото му острие застана напреки гърлото ѝ. Черити затвори очи в очакване да умре. — Сега се омитайте навън! При първия опит някой да влезе, тя е мъртва.

— Изтеглете се — направи Роман жест с глава към вратата. — Дръж ги там, Конби. Всички. Ето, пистолетът ми е на земята — обърна се към Блок и вдигна услужливо сакото си, за да види той празния кобур. — Чист съм. Защо и аз да не остана тук? Така ще имаш двама за същата цена. Един федерален агент като заложник би ти дал известни предимства.

— Само тя. Разкарай се, Деуинтър, или ще я убия, преди още да си съобразил как да ме докопаш. Веднага!

— За Бога, Роман! Излез оттук. Тя има нужда от лекар. — Дъхът на Черити секна, щом ножът проряза кожата ѝ.

— Недей! — протегна отново ръка Роман и много бавно тръгна странишком към безформената купчина до рецепцията. Вдигна хълцащата стара жена на ръце. — Ако ѝ направиш нещо, няма да доживееш, за да съжالياваш за това! — С тази последна заплаха и чувството на безсилие той остави Черити сама. Навън подаде госпожица Мили в нечий чакащи ръце и нареди: — Назад! Изтегли се още назад! — После сам се отдалечи, като се стараеше да запази ума си бистър. — Никой да не се приближава до вратата или прозорците! Дайте ми оръжие!

Преди да изпълнят нареждането му, Роман измъкна пистолета на един от подчинените на Ройс. С незабележим жест шерифът даде знак на човека си да мълчи.

— Ние какво да правим? — попита.

Роман държеше пистолета и го гледеше втренчено. Беше зареден. Самият той беше опитен. И напълно безпомощен в момента.

— Деуинтър... — започна Конби.

— Отдръпни се.

Конби понечи да заговори отново, ала Роман се извърна към него и повтори рязко:

— Отдръпни се!

Прикова поглед в хотелчето. Чувахе тихите ридания на госпожица Мили, поведена от някого към една кола. Останалите гости бяха вече предупредени и събрани на безопасно място. Роман реши, че това трябва да го е организирал Ройс. Черити навярно би се чувствала по-добре, ако знаеше, че не са застрашени.

Той пъхна пистолета в кобура и се обърна назад.

— Блокирайте пътя на два километра във всяка посока. Тук да останат само длъжностните лица. Ще държим къщата под обсада от разстояние сто и петдесет метра. Той ще трябва пак да помисли — рече бавно, — а като поразмисли, ще разбере, че е заварден вътре и няма къде да шава.

Вдигна ръце и потри лицето си. И преди беше попадал в ситуации с взети заложници. Имаше опит. Като минеше известно време и първоначалното напрежение се успокоеше, шансовете да се измъкнат заложниците невредими в случай като този винаги биваха много добри. Но при положение, че заложничка бе Черити, много добри не беше достатъчно.

— Искам да говоря с него.

— Агент Деуинтър, при създадените обстоятелства имам сериозни резерви относно оглавяването ви на тази операция.

Роман се извърна.

— Разкарай се от пътя ми, Конби, и се обеси на копринената си вратовръзка. Защо, дявол да го вземе, хората ти не бяха разположени отзад, зад мен?

Може би защото дланите на Конби бяха плувнали в ледена пот, гласът му стана още по-студен.

— Реших, че ще е по-добре да са навън и да имат готовност, ако се опита да избяга.

Роман бе заслепен от яростна огнена вълна, която избухна пред очите му.

— Когато я измъкна — рече тихо, — тогава ще се разправа с теб, негоднико! Нужна ми е връзка, някакво средство за комуникация — извърна се към Ройс. — Можеш ли да го уредиш?

— Дай ми двадесет минути.

Роман кимна и пак обърна изпитателен поглед към къщата. Внимателно обмисляше, преценяваше и отхвърляше възможните начини за влизане.

Вътре Черити изпита известно облекчение, когато ножът бе свален от гърлото ѝ. Пистолетът, който сега Блок бе насочил към нея, изглеждаше някак по-малко лична заплаха.

— Роджър...

— Млъкни! Затваряй си устата и ме остави да мисля.

Той вдигна месестата си ръка към челото и го избърса. Нещата се бяха разиграли толкова бързо, прекалено бързо. Всичко, което беше направил досега, бе почти несъзнателно, по инстинкт. Както Роман и бе предвидил, той започваше да разсъждава.

— Хванали са ме тук като в капан. Ще трябва да те използвам, за да се добера до някоя кола и да се измъкна. — Блок се разсмя и диво се огледа наоколо. — Обаче сме на един проклет остров! Не мога да се измъкна с кола от острова.

— Мисля, че ако ние...

— Млъквай! — изкрещя той и вдигна пистолета. Черити затаи дъх. — Аз съм този, който трябва да мисли. Федералните. Онзи сополив ревльо излезе напълно прав — измърмори, като имаше предвид Боб. — Разбрал е за Деуингър още преди дни. А ти? — попита и я хвана за косата. Наведе главата ѝ назад и опря дулото в гърлото ѝ.

— Не, не знаех. Нищо не знаех. И сега нищо не разбирам. — Можеш само да извика сподавено, когато я блъсна в стената. Никога не бе виждала очите на убиец, ала ги разпозна. Усети вкуса на страха в устата си и насили думите да излязат. — Помисли, Роджър. Ако ме убиеш, няма да разполагаш с нищо, за да преговаряш. Аз съм ти нужна.

— М-да. — Той отпусна ръката с пистолета. — Досега ни беше доста полезна. Занапред също ще трябва да ми послужиш. Колко изхода има в тази къща?

— Аз... Аз дори не зная.

Блок отново я хвана за косата и жестоко я усука. Дъхът ѝ секна.

— Няма нещо, което да не знаеш в тази къща!

— Пет. Има пет изхода, без да броим прозорците. От фойето, салона, външните стълбища към моите стаи и семейния апартамент в източното крило, също и задната врата на кухнята през килера.

— Това е добре — изпуктя той и се замисли, преценявайки възможностите. — Кухнята. Ще се спрем на кухнята. Там има вода и храна в случай, че отнеме известно време. Хайде!

Поведе я, като продължаваше да я държи за косата с една ръка и опрян в тила ѝ пистолет в другата.

С поглед към хотелчето крачеше напред-назад зад барикадата от полицейски коли. Тя е умна, увещава се сам. Черити е умна, здравомислеща жена. Няма да се паникьоса. Няма да направи нищо неразумно.

О, Господи, сигурно е уплашена до смърт. Роман палеше цигара от цигара, но не можеше да се успокои.

— Къде, по дяволите, е телефонът?

— Почти сме готови. — Ройс бутна назад шапката си и стана от мястото, където клекнал наблюдаваше как техникът прокарва временната линия. — Племенникът ми — обясни на Роман с лека усмивка. — Момчето си разбира от работата.

— Имаш доста роднини.

— Пълно е с тях. Слушай, чух, че ти и Черити ще се жените. Това част от прикритието ли е?

— Не. — Роман си помисли за излета край морето, този единствен светъл миг през цялото време. — Не е.

— В такъв случай ще ти дам един съвет. Греша — добави бързо, видял, че Роман се кани да възрази. — Имаш нужда от него. Ще трябва да се успокоиш, ама наистина да се успокоиш, преди да вземеш телефона. Хванато в капан животно реагира по два начина. Или уплашено отстъпва и се предава, или се хвърля и помита всичко по

пътя си. — Ройс кимна към къщата. — Блок няма вид на такъв, дето лесно ще се предаде, а Черити за беля е на пътя му. Тази жица готова ли е вече, синко?

— Да, сър. — Ръцете на младежа бяха потни от напрежение и вълнение. — Можете да избирате веднага — подаде влажната слушалка на Роман.

— Не зная номера — промърмори той. — Не зная проклетия му номер!

— Аз го знам.

Роман се извърна и се озова лице в лице с Мей. За един миг зърна всичките си чувства, отразени в очите ѝ. По-късно ще имам време да се разкайвам, рече си. Ще имам цял живот занаят.

— Ройс, нали трябваше да очистиш терена?

— Да помръднеш Мейфлауър е все едно да поместиш танк.

— Никъде не отивам, докато не видя Черити — стисна треперещите си устни Мей. — Ще има нужда от мен, когато излезе. Не губете време да спорите — добави. — Номерът ли ви трябва?

— Да.

Тя им го каза. Роман хвърли цигарата и набра.

Черити подскочи на стола при извънмяването. През масата Блок я наблюдаваше втренчено. Беше я накарал да затрупа двете врати с всичко, което бе успяла да донесе или довлече. Столове, десеткилограмови чували с брашно и захар, дръвника за месо, чугунените казани и големи тенджери — всичко това нахвърляно в безпорядък, препречващо двата изхода.

Сред тишината в кухнята бръмчащият телефонен звън се разнасяше отново и отново, като скимтене.

— Не мърдай от мястото си. — Той прекоси дялащото го пространство и вдигна слушалката. — Да!

— Деуинтър е. Смятам, че си готов да обсъдим сделката.

— Каква сделка?

— Тази, за която сега ще се споразумеем. Първо, трябва да разбере още ли държиш Черити.

— Да си я виждал да излиза? — изсъска Блок. — Много добре знаеш, че е тук, иначе нямаше да разговарям с мен.

— Искам да се убедя, че е жива. Дай ми да я чуя.

— Върви по дяволите!

Заплахи, обиди, проклетия се надигнаха като горчива злъч в гърлото на Роман. Ала когато заговори отново, гласът му беше безстрастен.

— Да се уверя, че още държиш заложника, Блок, или край на всякакви преговори.

— Значи искаш да говориш с нея? — Блок направи жест с пистолета. — Ела тук! — заповяда на Черити. — Побързай! Твоето приятелче е — каза, когато тя застана до него. — Иска да знае как си. Кажи му, че си добре. — Опря пистолета в бузата ѝ, плъзна го нагоре и спря на слепоочието. — Ясно ли е?

Черити кимна и се вкопчи в телефона.

— Роман?

— Черити! — Заля го лавина от чувства. Искаше да я подкрепи, да я утеши, да ѝ обещае, да я помоли да внимава. Но знаеше, че разполага само със секунди и че Блок слуша всяка казана дума. — Направи ли ти нещо? — попита.

— Не. — Тя затвори очи и преглътна риданията. — Добре съм. Сега иска да приготвя нещо за ядене.

— Чу ли, Деуинтър? Тя е добре. — Блок хвана ръката на Черити ѝ я изви силно на гърба, докато тя не изпищя. — Ала това може да се промени всеки миг.

Роман стисна безпомощно слушалката. Чуваше хлипанията на Черити. Потрябва му всяка частица от самообладанието, за да не проличи ужасът в гласа му.

— Не бива да я нараняваш. Това влиза в условията, за които ще преговаряме.

— Да, ще преговаряме за условията. Точно така. Но за моите условия! — Той пусна ръката ѝ и Черити се свлече на пода. Не ѝ обърна внимание. — Предоставяте ми кола. Осигурявате ми безопасно отиване до летището. Колата ще кара тя. Искам да ме чака зареден с гориво самолет. Черити се качва с мен, тъй че без номера, иначе пак в изходна позиция. Щом стигна, където отивам, ще я пусна да си върви.

— Какъв да е самолетът?

— Не ме баламосвай!

— Почакай. Трябва да знам. Летището е малко, Блок. Знаеш го. Ако ще пътуваш надалеч...

— Дай ми самолет и толкоз!

— Добре. — Роман избърса устни с опакото на ръката си и се помъчи тонът му да е равен. Вече не я чуваше и тишината бе така мъчителна, както и риданията ѝ. — Налага се да докладвам за условията ти. Такъв е редът.

— По дяволите редът!

— Слушай, нямам властта да ти доставя, което искаш. Необходимо е да получа разрешение. Освен това трябва да се очисти летището, да се намери пилот. Нужно ми е време.

— Не го усуквай, Деуинтър. Имаш един час.

— Ще трябва да се свържа с Вашингтон. Знаеш какви са формалностите. Навярно ще отнеме три часа, може и четири.

— Проклятие! Давам ти два часа. След това започвам да ти я пращам на части.

Черити затвори очи. Сложи глава на скръстените си ръце и изля в сълзи целия насъбрал се ужас.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разполагаме с два часа — съобщи Роман и взе чертежа с плана на къщата, която Ройс му подаде. — Не е толкова умен, колкото го мислех, или пък е твърде уплашен, за да разсъждава трезво.

— Това може да ни е от полза — отбеляза Ройс. Предложи му кафе, но Роман поклати глава. — Както и да се обърне в наша вреда.

Два часа. За кой ли път Роман се взря с напрегнат, изучаващ поглед в хотелчето. Представата за Черити, изправена пред дулото на пистолета през цялото това дълго време, му бе нетърпима.

— Иска кола, благополучно пристигане на летището и самолет. — Погледна към Конби: — От теб искам да го убедиш, че ще ги получи.

— Наясно съм как се действа в ситуация с взети зложници, Деуинтър.

Роман не му обърна внимание.

— Кой от твоите хора е най-добрият стрелец? — попита той Ройс.

— Аз — отвърна шерифът и го погледна твърдо в очите. — Къде да застана?

— Те са в кухнята.

— Той ли ти го каза?

— Не, Черити. Каза, че щял да й позволи да приготви нещо за ядене. И понеже се съмнявам точно храната да им е на ума, смятам, че ми подсказа къде се намират.

Ройс хвърли поглед към Мей, която ходеше напред-назад по кея.

— Тя е мъжко момиче. Запазила е самообладание.

— Засега... — спомни си Роман сподавения й плач. — Прати двама твои човека отзад. Да се придвижват внимателно и да се държат на разстояние, извън полезрение. Ще видим колко близо можем да се доберем.

Отново се обърна към Конби:

— Изчакай пет минути, после му позвъни пак. Кажи му кой си. Знаеш как да се направиш на важна клечка. Залъжи го нещо и го дръж на телефона колкото можеш по-дълго.

— Има два часа, Деуингър. Да извикаме отряда за борба с тероризма от Сиатъл.

— Ние имаме два часа — отвърна мрачно Роман. — Черити може и да няма.

— Мога да поема отговорността...

— Ще я поемеш и още как! — срязва го Роман.

— Агент Деуингър, ако положението не беше критично, щях да те отстраня и дам под съд за неподчинение и неспазване на субординацията.

— Чудесно. Пиши ми го на сметката. — Погледна пушката, която държеше Ройс. Беше с широкообхватен оптически мерник. — Да вървим.

Достатъчно съм ревала, реши Черити и си пое дълбоко дъх. Плачът нямаше да ѝ помогне. И тя, като нападателя си, имаше нужда да помисли. Целият ѝ свят се беше смалил до една-единствена стая, страхът беше станал неотменен неин спътник. Тая няма да я бъде, каза си и изпъна гръб. Животът ѝ бе в опасност, а тя дори не знаеше защо.

Стана от пода, където се бе свила. Блок седеше на масата. В едната ръка държеше оръжието, с другата монотонно потропваше по гладко изстърганата дървена повърхност. Полюляващите се белезници дрънчаха. Изплашен е, разбра Черити. Навярно не по-малко от самата нея. Трябваше да намери начин да използва това.

— Роджър... Искаш ли кафе?

— Да! Ето една добра, много добра идея. — Той стисна здраво пистолета. — Само не ми върти номера. Следя всяко твое движение.

— Ще ти дадат ли самолет?

Тя се обърна да пусне газта. Бавно завъртя ключа на печката. Кухнята е пълна с оръжия, помисли си. Ножове, сатъри, дървени чукчета. Затвори очи и се запита дали би имала смелостта да използва някое от тях.

— Ще ми дадат всичко, каквото пожелаеш, докато ти си ми в ръцете.

— Защо искат да те заловят? — Дръж се спокойно, заповяда си мислено. Трябва да си спокойна, бдителна и ловка. Наля горещото кафе в две чаши. Едва ли можеше да преглътне каквото и да било, ала се надяваше този съвместен ритуал да разведри малко атмосферата и да отвлече вниманието на Блок. — Не ми е ясно — обади се отново. — Споменаха нещо за фалшифициране на пари.

Нямаше значение какво щеше да узнае Черити. Във всеки случай той беше се потрудил здраво и се гордееше с това.

— Станаха повече от две години, откакто въртим един хубав бизнес отсам и отгатык границата. Канадски двайсетачки и десетачки. Мога да ги печатам като етикети за бутилки. Обаче съм предпазлив, видиш ли. — Блок засърба кафето. — Две хилядарки тук, две там, начело с „Вижън“. Развиваме добър туризъм, клиентите са доволни.

— Плащал си ми с фалшиви пари?

— На теб и на още две места. Но ти си най-постоянната и от най-дълго време. — Усмивката му беше дружелюбна, досуц като да разговаряха във фоайето на рецепцията, ако не се смяташе пистолета в ръката му. — Притежаваш изключително място, Черити, тихо, отдалечено, частна собственост. Имаш работа с малка местна банка. При теб върви като по масло.

— Да — сведе тя очи към чашата. Стомахът ѝ се сви на топка. — Разбирам.

Значи Роман бе пристигнал не да гледа китовете, а да води разследване по случая. И това бе всичко, което тя представляваше за него.

— Канехме се да поиздоим този маршрут още няколко месеца — продължи Блок. — Ама напоследък Боб започна да става нетърпим.

— Боб? — Отпуснатите ѝ в скута ръце неволно се свиха в юмруци. — Боб е знаел?

— Беше едно нищожество, долнопробен мошеник, преди да го прибера. Занимаваше се с дребни злоупотреби и присвояване на грошове. Аз го уредих тук и го направих богат. На теб също цялата работа не ти се отрази зле — добави ухилен. — Доста я беше закъсала финансово, когато за първи път се появих тук.

— През цялото това време... — прошепна Черити.

— Бях решил да изкараме още шест месеца и да движим другаде, ала Боб взе сериозно да нервничи заради новия ти майстор. Кучият му син ме насади! — Той тръсна чашата върху масата. — Да се сдуши с федералните! Трябваше да го усетя по това, как съвсем се скапа след случката с колата.

— Колата... Опитал си да ме убиеш...

— Не — потупа я Блок по ръката. Тя се сви, като че очакваше удар. — Истината е, че винаги съм те харесвал. Но се налагаше да те отстраня от пътя си за известно време. Само за изпробване на почвата, да видим каква е играта на Деуинтър. Бива го — каза замислено. — Наистина го бива. Успя да ме убеди, че се интересува единствено от теб. Любовната история беше един хитър ход. Заблуди ме.

— Да. — Сломена, Черити заби невиждащо поглед в масата. — Хитър.

— Изигра ме — промърмори Блок. — Знаех, че ти не ме баламосваш. Не ти е в характера. Но Деуинтър... Сигурно вече са пипнали Дюпон.

— Кого?

— Не бяха само парите. Имаше хора, разни хора, които трябваше да напуснат страната тайно и които добре плащаха за услугите ни. Като гледам, на път съм да се превърна в свой собствен клиент. — Той се разсмя и доизпи кафето. — Дали да не похапнем? Едно от нещата, които най-много ще ми липсват, е тукашната храна.

Тя мълчаливо стана и отиде до хладилника. Всичко е било лъжа, мислеше. Всичко, което Роман е говорил, всичко, каквото е правил...

Болката я преряза така силно, че ѝ струваше голямо усилие да не заплаче отново. Мамил я бе от край до край, по същия начин, както и Роджър Блок. Използвали са я, и двамата са я използвали, нея и нейното хотелче. Никога нямаше да го прости. Изтри очите си. И никога нямаше да го забрави.

— Какво ще кажеш за онзи лимонов сладкиш? — Отпуснат и самодоволен, Роджър потупваше с дулото на пистолета по масата. — С него Мей беше надминала себе си снощи.

— Да. — Черити бавно го извади. — Останало е малко.

Блок беше спуснал яркожълтите пердета на прозореца, ала в средата имаше пролука, широка около пет сантиметра. Роман тихо се промъкна натам. Вече виждаше Черити, която вадеше чиния от шкафа.

По бузите ѝ имаше следи от съхнещи сълзи. Сърцето му се скъса, като ги забеляза. Но инак тя изглеждаше спокойна. Ръцете ѝ пипаха сръчно, не трепереха. Това все пак бе нещо, нещо, за което можеше да се залови. Блок се намираще извън полезрението му, въпреки че Роман се приближи, доколкото посмя, за да успее да зърне и него.

Ненадейно, сякаш беше усетила, че я гледа, Черити вдигна глава и очите им се срещнаха през стъклото. Тя се вцепени и в един миг хиляди чувства прекосиха лицето ѝ. После то отново се отпусна и стана безизразно. Гледаше го така, както би гледала непознат. Ала чакаше указания.

Той вдигна ръка с дланта напред и се постара колкото можеше по-ясно да ѝ даде знак, че трябва да запази спокойствие, да задържи така и да кротува. После извън телефонът. Видя я как трепна стреснато.

— Време беше — избоботи Блок. Отиде до апарата наперено, едва ли не с важничене. — Да? Кой е, по дяволите? — Като послуша малко, той се ухили доволно. — Обичам да си имам работа с големи титли. Къде ми е самолетът, инспектор Конби?

Бързо, доколкото ѝ стигна куражът, Черити дръпна пердето още сантиметър-два.

— Идвай тук! — заповяда Блок.

Тя отпусна ръка и чинията издрънча върху плота.

— Какво?

Той направи жест с пистолета.

— Ела тук, казах!

Роман изруга наум. Черити беше застанала така, че му пречеше да вижда.

— Искам да знаят, че аз изпълнявам своята част от уговорката — хвана я Блок за ръката, този път не така грубо. — Кажи на човека, че се отнасям добре с теб.

— Нищо не ми е направил — произнесе тя безизразно.

Стараяше се да не поглежда към прозореца. Роман беше там, навън. Щеше да направи всичко възможно, за да я измъкне читаво. Това му беше работата.

— Самолетът е готов след час — каза ѝ Блок, след като затвори слушалката. — Тъкмо ще имаме достатъчно време за някой залък и

още чашка кафе.

— Добре.

Черити отново отиде до шкафа. В гърдите ѝ се надигна страх, когато хвърли поглед към прозореца и там вече нямаше никой. Отишъл си е. Ръцете ѝ не я слушаха и тя се позабави със сладкиша.

— Роджър, ти ще ме пуснеш ли да си ида?

Той се поколеба само миг, но това бе достатъчно да ѝ подсказе, че отново ще чуе лъжа.

— Разбира се. Веднага, щом пак съм свободен.

Значи всичко бе загубено. Сърцето ѝ, хотелчето, а сега и животът ѝ. Черити сложи чинията пред него и се взря в лицето му. Изглежда толкова самодоволен, помисли и изпита ненавист. Ала по челото му все още избиваше пот.

— Ще ти донеса кафето.

Бавно тръгна към печката. Една крачка, втора. Ушите ѝ пищяха. Сега беше нещо повече от страх, осъзна тя. Беше ярост и отчаяние, силно, неудържимо желание да оцелее. Машинално изключи газта под колелото. Хвана дръжката на канчето с кърпа.

Той все така държеше пистолета в дясната си ръка, а с лявата тъпчеше кейка в устата си. Смята я за кръгла глупачка, помисли Черити. За лековерна наивница, която се оставя да я лъжат и мамят както си искат, да я използват и въртят на пръста си. Тя дълбоко си пое дъх.

— Роджър?

Той вдигна глава. Черити го гледаше право в очите.

— Забрави кафето — каза кротко, после плисна вдигащата пара течност в лицето му.

Блок изпищя. Никога не бе чувала мъж да пищи така. Беше се надигнал от стола и сляпо опипваше за пистолета. Нещата се разиграха бързо. След време, колкото и да се мъчеше да си спомни, така и не можеше да твърди със сигурност какво точно се случи и кое след кое следваше.

Тя грабна оръжието. Мятащата се във въздуха ръка на Блок я одра по бузата. Черити отстъпи назад и тогава чу звука от счупено стъкло.

Роман връхлиташе през прозореца. Застанала на пътя му, тя се приземи на пода, пометена от удара. Други мъже напиреха през

барикадираните врати, пробиваха си път и се втурваха вътре. Някой я вдигна от земята и я избута навън.

Роман опря пистолет в главата на Блок. Дватамата стояха на колене върху парчета изпотрошено стъкло. По-точно стоеше Роман и крепеше стенещия Блок, върху чието тлъсто лице вече се надигаха мехури.

— Моля те — просъска Роман, — само ми дай повод.

— Роман — сложи ръка на рамото му Ройс. — Всичко свърши.

Яростта го задушаваше. Пръстът му се присви върху спусъка. Спомни си начина, по който Черити го гледаше, зърнала го навън през прозореца. Бавно отпусна ръка и прибра оръжието.

— Да. Свърши. Разкарай го отгук, по дяволите.

Изправи се и тръгна да я търси.

Откри я във фойето, в прегръдката на Мей.

— Нищо ми няма — мърмореше тя. — Добре съм, наистина. — Щом го видя, погледът ѝ застина. — Всичко ще се оправи. Сега трябва да говоря с Роман за минута.

— Кажете си приказката — целуна я Мей по двете страни. — А после ще вземеш една хубава гореща вана.

— Добре — стисна ръцете ѝ Черити.

Странно, но сега нещата ѝ изглеждаха повече като сън, струваше ѝ се, че се движи сред пластове сива, кълбяща се мъгла.

— Мисля, че горе ще бъдем на спокойствие — каза на Роман, после се обърна, без да го погледне, и тръгна към стълбите.

Така му се искаше да я прегърне. Сви ръце и впи пръсти в дланите си. Искеше да я вдигне и притисне до себе си, да докосне косата ѝ, нежната кожа, да се убеди, че кошмарът бе свършил.

Коленете ѝ трепереха. Настъпваше реакция след изживяното напрежение, ала трябваше да се пребори. По-късно, когато останеше сама, обеща си. Когато най-после останеше сама, тогава щеше да позволи на слабостта да я повали.

В дневната се обърна, за да застане лице в лице с Роман. Нямаше и не можеше да говори с него в интимната обстановка на спалнята.

— Както разбирам, ще ти се наложи да пишеш рапорти — започна. Това нейният глас ли беше, учуди се. Звучеше толкова сух и студен, така чужд. Поизкашля се. — Казаха ми, че трябва да дам свидетелски показания, но мисля първо да изясним нещата.

— Черити — направи той крачка към нея, ала рязко бе спрял от протегнатите ѝ ръце.

— Недей! — Очите ѝ бяха ледени като гласа. Не е сън, каза си тя. Беше най-суровата и жестока действителност в живота ѝ. — Не ме докосвай. Нито сега, нито никога повече.

Ръцете му безпомощно увиснаха.

— Прощавай, извинявай...

— За какво? Изпълни точно това, за което беше дошъл. Както успях да схвана, Роджър и Боб са имали добре отработена система. Сигурна съм, че началниците ти ще бъдат доволни от теб.

— Това няма никакво значение.

Черити извади значката му от джоба си, където я беше прибрала.

— Напротив — подхвърли му я. — Има значение.

Като се мъчеше да запази спокойствие, Роман я пхна в джоба на ризата си. Забеляза безучастно, че по ръцете му имаше кръв.

— Не можеш да ти кажа.

— Не ще и дума.

Върху бузата ѝ личеше драскотина. Сякаш цялата му вина и гняв се съсредоточиха там.

— Ударил те е!

Тя опипа леко раната.

— Не се пречупвам лесно.

— Нека да ти обясня.

— Защо? — Черити се извърна. Искеше да запази гнева си хладен. — Мисля, че картината ми е ясна.

— Слушай...

— Не, ти слушай! — Загубила самообладание, тя бързо се извъртя и отново застана с лице към него. — Ти ме излъга, използвал си ме от първата до последната минута. Всичко беше една огромна, невероятна лъжа.

— Не всичко.

— Не ли? Я да видим как може да се разграничи едното от другото. Първо, точно навреме спукана гума. — Видя ядния блясък в очите му и придърпа един стол пред себе си. — После Джордж. Пустият му Джордж с неговия ненадеен късмет! Предполагам си е струвало няколкото хилядарки, за да го махнеш от пътя и да си разчистиш терена. И Боб — ти знаеше всичко за Боб, нали?

— Не бяхме напълно сигурни, поне в началото.

— Поне в началото! — повтори злъчно Черити, ала мислено се предупреди, че ще е в състояние да мисли само ако бъде хладнокръвна. Да мисли, а не да чувства: — Питам се, Роман, откъде беше толкова сигурен в мен? Или пък си смятал, че и аз съм вътре в играта?

Той не отговори и тя сведе поглед.

— Значи е така. О, да, разбирам. През цялото време съм била разследвана. И ето, на сцената се появяваш ти, в най-удобния момент. Не е трябвало да правиш нищо друго, освен да се сближиш с мен, а аз сама ти направих задачата от лека по-лека. — Черити се разсмя нервно и притисна с длани лицето си. — Боже мой, направо ти се хвърлих в ръцете.

— Връзката ми с теб не беше... Предвидена. — Като се съпротивляваше на обземащото го раздражение и едновременното чувство за безсилие, Роман внимателно подбираше думите. — Това просто се случи. Влюбих се в теб. Обикнах те.

— Не го произнасяй. — Тя видимо посърна. — Дори не знаеш какво означава.

— Не знаех, докато не срещнах теб.

— Няма любов без доверие, Роман. Аз ти вярвах! Не ти дадох само тялото си. Дадох ти всичко!

Той закрочи гневно из стаята.

— Казах ти всичко, което можех! — изстреля в отговор. — По дяволите! Нямах право да ти кажа останалото. Това, което ти разправих за себе си, за детството си, чувствата ми към теб — всичко е истина!

— Даваш ли ми честната си дума? А, агент Деунтър?

С проклетие на уста Роман прекоси стаята и я хвана за раменете.

— Не те познавах, преди да поема мисията. Изпълнявах задача. Когато нещата се промениха, най-важната част от тази задача стана за мен доказването на твоята невинност. Трябваше да те предпазя и защита.

— Ако ми беше казал, аз сама щях да докажа своята невинност! — Черити се дръпна и освободи от ръцете му. — Това е моята къща и това са моите хора. Те са единственото семейство, което ми остана. Смяташ ли, че бих рискувала всичко заради пари?

— Не смятам. Знаех го, повярвах го след първите двадесет и четири часа. Следвах заповеди, Черити, и собствената си интуиция. Ако ти бях разкрил кой съм и какво се върши тук, ти нямаше да си в състояние да удържиш фронта.

— Толкова ли съм тъпа?

— Толкова искрена. — Той дишаше тежко, но вече бе успял да се овладее. — Много неща ти се струпаха на главата. Преживя прекалено много.

— Да, преживях... Прекалено — повтори тя и за малко да се разсмее. — Имаш ли представа какво е чувството да разбереш, че две години, цели две години, хора, които си смятал за свои приятели, са те използвали? А пък винаги съм се мислила за добър познавач на човешката природа! — Сега вече Черити наистина се засмя нервно. Отиде до прозореца. — Мамили са ме ден след ден, седмица след седмица. Не знам дали изобщо ще мога да го преживея. Ала това е нищо. — Тя се обърна, пръстите ѝ бяха вкопчени в перваза. — Не е нищо в сравнение с това, което изпитвам, когато си помисля как наивно се оставих да повярвам, че ме обичаш.

— Щом не е вярно, какво тогава правя тук, защо се мъча да те убедя в противното?

— Не зная. — Почувствала се внезапно изнемощяла, Черити вяло прокара ръце през косата си и я отмахна назад. — И като че няма значение. Напълно съм изстискана, Роман. По едно време днес бях сигурна, че той се кани да ме убие.

— О, Черити...

Приблужи се и я прегърна, а когато тя не се възпротиви, зарови лице в косите ѝ.

— Помислих, че ще ме убие — повтори Черити. Стоеше с вдървено отпуснати встрани ръце. — Не исках да умирам. Всъщност, нямаше нищо по-важно за мен от това, да остана жива. Когато майка ми обикнала и любовта ѝ била предадена, тя също се предала. Аз не приличам много на нея. — Черити сковано понечи да се отдръпне. — Може и да съм наивна, но никога не съм била слаба. Възнамерявам да подхвана нещата оттам, където ги оставих преди цялата тази история. Ще продължа да се занимавам с хотелчето. Без значение какво ще ми струва, смятам да залича от живота си теб и последните няколко седмици.

— Не! — избухна Роман и хвана лицето ѝ в шепи. — Няма да го направиш, защото те обичам! Ти ми обеща, Черити! Обеща, че каквото и да се случи, няма да престанеш да ме обичаш.

— Дадох това обещание на човек, който не съществува. — Беше мъчително. Чувстваше болката, раздираща тялото ѝ отгоре до долу. — А този, който съществува, не го обичам. — Направи малка, ала многозначителна крачка назад. — Остави ме. Върви си.

Мей усърдно помиташе засипания със счупени стъкла кухненски под. За първи път през последните повече от двадесет години хотелчето не работеше. Бе уверена, че съвсем скоро вратите му отново щяха да бъдат гостолобиво отворени, но засега ѝ стигаше да знае, че нейното момиче бе в безопасност и лежеше горе кротко в кревата, а нагълталите се с кафе полицаи вече си бяха тръгнали.

Влезе Роман и тя скръсти ръце върху дългата дръжка на метлата. Беше люшкала и утешавала Черити близо час, когато плака одеде заради него. Сега беше се наточила да се държи недружелюбно, студено и презрително. Само един поглед ѝ бе нужен, за да промени решението си.

— Изглеждаш грохнал.

— Аз... — Действително се чувстваше като смазан. Огледа наоколо. — Искях да попитам как е тя, преди да замина.

— Нещастна е — поклати глава Мей, удовлетворена все пак от прозиращата в очите му мъка. — И непреклонна. Порязал си се.

Той несъзнателно вдигна ръка към резката върху челото си.

— Ще ѝ предадеш ли този номер? — Остави листчето на масата. — Може да ме намери на него, ако... Може да ме намери на него — повтори само.

— Седни. Дай да ти промия раната.

— Нищо ми няма.

— Казах да седнеш. — Отиде да донесе шишенце спирт от рафтчето над шкафа. — Черити изживя голямо премеждие.

През очите му внезапно изплува картината как Блок държи ножа на гърлото ѝ.

— Така е.

— Обикновено доста бързо се съвзема от повечето изпитания. Тя те обича.

Роман трепна, когато Мей го докосна с напоения памук, ала не беше от парещата болка.

— Обичаше.

— Обича — повтори равно Мей. — Просто сега не иска да си го признае. Отдавна ли си в тайната полиция?

— Прекалено отдавна.

— Ще се погрижиш ли онзи пълзящ червей Роджър Блок да си получи заслуженото?

Роман стисна юмруци.

— Да.

— Обичаш ли Черити?

Той отпусна ръце.

— Да.

— Вярвам ти, тъй че ще ти дам един съвет. — Запъхтяна леко, тя премести стол и се настани до него. — Много е обидена, положението наистина е лошо. Тя е от тези, дето искат сами да оправят нещата. Дай ѝ малко време. — Мей взе листчето и го пъкна в джоба на престилката си. — Това ще го прибера засега и ще го пазя.

Вече се чувстваше поукрепнала. И не просто физически, разсъждаваше наум Черити, докато тичаше след Лудвиг. От всяка гледна точка. Все по-рядко се случваше да се събуди плувнала в пот от кошмарите, които я преследваха ноц след ноц. Страшните спомени избледняваха. Значително по-лесно ѝ беше вече да разговаря, да се усмихва и да си дава вид, че напълно се бе съвзела. Беше си обещала отново да сложи в ред живота си и полагаше усилия да го стори. Рядко мислеше за Роман.

Тя въздъхна. Никога нямаше да бъде отново силна, ако започнеше да се самозалъгва, да заблуждава сама себе си.

Непрекъснато мислеше за Роман. Всеки миг. Беше ѝ трудно, невъзможно да не мисли за него. Особено днес. Черити сви към тревата отстрани на пътя, където нещо бе привлякло изследователския интерес на Лудвиг.

На днешния ден трябваше да се оженят. Болката дойде внезапно, както винаги досега, разпростря се и намери приют в тялото и душата ѝ. Точно по пладне, под звуците на музиката и ярките лъчи на слънцето, огряващи всичко наоколо, тя щеше да сложи ръката си в неговата. И да му се врене.

Фантазии, каза си и сръчка кучето да се върне обратно на пътя. Тогава бяха фантазии и измислици, такива са и сега.

И все пак... С всеки изминал ден все по-отчетливо си припомняше времето, което бяха прекарали заедно. Неговата сдържаност и съпротива, после нежността и вниманието. Сведе поглед към ръката си. На китката ѝ блестеше гривната.

Беше решила да я скрие отново в кутийката, да я пъхне и забрави в някое тъмно, рядко отваряно чекмедже. Всеки ден си повтаряше, че ще го направи. Утре. А на следващия ден си спомняше колко мил и несръчен, колко чудесен изглеждаше, когато ѝ я подари.

Ако бе била само мисията му, защо тогава ѝ беше дал много повече, отколкото го бе изисквала работата по разследването? Защо бе нужно това бижу и всичко, което златният обръч символизираше? Би могъл да ѝ предложи своето приятелство и уважение, както направи Боб, и Черити щеше да му повярва също толкова. Можеше да запази връзката им чисто плътска. Това нямаше да промени нейните чувства към него.

Той обаче каза, че я обича. Макар накрая да не я бе умолявал да му повярва.

Черити тръсна глава и ускори крачка. Слаба бе духом и се поддаваше на прекалена сантименталност. Навярно бе заради красивото пролетно утро — деня, в който трябваше да е нейната сватба.

Това, от което имаше нужда сега, бе да се върне в хотелчето и да се залови за работа. Без прекъсване. И този ден щеше да отmine като всеки друг.

Отначало ѝ се стори, че си въобразява, когато го видя да стои отстрани на пътя, устремил поглед към издигащото се над морето слънце. Коленете ѝ се подкосиха. Преди да бе измислила как да предотврати срещата, краката ѝ се разтрепериха и спряха да я слушат.

Роман я беше чул да идва. Бе стоял под развиделяващото се небе, съзерцаваше зората такава, каквато я помнеше, и сам се питаше

наистина ли се бе върнал, наистина ли стоеше тук и чакаше Черити да дотича при него.

Тя не тичаше. Кучето я дърпаше нетърпеливо, но Черити вървеше бавно, много бавно. Дали знаеше, че животът му бе в нейните ръце?

Сякаш всичките ѝ нервни окончания бяха възбудени като гъмжащ кошер. Пръстите ѝ се свиваха и разпускаха върху каишката. Сърцето ѝ ту биеше с неистов ритъм, ту замираще. Главата ѝ бучеше. Краката ѝ се движеха сами, без да ги усеща. Спряха пред него. Мислено се помоли гласът да не ѝ изневери, поне той да бъде малко по-твърд и уверен.

— За какво си дошъл?

Роман се наведе да погали скимтящото, умилкващо се куче.

— Ще стигнем и до това. Как си?

— Добре съм.

— Имала си кошмари.

Под очите ѝ личаха тъмни кръгове. Няма да я успокоява, като се прави, че не ги е забелязал.

Тя застина.

— Отшумяват. Мей приказва прекалено много.

— Поне ми говори.

— Вече си казахме всичко, което беше за казване.

Черити мина край него, ала той я хвана за ръката.

— Но не и сега. Последния път ти каза, каквото имаше да казваш, ѝ аз добре си го припомних, като идвах насам. Сега е мой ред.

Роман посегна и отвърза каишката на кучето. Видял се на воля, Лудвиг хукна към дома.

— Мей го чака — превари с обяснението Роман, преди да го бе извикала обратно.

— Ясно. — Черити намота каишката около свития си юмрук. — Вие двамата с нея сте съчинили всичко това.

— Тя се тревожи за теб. Аз също.

— Имам си работа.

— Да. Ала тази е на първо място.

Привлече я към себе си и, без да обръща внимание на съпротивата ѝ, притисна устни в нейните. Беше като глътка вода след

дни, прекарани в пустинята, като огън след безброй мразовити нощи. Целуваше я жадно, ненаситно, сякаш бе за първи път. Или за последен.

Черити не можеше да се пребори с него. Нито със себе си. Почти разридана се прилепи до него, изпълнена с болка, преливаща от копнеж. Колкото и силна да се опитваше да бъде, никога нямаше да е в състояние да надвие сърцето си.

Не можеше повече да изтърпи мъчението на разкъсващите я чувства и понечи да се отдръпне, но той я стисна по-здраво.

— Дай ми още миг... — прошепна и докосна с устни косата ѝ. — Всяка нощ се събуждах и го виждах как държи нож на гърлото ти, а аз не можех да направя нищо. Протяхах към теб ръце, ала теб вече те нямаше. Изпадах в ужас. После си спомнях, че не те грози опасност. Не си при мен, но си в безопасност. Почти едно и също.

— Роман... — Тя въздъхна безпомощно и го погали с успокояващ жест по ръката. — Няма полза да мислим за това.

— Смяташ ли, че мога да забравя? — отдръпна се той леко, без да я пуска. — До края на живота си ще помня всяка секунда. Аз носех отговорност за теб.

— Не! — отблъсна се Черити от гърдите му. Гневът дойде така внезапно, че изненада и двамата им. — Аз нося отговорност за себе си! Преди, сега и занапред. Мога и сама да се грижа за себе си!

— Вярно. — Роман прокара длан по бузата ѝ. Белезите бяха избледнели, ала спомените не. — Дяволски добър начин за сервиране на кафе.

— Да забравим случая. — Тя се издърпа от ръцете му и тръгна към морето. — Не се гордея особено с това, че така лековерно се оставих да ме измамат, затова предпочитам да не си спомням.

— Те бяха професионалисти, Черити. Не си първата, която използват.

Тя сви устни.

— А ти?

— Когато се работи под прикритие, се налага да лъжеш, да използваш, да извличаш изгода от всичко, което ти попадне. — Очите ѝ бяха затворени, когато я обърна към себе си. — Бях пристигнал тук със задача. Отдавна вече не си позволявах да мисля за друго, освен за следващия ден. Погледни ме! Моля те!

Черити си пое дълбоко дъх и отвори очи.

— За това вече сме говорили, Роман.

— Не сме. Бях те наранил. Огорчил. Разочаровал. Тогава ти не желаше да ме слушаш. — Тъй нежно избърса сълза от ресниците ѝ. — Дано сега ме чуеш, защото не мога да издържам повече без теб.

— И с мен не ти беше много леко усмихна се тя, за което събра всички останали ѝ сили. — Преживелицата с Роджър ми се отрази зле, а нервите ми се оказаха значително по-разклатени, отколкото бях предполагала. След като дадох показания, инспектор Конби ми обясни всичко по-подробно. За хода на операцията, за моите задължения, за твоето участие.

— Какви задължения?

— Относно парите. Озовахме се в сериозна финансова дупка, но поне ще трябва да връщаме само процент.

— Ясно. — Роман се засмя и поклати глава. — Винаги го е раздавал като началник.

— Търговецът сам си е виновен за загубите. — Черити наклони глава. — Не знаеш ли за уговорката, която имаме с него?

— Не.

— Но нали работиш при него?

— Вече не. Подадох оставка, щом се върнах във Вашингтон.

— О, Роман, това е глупаво! Все едно да изхвърлиш бебето заедно с мръсната вода от легена.

Той се усмихна оценяващо на присъщия ѝ трезв разум.

— Реших, че повече ми харесва дърводелството. Да ти се намира подходяща работа случайно?

Те се заигра с каишката в ръцете си и отмести поглед.

— Напоследък не ми беше много до ремонти.

— Няма да ти излезе скъпо. — Роман я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. — Трябва само да се омъжиш за мен.

— Недей! — отдръпна се Черити.

— Черити... — Той призова търпението, което и сам не знаеше, че притежава, и я задържа. — Едно от нещата, на които най-много се възхищавам у теб, е твоят разум. Ти си истинска умница. Погледни ме, действително ме виж. Мисля, разбираш, че не си блъскам главата в една и съща стена за развлечение. Обичам те! Трябва да ми повярваш!

— Страх ме е — промълви тя.

За първи път той наистина видя искрица надежда.

— Повярвай! Ти промени живота ми. Буквално го преобърна. Не мога да се върна към предишния си начин на съществуване. Не мога да продължа напред, ако ти не си до мен. Колко дълго да стоя тук в очакване отново да заживея?

Скръстила ръце на гърдите си, Черити се отдалечи няколко крачки. Високите треви досами водата още бяха забулени в мараня. Усецаше сладко-тръпчивото им ухание и едва доловимия аромат на горските цветя. Тогава осъзна изведнъж, че откакто го прогони, тези малки неща и още други подобни бяха изчезнали от живота ѝ заедно с него.

Щом изискваше от него искреност, как можеше да му се отплаща с по-малко?

— Ти страшно ми липсваше. — Бързо поклати глава, преди Роман отново да я докосне. — Стараех се да не мисля дали ще се върнеш. Повтарях си, че не го желая. Когато те видях да стоиш на пътя, единственото, което исках, бе да дотичам при теб. Без въпроси, без обяснения. Ала не е толкова просто.

— Не е.

— Аз наистина те обичам, Роман. Не мога да те разлюбя — обърна се тя да го погледне. — Пробвах. Е, не много старателно, но все пак опитах. Струва ми се, знаех, въпреки целия си гняв и болка, които изпитвах, че не си ме лъгал за чувствата си, че също ме обичаш. Не желаех да ти прощавам за останалите лъжи, но... Това беше само от гордост. — Може пък нещата наистина да са прости в края на краищата, помисли си. — Ако трябва да избирам, предпочитам любовта. — Усмихна се и отвори ръце насреща му. — Смятай, че си нает на работа.

Разсмя се, когато я повдигна във въздуха и я завъртя.

— Ще видиш как ще потръгне — обеща той и засипа лицето ѝ с целувки. — Започваме от днес.

— Днес щяхме да се оженим.

— Точно това и ще направим!

Роман я вдигна на ръце и я понесе.

— Ама...

— Нося документите.

Затвори устата ѝ с целувка и отново я завъртя.

— Документите за брак ли?

— В джоба са ми, заедно с два билета до Венеция.

— До... — Ръката ѝ безжизнено се плъзна от рамото му. — До Венеция? Ама как така...

— А Мей вчера ти е купила рокля. Не ми даде да я видя.

— Тъй значи... — Ала вълнението беше прекалено зашеметяващо, за да се преструва на ядосана. — Ужасно си бил самоуверен.

— Не — целуна я той и усети усмивката ѝ под устните си. — Бях сигурен в теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.